

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Dirty
Rotten
Cheating
Husband*

KATIE LANDRY

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Dirty Rotten Cheating Husband

A SECOND CHANCE ROMANCE

KATIE LANDRY

Contents

1. [Clementine](#)
2. [Grayson](#)
3. [Clementine](#)
4. [Clementine](#)

[Bölüm 5](#)

6. [Grayson](#)
7. [Clementine](#)
8. [Grayson](#)
9. [Clementine](#)
10. [Grayson](#)
11. [Grayson](#)
12. [Grayson](#)
13. [Clementine](#)
14. [Grayson](#)
15. [Clementine](#)
16. [Grayson](#)
17. [Clementine](#)
18. [Grayson](#)
19. [Clementine](#)
20. [Grayson](#)
21. [Clementine](#)
22. [Clementine](#)
23. [Grayson](#)
24. [Clementine](#)
25. [Grayson](#)
26. [Clementine](#)
27. [Grayson](#)

[Sonsöz](#)

[İntikamcı Karısı Hades ve Callisto](#)

Clementine

T Grayson ve ben Bellevue Tiyatrosu'ndaki koltuklarımıza doğru ilerlerken gözlerimde yıldızlar vardı. Sıcak ışıklılı elimde tuttuğum biletler tüm tiyatronun en iyi koltukları içindi. mükemmel bir sahne manzarasına sahip loca.

Ve Shakespeare'in *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nın açılış gecesine gidiyorduk.

Kostüm tasarımı alanında yüksek lisans öğrencisiyken tiyatroyu *çok seviyordum*. Bir gün tıpkı bunun gibi büyük bir şehir oyununun kostümelerini tasarlamak hayalimdi.

Ama kocamın muhasebe şirketi gitmiyor olsaydı açılış gecesi biletlerini *asla* karşılayamazdım.

Kalabalığın arasından geçerken Grayson'ın kollarına daha da gömüldüm ve her zaman yaptığım gibi onun içinde erimek istedim.

Utangaç, dikkatle incelenmekten rahatsız, her zaman onun büyük gölgesinden saklanmayı tercih ettim.

Her zamanki gibi Grayson açık ara etraftaki en uzun boylu kişiydi; keskin koyu renk saç kesimi, buz mavisi gözleri ve güçlü, temiz traşlı çenesiyle iri yarı bir devdi.

Boyu ve sert, ciddi yüzü pek çok insanı korkuturdu ama beni değil. Tüm o güç *benim* korumamdı.

Uzun, süslü aynalardan birinde kendime bir bakış attım ve hızla başka tarafa baktım. Güçlü ve kendinden emin olmak *istiyordum* ama insanların Grayson ve beni gördüklerinde ne düşüneceklerinden hep korkuyordum.

Onunla birlikte mi?

Onu nasıl yakaladın?

Birkaç yüksek lisans öğrencisi arkadaşım ve kuzenlerim de bana aynı şeyi sorduğunda, bir kompleks yaşamaya başladım.

Bana aval aval bakılmasını istemiyordum, bu yüzden arkasına saklanabileceğim bol kıyafetler giydim, uzun kahverengi saçlarımı topuz yaptım, insanların gözlerinde göreceğim şaşkınlıktan korktuğum için yere ya da Grayson'ın çok daha büyük olan ellerinde sıkıca kenetlenmiş ellerime bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Koltuklarımıza gömülmek ve ışıkların yakında söneceğini ve sadece kocamla benim olacağımızı bilmek her zaman rahatlatıcıydı.

"Şu panellere bak!" Kocamın büyük kolunu tutarak nefes aldım. "O kadar muhteşem ki. Kendimi çimdiklemek istiyorum!"

Grayson diğer elini benimkinin üzerine koyarak, "Titriyorsun," dedi.

"Heyecanla," diye fısıldadım, sahne öncesi tüm ayrıntıları heyecanla kocama fısıldayabilmek için programı karıştırıyordum.

İş arkadaşları teker teker özel locaya girip yanımızdaki yerlerini aldılar. Şirketin CEO'su Bay Thomas, CFO Vivi, Teknoloji Uzmanı Nakamura ve Vergi Uzmanı Williams.

Hepsi dostça başını salladı ve Vivi yanımdan geçerken uzun kırmızı tırnaklarıyla bacaklarıma dokundu.

"Bakmıyor musun, tatlım? Sen küçük bir meleksin."

"Teşekkür ederim," dedim.

Kıskanma, diye hatırlattım kendime.

Vivi Sloane göz alıcı, uzun boylu, sarışın bir CFO'ydu. Günlerce sürecektir bacakları ve uğruna cinayet işleyebileceğim bir vücudu vardı. Uzun boylu, mükemmel orantılı, iyi giyimli.

Daha da kötüsü, o benim olmadığım her şeydi. Kendine güvenen, cesur, iddialı.

Ama kocasının birlikte çalıştığı her güzel kadını kıskanan bir eş olmayacaktım.

Kararlılıkla yana dönerek kendime hatırlattım.

Ben Bayan Grayson Bentley'dim. O değil.

Işıklar söndü ve gösteri başladı.

Ruhani peri kostümleri ve büyük, komik performanslarla hemen büyülendim ve bir an için başım neşe içinde yüzdü.

Ne kadar şanslıydım?

En sevdiğim oyun, dünyanın en iyi lisans programı ve benim için doğru olan kostüm işini bulmak için istediğim kadar zaman ayırmam gerektiğini söyleyen destekleyici bir koca.

Ara için ışıklar kaldırıldığında, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissederek kocama baktım.

"Bu inanılmazdı! Şirketinizin gezisi olarak *bunu* seçtiğiniz için çok teşekkür ederiz!"

Her zamanki gibi heyecanımı dinledi, gözleri sakın ve dikkatliydi. Şimdiye kadar tanıdığım en iyi dinleyiciydi. Hiç sıkılmadı, sözümü hiç kesmedi.

Konuşmam bittiğinde, bana gülümserken ağzının bir tarafı biraz yukarı kıvrıldı.

Grayson Bentley benim için hâlâ bir gizemdi. Çok sessiz ve soğukkanlıydı ve nadiren duygularını belli ederdi. Her zaman son derece nazik ve düşünceliydi ama bazen gözlerinde bir bakış ya da dudaklarında anlam veremediğim acı bir parıltı olurdu.

Onunla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordum ama tanışmamızdan önceki yıllar ya da işi hakkında daha fazla şey anlatması için ona baskı yapmak istemiyordum.

Dudaklarıma eğildi ve beni nazikçe öptü.

"Birkaç dakika içinde döneceğim."

BÖLÜM 2

Grayson

I bunu yapmamalısın.

Bu çok riskli.

Clementine şüphelenebilir.

Ve şüphelenemez.

Uğruna çok çalıştığım her şeyi mahveder.

Ama elimde değil. Kendimi şımartmayalı birkaç hafta oldu ama iş yerinde ortalık karışmak üzere. Bu rahatlamaya *ihtiyacım var*.

Vivi'yi becermem *lazım*.

Clementine programına göz attığında başımı iş arkadaşşıma çeviriyorum. Ne istediğimi biliyor ve mavi gözleri heyecanla parlıyor

"Hemen döneceğim," diyorum karımın koluna hafifçe dokunarak. Etrafına bakıyor, iri ela gözleri geniş ve güven dolu.

"Bunun için tekrar teşekkür ederim, Grayson. Senin gibi bir kocaya sahip olduğum için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum."

Beni seviyor. Hem de çok fazla. Yüzünün her yerinde yazıyor, vücudunun benimkine doğru kıvrılma şekli.

Başımı sallıyorum ama başka bir şey söylemiyorum.

Şu anda onun sevgisi boğucu bir battaniye gibi ve ben de bundan kaçınıyorum.

Bu salınma *ihtiyacım var*.

Vivi ne yapacağını biliyor ve ben tiyatronun etrafında dolambaçlı bir yol izlerken o çoktan tek kullanımlık tuvaletin içine girmiş oluyor.

Buna ihtiyacım var ve şimdi ihtiyacım var.

Saçlarını avucumun içine alarak iş arkadaşımın mini eteğini kaldırdım ve külotunu indirdim.

Kıçı önümde, yanakları heyecandan seğiriyor. Sikim şimdiden kaya gibi sertleşti.

"Siktir," diye inliyor Vivi. "İçime sok. Tanrım, çok uzun zaman oldu." Arka cebimden bir prezervatif çıkarıp sikime geçiriyorum.

Vivi zaten bacaklarını tam istediğim gibi açmış durumda, ama ben onu biraz daha eğiyorum, sırtının kavisli olduğundan ve kalçalarının benim için kalkık olduğundan emin oluyorum. Sonra öne doğru eğilip kendimi onun derinliklerine gömüyorum.

O ıslak ve hazır ve ben yarağımın amından çıkardığı sesler, kalın yarağım tüm vücudunu titretip sarsarken kıcının aldığı şekil dışında her şeyi duymazdan geliyorum.

Saçlarını yukarı çekerken, vücutlarımızın nasıl görüldüğüne, keskin et tokatlarıyla nasıl birleştiğine, dudaklarımızdan çıkan gırtlaktan homurdanmalara hayran kalıyorum.

Zirveye yaklaştıkça miyavlamaları ve çığlıkları yükseliyor ve klitorisini ovma için ince parmaklarını ileri uzatıyor, hızım arttıkça daha hızlı ve elimle boğulmuş yüksek perdeli bir feryatla serbest bıraktığında, ben de geliyorum, taşaklarımı boşaltıyorum ve spermimi ona boşaltıyorum.

Clementine

W *Kocam burada mı? Neden hala dönmedi?*

"Gösteri başlamak üzere," dedim endişeyle, Grayson'ı aramak için başımı patronunun etrafından dolaştırarak.

Bay Thomas bana nazıkçe gülümseyerek, "Eminim yakında dönecektir," dedi. "Endişelenecek bir şey yok."

"Bekle, Vivi de gitmiş," diye fark ettim ve midemin aniden mide bulandırıcı bir şekilde düştüğünü hissettim.

En son olmak istediğim şey, sırf uzun boylu, geniş omuzlu ve inanılmaz yakışıklı olduğu için kocasına şüpheyile yaklaşan aptal ve *kıskanç* bir eş *klişesi*.

Konu Vivi olduğunda bile güvensizliğimin beni yenmesine izin veremem.

Grayson muhasebe şirketinde her zaman uzun saatler çalışmıştır, bazen akşamlara kadar ya da hafta sonları, ama son zamanlarda daha da kötü oldu. Ona ulaşamadığım koca günler. Hafta sonları saatlerce mesaj atmadığı iş seyahatleri.

Williams, "Clementine, Vivi konusunda endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," dedi.

Nakamura, "Elbette hayır," diye karşılık verdi. "Her şey tamamen profesyonelce."

Williams, "Uzun zamandır arkadaşlar," diye ekledi.

Tanrım, yine olgunlaşmamış kıskançlığım mı beni alt ediyordu?

Zihnimin çok hızlı bir şekilde şüpheyile düşmesinden dolayı kendimi azarladım. Kocamın sadakatinden şüphe etmek için ne sebebim vardı?

Şifre korumalı bir telefonu bile yoktu!

Erkekler ve kadınlar arkadaş olabilir, dedim kendime şiddetle. Sadece eski kafalı ve güvensiz biriydim.

Ama kaygım hâlâ artıyor, nabzım deli gibi atıyordu.

Tam onu bulmaya çalışsam mı diye düşünüyordum ki Grayson yanımdaki koltuğa kaydı.

"Ne kaçırdım?" diye sordu bir kolunu omuzlarıma dolayarak.

Nabzım normale dönmeli. Kocam geri dönmüştü.

Ama bir şey başımı kaldırıp bana alnımdan yumuşak bir öpücük vermek için eğildiği yere bakmama neden oldu.

Ve gözlerim Vivi'ninkilerle buluştu.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda dudakları aşağılayıcı bir şekilde kıvrılmıştı ve kocamın dudakları alnımdayken ve güçlü kolu beni sararken bile kalbim b i r an için tekledi.

Bu ifade ne anlama geliyordu?

Benden nefret ediyormuş gibi görünüyordu! Ama neden benden nefret etsin ki?

Onu Grayson'la evlendiğimizden beri tanıyordum ve hayatım boyunca ona tek bir kötü söz söylememiştim.

Ve bakışlarında çok fazla zehir vardı, farkında olmadan ona hakaret etmiş olabileceğim herhangi bir yoldan kaynaklanabileceğinden çok daha fazla pro- porsiyon vardı.

Benimle eve geliyor, diye hatırlattım kendime, oyunu izlemek için onun koluna sokuldum.

Ama bir kez olsun kendimi korkularımdan vazgeçiremedim.

Kocam beni aldatıyor muydu?

Clementine

Grayson ve ben iki yıldır evliydik ve hikayemiz en romantik kasırğa romantizmiydi.

Takım elbiseli iri yarı bir adamın çalıştığım kafeye girdiğini gördüğümde çenem neredeyse yere düşecekti. Daha yaşlıydı ama üzerinde sofistike bir hava vardı. Benim yaşımdaki erkekler hala özensiz eşofmanlar giyiyor ya da seks telefonları almaya çalışıyorlardı.

Grayson değil. Çok uzundu, iyi dikilmiş mavi takım elbisesi kocaman geniş omuzları ve göğsü boyunca uzanıyordu, bacakları ağaç gövdesi gibiydi. Delici mavi gözleri ve keskin çeneli, güçlü, iyi yapılmış bir yüzü vardı.

O da saygılıydı, kibarca sohbet ediyordu ve bana çıkma teklif ettiğinde, bu gerçek bir randevuydu, gerçek bir restorana, sadece beni hissetmek için bir bahane olan bir dart turnuvasına değil.

Evlendiğimizde dünyanın en şanslı kadını olduğumu düşünmüştüm.

Ben 23, o 37 yaşındaydı ve şimdi 39 yaşında her zamankinden daha ateşliydi, kadınların sokakta baktığı, bir kapıyı açtığında kızaran ve bana kıskanç bakışlar atan bir adamdı,

Bunu nasıl başardın?

Grayson tüm bu ilgiye sandığım kadar bağışık değil miydi?

Oyundan sonra, bu kez o duyguyu üzerimden atamadım. Ve bazı şeyleri *fark etmekten* kendimi alamadım.

Son zamanlarda uzaklaşıyormuş gibi hissediyordu. Ofiste daha da geç saatlere kadar çalışıyordu.

Ve geceleri bana dokunma şekli. .

Bazen sırf benimle konuşmak ya da beni öpmek zorunda kalmamak için gece geç saatlerde eve geliyor gibiydi.

Ona bir sorun olup olmadığını, işte stres altında olup olmadığını sormaya çalıştım.

Vergi sezonu ne zaman başladı? Elbette Ekim'de değil. Ama o her zaman endişelerimi bir kenara bırakırdı.

Grayson düşünceli ve çalışkan bir kocaydı. Ne kadar geç saatlere kadar çalışırsa çalışsın bulaşıkları yıkar, akşam yemeği için teşekkür eder, çimlerin biçildiğinden ve arabamın benzininin olduğundan emin olurdu.

Peki neydi o?

Kendimden utandım, bu şüphelere sahip olduğum için bile onun bana olan güvenine ihanet ediyormuşum gibi hissettim.

Sanki yakasında ruj izi varmış gibi.

Aklım Vivi'ye gitti. Onunla *flört* etmemiştii.

Ama yine de. Bakışlarında sıradan bir hoşnutsuzluğun ötesinde bir şey vardı.

Bir şeyler vardı. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum ama ters giden bir şeyler vardı.

Haksızlığa uğramış bir eş olarak yaşamayı düşündüm. Ne oluyordu?

Acaba kocam utangaç ve gergin karısından sıkılmış, kendini tutamıyor muydu? Benden elde edemeyeceği bir tür garip seks şeyi mi istiyordu?

İsterse beni bağlayabileceğini ve bir kürekle dövebileceğini söyleme fikriyle oynadım, ama her şey o kadar inanılmaz derecede utanç verici görünüyordu ki yapamadım.

Bazı açılardan Grayson ve benim çok resmi bir ilişkimiz vardı. Başlarda bunu hiç düşünmemiştim. Bana doğru davranan, günümü ve işimi soran, cevapları dinleyen nazik ve erkeksi bir adama sahip olmak harikaydı. Hatta çok iyi bir aşçıydı!

Ama kendisinden hiç bahsetmediğini tedirginlikle fark ettim. Geçmiş ya da ailesi hakkında çok az şey biliyordum, sadece ebeveynlerinin on yıldan uzun bir süre önce öldüğünü biliyordum. Gelecekteki hedeflerimiz ya da beş yıl içinde nerede olmak istediğimiz gibi *bizden* de nadiren bahsederdik. Ve garip bir şekilde, çocuk sahibi olmak istediğini söylemesine rağmen, *ne zaman olacağını* sormamı hep geçiştirdi.

Sinirlerimi ve endişemi bastırmaya çalıştım ama başarılı olamadım.

Sonra bir gün babam Harvey'den bir telefon aldım.

Büyük çaplı devlet dolandırıcılığından tutuklanmıştı.
Suçlamalar listesini şaşkınlıkla dinledim.
Babamın dolandırıcılıktan tutuklanmasına *şaşırmış* değildim. Ama suçlamaların büyüklüğü beni şok etti. O mas-termind tipi değildi!
Telefonu kapatırken ellerim titriyordu.
Bu suçlamalar ciddiydi. Bununla onu uzun süre hapse atabilirlerdi.
Ve dünyada ne yapacağıma dair bu karmaşayı çözmeme yardım edebilecek tek bir kişi vardı. Grayson'ı aradım ama cevap vermedi.
Sonra muhasebe şirketini aradım ama orası da cevap vermedi.
"Thomas & Thomas Associates için mesaj bırakın."
posta gürleyen, gürültülü ses tonuyla seslendi.
Diğer Thomas kimdi? Merak ettim, ilk kez değil.
Muhtemelen telefonda Williams vardı. Böyle alçak melodik bir sesi vardı.
Endişeden çılgına dönmüştüm, panik vücudumu sarmıştı.
İlk adım babama bir avukat bulmaktı, değil mi?
O zaman kefaletini nasıl ödeyeceğimizi bul.
Cep telefonunu tekrar aradım. Normalde soğukkanlı olmaya ve bir felaket tellalı olmamaya çalışırdım ama kocam yine cevap vermeyince bir kez daha denedim ve ardından sesli mesaj bıraktım.
"Merhaba, benim. Lütfen beni geri arayabilir misiniz? Sanırım babamın başı bu sefer büyük bir belada ve onu kurtarmak için yardımınıza ihtiyacım var!"
Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu!
Kocaman, aydınlık mutfağımızda bir aşağı bir yukarı volta atarken ne yapacağımı düşünüyordum. Grayson her zaman muhasebe şirketinin adresini telefonuma yazmamın bir anlamı olmadığını söylerdi çünkü sık sık toplantılara giderdi. Şehir merkezindeki belirsiz gri ofis binasına sadece birkaç kez gitmiştim ve bir daha bulamayacağımdan emindim.
Çaresizlik içinde garaja gidip iş aracına baktım. Belki bu bana onu nasıl bulacağıma dair bir ipucu verebilirdi.
Konsolu karıştırdım. Hiçbir şey yoktu. Bu muhtemelen anlamsızdı. Grayson tertemiz ve düzenliydi. Ne bulacağımı sanıyordum ki? Dışçiden 14:20'de randevusu olduğunu söyleyen elle yazılmış bir kart mı?
Torpido gözünü çektiirdim ve sonunda bir şey buldum.

Ellerime yuvarlanan. . . . bir çift külot. Aslında bir tanga.

Dantelli, kırmızı bir tanga.

Anlayışsızca baktım. Bu lanet olası bir Lifetime filmi miydi? Benim değildi.

Benim olması mümkün değil.

O zaman hangi cehennemde. .

Kanım dondu ve dönüp doğrudan evindeki ofisine yöneldim.

Normalde Grayson'ın ofisine nadiren giderdim. Yasak olduğu için ya da onun gibi bir şey için değil. Sadece kocamın yaptığı her şey çok temiz ve düzenli, neredeyse minimalist olduğu için orada ilginç hiçbir şey yoktu.

Bir keresinde bana iş bilgisayarını göstermişti - bir sürü sıkıcı görünümlü muhasebe programı ve hepsi bir arada çalışan rakamların olduğu çeşitli elektronik tablolar.

Oraya koştuğumda, külot hala gülünç bir şekilde ilk elimdeydi, parmaklarımı açmaya zorladım, ipeksi giysi kalın krem rengi halıya düştü.

Artık kendimden emin ve güvenliymiş gibi davranmayı çoktan aşmıştım, masasının çekmecelerini çekiştiriyor, içindekileri yere döküyordum.

Pek bir şey yok aslında.

Sonra dosya dolaplarına döndüm ve evrakları karıştırmak için onları açtığımda şaşkınlıktan çenem düştü.

Matematiksel hassasiyetle düzenlenmiş dosya klasörleri olduğunu varsaydığım şeyler sadece. . . hiçbir şey olmayan yığınlar. Farklı yıllara ait sekmelerin arasına düzgünce yerleştirilmiş boş kağıt yığınları ve yığınları.

Neden bu kadar çaba sarf ediyorsun ki? Bunu ne zaman yaptın ki? Ne anlamı vardı ki? Üzerlerinde suçlayıcı hiçbir şey yoktu. Sayfalar dolusu boş kağıt vardı.

Tabii ki, yıllarca vergi beyannameniz varmış gibi *görünmesini* istemediğiniz, ancak aslında hiç vergi beyannameniz olmadığı sürece, çünkü bu bokun çok sıkıcı olduğunu ve kimsenin onları araştırmaya en ufak bir ilgisi bile olmayacağını biliyordunuz.

Sonra bir şey düştü. Bir telefon.

Belki de sadece eski bir taneydi. Ama eski görünmüyordu. *İkinci bir telefon.*

Oh, lanet olsun.
Parlak ve yeni görünüyordu, ben de aldım.
Telefon hemen şifreyi istedi ve damarlarımda pompalanan panik arttı.

Bu *çok yeniydi*, değil mi? Düğün tarihimizi denedim.

Hayır.

Doğum tarihini.

Hayır.

Tanıştığımız tarih.

Hayır.

Lanet olsun! Parmaklarım telefonun üzerinde geziniyordu. Anne babasından biriyle çıkmayı düşündüm ama onlar hakkında pek bir şey bilmiyordum.

Kocam hakkında ne biliyordum ki?

İşi hakkında konuşmak istemedi. Geçmiş hakkında konuşmak istemedi.

Dışarıda kalana kadar sadece bir denemem daha vardı. Çarpan kalbimi yavaşlamaya zorlayarak 2008'i yazdım.

NY Giants'ın Super Bowl'u kaskıyla yakalayarak kazandığı tarih.

Tıklayın.

İçerideydim.

Belki en romantik randevu değildi ama bu bir şey ifade etmiyordu, değil mi?

Hiç kısa mesaj yoktu ve e-postası şifre k o r u m a l ı y d ı . Umutsuzca Arkadaşlarımı Bul'a baktım.

Ekranda küçük bir nokta görünce şaşırdım.

Grayson, telefonunun takip edilmemesinin iş politikası olduğunu söylemişti. Ama ortaya çıkıyordu!

Greenbriar Luxury Suites'teydi. Neden *oradaydı*?

Tüm tenimde karıncalanan bir huzursuzluk hissettim, üzerime bir panik dalgası çöktü, kalp atışlarım göğsümde çarpmaya başladı.

Kulaklarım tuhaf hissetti, sanki düzgün duymıyordum.

Neler oluyordu böyle? Bir an için yorganımın altına saklanıp hiçbir şey yokmuş gibi davranmayı düşündüm.

Ama öğrenmek zorunda olduğumu biliyordum. Bu her neyse, dibine kadar inecektim.

Ben de arabamın anahtarlarını aldım ve oraya gittim.

Park edip içeri girerken bu korku hissinden kurtulmaya çalıştım.

Hadi ama, mükemmel kocam Grayson'ın gerçekten yanlış bir şey yaptığını mı düşünüyordum? Tanıdığım en dürüst insandı, yaptığı her şeyde titiz ve hassas davranırdı.

Belki burada bir toplantı vardı.

Bu kadar.

Amerika Muhasebe Birlikleri toplantısı gibi bir şeydi. İçeri girdiğimde Grayson'ın nakit akışı ve amortisman üzerine bir konuşma yaptığını görecektim, ya da her ne halt yapıyorsa, çünkü iş hakkında konuşmayı pek seven biri değildi.

Ama içeri girdiğimde hiçbir şey yoktu. Paniğin göğsümü delip geçtiğini hissederek konferans odalarının her birini kontrol ettim.

Neredeydi o?

Normalde çok utangaç bir insan olduğum için kendi cesaretime şaşıracak masa görevlisinin yanına gittim.

"Oda anahtarımı kaybettim," dedim. "Kocam Grayson Bentley ve ben burada kalıyoruz ve uyuyordur diye onu uyandırmak istemiyorum."

"Oda numaranız nedir?" diye sordu görevli.

"Hatırlamıyorum," dedim gözlerini tutarak ve masum görünmeye çalışarak.

Resepsiyon görevlisi bana göz kırparak, "Elbette tatlım," dedi ve bir anahtar uzattı. "Oda 302. Sadece bunu yaptığımı kimseye söyleme."

"Teşekkür ederim," dedim ve anahtarı soğuk, uyuşmuş parmaklarımla aldım.

Demek buradaydı.

302'ye ulaştığımda parmaklarım buz gibiydi.

Kapı açıldı ve ses çıkarmamaya dikkat ederek içeri süzüldüm.

Ve Grayson'ı onunla yatakta gördüm. *Vivi* ile.

Bana doğru bakıyorlardı ama ikisi de beni fark edemeyecek kadar dalgındı.

Önündeki yatakta elleri ve dizleri üzerindeydi, adam arkadan içine girerken gözleri kapalıydı. *Vivi*, adam sikini onun derinliklerine soktukça nefes nefese zevk inlemeleri çıkarıyordu.

"Evet bebeğim," diye inledi. "Ver onu bana, patron adam." Aman *Tanrım*.

Grayson onun arkasındaydı, iki büyük eli de kışındaydı, kalçalarını geri çekerek itişlerini karşıladı, çıplak bedenleri keskin, ıslak şaplaqlarla birleşti.

Bacaklarım olduğu yerde donmuş gibiydi ve dehşete kapılmış gözlerimi ayıramıyordum.

Grayson'ın göğsünde sanki saatlerdir sevişiyorlarmış gibi bir ter tabakası vardı.

Kalın altın alyansının kızın solgun teninde parlaması.

O kadar sert sokuyordu ki, her çekilişinde kalın aletin dibini görebiliyordum ama sonra tekrar sokuyordu.

Bembeyaz çarşafların üzerinde birkaç tane atılmış prezervatif ambalajı vardı.

Hay sikeyim. Saatlerdir bunu yapıyorlardı. Oda seks ve sıcak kokuyordu.

"Koca sikimi almak hoşuna mı gidiyor?" diye homurdandı kocam ve ben kusmak istedim.

"Evet, bebeğim!" diye ciyakladı. "Aman Tanrım, boşalacağım."

Karşılık olarak homurdandı, ağır topları onun aptal şımarık kıç yanaklarını tokatladı.

"Koca çuvalımı içine boşaltacağım," dedi Grayson ve ben yere yığılıp bayılacakmışım gibi hissettim.

Ona öfkelenmek istedim ama gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissetmekten utandım ve tek yapabildiğim mırıldanmak oldu,

"*Grayson.*"

Başını benimkine doğru kaldırdı ve geniş göğsünün kabarmasını, yüzünün şehvetle gerilmesini, mükemmel güzellikteki sarışın iş arkadaşının amına boşalmaya ne kadar aç olduğunu asla unutamayacağımı düşündüm.

Ve utanmış ya da mahcup görünmüyordu bile! "Oh, Clementine."

Sanki hiç önemim yokmuş gibi.

Gözyaşlarım artık yanaklarımdan aşağı akıyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Hüngür hüngür ağlamamak için dudağımı ısırarak ağladım.

Özür dileyeceğini, üzgün olduğunu söyleyeceğini sanmıştım.

Aldatan kocalar yakalandıklarında böyle yapmazlar mı?

Bahaneler uydururlar, eşlerine onları affetmeleri için yalvarırlar. Bir daha asla yapmayacaklarına söz verirler.

Bir şeyler.

Ama ıslak bir emme sesiyle kendini kızın amından çıkardı, prezervatif sikinin üzerinde kaygan ve ıslaktı.

Kalkmış sikini örtme zahmetine bile girmede.

Daha önce görmediğim bir şey değildi. Ne zaman seks istese, bunu ona vermek için can atıyordum. Ama görünüşe göre ona doğru şekilde vermiyordum, yoksa burada Vivi'yi beceriyor olmazdı.

"Bunu bana nasıl yaparsın?" Ağladım, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. "Babam daha yeni tutuklandı. Şu anda o kadar stresliyim ki doğru düzgün düşünemiyorum. Lütfen, lütfen, bunun üstesinden gelebiliriz, ama şu anda sana gerçekten ihtiyacım var, lütfen yardıma gel!"

O sırada kocam ayağa kalktı, uzun boyuyla üzerimde yükseldi ve pantolonunu çekip aviator güneş gözlüklerini aldı.

"Harvey'i tutukladılarsa gitsem iyi olur," dedi Vivi'ye dönerek. Ben değil!

"Yani babama yardıma mı gideceksin?" Heyecanla sordum.

Grayson bana ilk kez tam olarak bakmak için döndü ve o delici mavi gözleriyle beni sabitledi. Her zaman o ne isterse, o mavi gözler benden ne yapmamı isterse onu yapmışım.

"Hayır, Clementine. Ona yardım etmeyeceğim. Son iki yıldır babana karşı bir dava oluşturmak için çalışıyorum."

"İki yıl mı?" Ağladım. "Ama biz o kadar zamandır evliyiz."

Grayson şakasızca gülümsedi.

"Artık bilseniz iyi olur. Ben muhasebeci değilim. Ben bir FBI ajanıyım ve babanızı mahkemeye çıkaracak yeterli kanıtı elde etmek için kocanızın kılığına girdim. Departman bazı evrak işleri için sizinle temasa geçecek."

Çenem düştü ve kulaklarımda bir çınlama oldu.

"Ama sanki evliliğimiz senin için sadece bir işmiş gibi konuşuyorsun!" İtiraz ettim.

Yatakta Vivi'nin alçak sesle alaycı kahkahasını duydum ve ona bakmaya dayanamadım.

Onu aldattığından şüphelensem de beni sevdiğinden *asla* şüphe etmedim.

Benim düşünceli kocam değil. Üniversiteleri saat gibi hatırlayan, akşam yemeği randevuları için her zaman önceden plan yapan, mutfak görevlerini paylaşan adam değil.

"Öyleydi," dedi, göğsündeki kalın kas bantlarının üzerine bir gömlek çekerken, kumaş kaygan tenine yapıştı.

Vivi'nin yüzündeki sırıtışa, onun kendisine geri döneceğinden tamamen eminmiş gibi rahatça yastıklara yaslanışına dayanamıyordum.

"İşin bitince bana haber ver," dedi. "Kutlamak için bir şeyler içmeye gideriz."

"Lütfen, Grayson!" Yanımdan geçerken beline sarılarak yalvardım. "Her şeyi yaparım! Sadece beni boşama!"

"Özür dilerim Clementine," dedi, derin sesi keskin, kırılmaz buz parçaları gibi düşüyordu. "Bu bir işti. Kişisel bir şey değil."

Sonra beni silkeledi ve kapıdan çıkıp gitti.

Oda etrafımda çılgınca dönüyor gibiydi ve ben otelin duvarlarına tutunarak onun peşinden sendelemeye çalıştım.

Ama Grayson sadece yürüdü. Uzun boylu, ukala, kendinden emin.

Ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim, sert elleriyle beni üzerinden sıyırdı ve yoluna devam etti. İkinci bir bakış atmadan, hayatım hakkında bildiğimi sandığım her şeyi yerle bir etti.

Keşke arkasından tükürdüğümü söyleyebilseydim ama yapmadım.

Gittiğinde, o lanet olası polis arabasını, hızlanıp beni toz içinde bırakana kadar yol boyunca kovaladım.

Chapter Five

P REKTÖR GONZALEZ: "Ajan Bentley, lütfen mahkemeye sanık Harvey Adler hakkında bu bilgilere nasıl ulaştığınızı açıklar mısınız?"

"Evet, efendim. Talimatlarıma uygun olarak, damadı olarak gizli görevdeydim."

Savcı Gonzalez: "Daha fazla açıklayabilir misiniz?" "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Sanırım biliyorsunuz, ajan. Clementine Adler ile ilişkiniz neydi?"

"Soruşturmanın bir parçasıydı." "Ne şekilde?"

"Kocasını gibi davranıyordum." "Neden?"

"Sanık hakkında bilgi almak amacıyla."

SAVCI GONZALEZ: "Neden departmanınızın başka bir üyesi yerine siz, Ajan Bentley?"

Ajan BENTLEY: "Şef, şahsını benimle bir ilişkiye ikna etmeyi başarabilecek en olası kişinin ben olduğumu düşünüyordu."

"Neden?"

Ajan BENTLEY: "Benim fiziksel olarak en uygun aday olduğum düşünülüyordu. Ekipte, şüpheliyi bize faydalı bilgiler vermesi için ikna etmesi en muhtemel kişi."

"Göreviniz neydi?" "Clementine Adler'a yaklaşmak."

"Ne şekilde?"
"Romantik olarak."
SAVCI GONZALEZ: "Romantik derken, ne demek istiyorsunuz?
Cinsel olarak mı?"
"Doğru."
"Daha fazla açıklayın."
"Soruyu anlamadım."
"Soruya cevap verin, ajan. Clementine Adler'ı sizinle cinsel ilişkiye
g i r m e y e ikna etmek için ne yaptınız?"
Çiçekler. Akşam yemeği. Her zamanki gibi."
SAVCI GONZALEZ: "'Olağan' nedir, ajan?" "Bunun konuyla
ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."
SAVCI GONZALEZ: "Neyin alakalı olup olmadığına mahkeme
karar versin. Şahsı sizinle bir ilişkiye girmesi için nasıl ikna ettiniz?"
"Ona çıkma teklif ettim. Onu dinledim. Ona çiçek verdim."
Savcı GONZALEZ: "Clementine Adler ile seks yaptınız mı?"
"Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."
"Soruya cevap verin, Ajan Bentley."
"Evet."
Savcı GONZALEZ: "Clementine Adler ile neden seks yaptınız?"
"Bana güvenmesini sağlamak için."
SAVCI GONZALEZ: "Yani bu gerçek bir ilişki değil miydi?
Aslında yasal olarak evli değil miydiniz?"
"Doğru."
Savcı Gonzalez: "Görevinizde başarılı olduğunuzu söyleyebilir
misiniz? Clementine Adler'i kendinize aşık ettiniz mi?"
"Evet."
Savcı Gonzalez: "Hiç suçluluk hissettiniz mi? Bu masum kadını,
sırf babası devleti dolandırmakla suçlandığı için kandırdığınız için?"
"Hayır. Ben sadece işimi yapıyordum."

BÖLÜM 6

Grayson

I Orta yaş krizi böyle bir şey mi?

Eskiden hayatımdan gayet memnundum. FBI ajanı olarak uzun saatler çalışıyordum.

Kapalı.

Bu biraz ironik, çünkü eskiden oldukça sadık bir aile babasıydım. En azından dış görünüşe göre. Her Pazar çiftçi pazarına giden, tüm ev işlerine yarı yarıya katkıda bulunan, çocuklarla golf oynamak yerine karısıyla tenis oynamayı tercih eden bir kocaydım.

Ama tabii ki hepsi yalandı.

Clementine ile geçirdiğim o iki yılı düşünmüyorum.

Tamamladığım bir işti. Başka bir şey değil. Gizli görevdeyken, işi tekrar gözden geçirip nelerin farklı olabileceğini düşünmek bir işe yaramıyor.

Harvey Adler tutuklandıktan sonra madalya ve ödül yağmuruna tutuldum. Şu anda departmanımdaki en çok madalya alan kişiyim ve o emekli olduktan sonra Şefin yerini almak için açık bir adayım. Departmanımız hâlâ birbirine sıkı sıkıya bağlı. Şef, Vivi, Nakamura, Williams ve ben. Fraud'daki en iyi kovuşturma siciline sahibiz. Senatör Mancini bile hizmetlerimden dolayı bana özel bir takdirname vermek için ofisimize geldi. Ofisimin duvarları, ülkeye verdiğim üstün hizmetlerden dolayı aldığım ödüllerin ağırlığıyla sarkıyor.

Bunca yıldır uğruna çalıştığım her şey bu.

Terfiler, ikramiyeler, ödüller, takdirler. Neden tatmin olmadım?

Belki de mükemmeliyetçi biri olduğum içindir ve Şef asla kabul etmese de, yıllar süren devlet dolandırıcılığı soruşturmamızın kayda değer bir başarısızlığı vardı. Patronu yakalayamadık. Harvey Adler'in baş suçlu olması gerekiyordu. Ama değildi. Bunu, o hapse girdikten sonra aynı saçmalıklar devam ettikten sonra öğrendik, sadece daha küçük ölçekte. Bir de asla bulunamayan kayıp 50 milyon dolar meselesi vardı.

Ama işimi her zaman yaptığım gibi yapmıştım; kitaba göre, bana verilen emirleri harfiyen yerine getirmiştim. Kuralları çiğnemenin bir yararı yoktu.

Harvey'ye karşı bir dava açmak için bilgi edinmek amacıyla yapmam gerekeni yapmış olsam da, duruşma bittikten sonra yine de Clementine'e ulaşmaya çalıştım.

Duruşmadaki davranışlarından dolayı çok tedirgindim.

Neden katılmıştı ki? Ona katılmamasını söyledim.

Ona mesaj bıraktım, sesli mesaj bıraktım, katılmaması için kesin talimat verdim.

Uzun ve acımasız bir dava olacaktı.

Clementine tanıklık etmek zorunda değildi. Duruşmada bulunması gerekmiyordu. Soruşturma altında değildi. Yanlış bir şey yapmamıştı.

Daha önce de hep benim dediklerimi yapmıştı.

Peki neden geldi?

Söylediklerime rağmen yine de geldi. Her lanet olası gün, her seferinde adliyede aynı yerde oturuyordu.

Onunla göz göze gelmeye, burada olmaması gerektiğini göstermeye çalıştım. Ama gözlerimle hiç karşılaşmadı.

Ben işimi yaptım. Clementine'in bana neden itaatsizlik ettiğini merak ederek her soruya doğru cevap verdim.

Sessiz, soğuk bakışları üzerimde gezindi ve omurgamın tabanında tedirgin edici bir korku hissettim, ama onu bastırdım.

Duruşma bittikten sonra, satışına karşılık ona biraz para vermek için paylaştığımız eve gittim. Ne de olsa evi güzelleştirmek için çok şey yapmış, çevre düzenlemesi yapmış ve çiçeklerle dolu bir bahçesi vardı. Her şeyin parasını ben ödemiştım ve o hala yüksek lisans yapıyordu. Paraya ihtiyacı olacaktı.

Ama evdeki tüm eşyaları boşaltılmıştı.

Çiçek bahçesinde olup olmadığına bakmak için etrafta dolaştım.

Ama o orada değildi, çiçekler de öyle. Hepsi kesilmiş,
parçalara ayrılmıştı.
İkinci yıldönümümüzde ona aldığım nadide gül fidanını bile.
Uzun süre ona baktım, sonra nihayet uzaklaştım. Clementine
gitmişti.
Nereye gitmişti? Taşınmak için parayı nereden bulmuştu?
Merakımı bir kenara bıraktım ve cevaplar hakkında düşünmeyi
reddettim.
Clementine artık benim sorumluluğumda değildi.

* * *

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Şef Thomas sordu.
"Neden istemeyeyim ki?" diye sordum.
Sade, seyrek biriyim. Az konuşan bir adamım. Bu bana FBI ajanı
olarak kariyerimde birden fazla kez yardımcı oldu.
Şef Thomas 60'lı yaşlarının sonlarında, beyaz saçlı, sakin ve etkili
bir beyaz adam.
"Çünkü iki yıl boyunca onun kocası gibi davrandın."
Onun sözleri karşısında tanıdık bir tedirginlik, bir yanlışlık hissi
tenimi boydan boya kaplıyor.
"Sorun değil," dedim. "Onu kontrol etmek ve iyi olduğundan emin
olmak iyi olacak."
"Onu daha önce de kontrol etmek istemiştiniz," dedi Şef. "Ve ben
sana asla izin vermezdim. Sana onun adresini vermeden önce,
profesyonel sınırlarını koruyacağından emin olmak istiyorum."
"Elbette," dedim sert bir sesle. "Bu departmanın iyiliğini ön
planda tutmadığımı ne zaman gördünüz?"
Şef Thomas başıyla onayladı ve bana adresi verdi.
Ona bakmadan önce odadan çıkana kadar bekledim.
Kendimle gurur duyduğum bir şey de duygularım üzerindeki
kontrolümdü. Ama o ilk çiğ duyguyu engelleyemedim.
Bunca zamandır bu kadar yakın mıydı?
Bu düşüncüyü bastırdım. Mesleğimle de gurur duyuyordum. Bu
ikimiz için de iyi olacaktı. Kalan suçluluk duygularımı uyutmam için
bir yol. Her türlü acı için özür dilemek.

Clementine yaşamıştı. Acaba aradan beş yıl geçtikten sonra bunu neden yaptığımı anlamış olabilir miydi? Onu kandırmanın neden gerekli olduğunu.

Yeni evi çok güzeldi. Ne kadar büyük olduğuna biraz şaşırmıştım, sütunları ve önden taşan büyük bir garajı olan kocaman beyaz bir koloni evi.

Clementine'in durumu oldukça iyi olmalı. Ya da belki artık evliydi ve kocası zengindi.

Nedense onun evli olduğu düşüncesi beni biraz rahatsız etti ama bu duyguyu üzerimden attım.

Kapıyı çaldım. Cevap vermedi.

Evi benimkinden daha güzel olmakla kalmıyor, aynı zamanda ön tarafa park etmiş lüks bir SUV'si vardı, bu da son on yıldır kullandığım aynı devlet arabasından çok daha güzeldi.

Kapıyı tekrar çaldım, bu sefer daha yüksek sesle. Ve sonunda açıldı.

Clementine değildi. Uzun, ipeksi kestane kahverengi saçları, koyu renk kirpikleri ve dolgun pembe dudakları olan ufak tefek bir kadındı. Büyük bir güneş gözlüğü takmış, beyaz ipek pantolon ve dar bir atletle manken gibi giyinmişti.

Saçları kısmen toplanmıştı ama dağınık bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyordu.

Duruşmadan sonra birkaç yıl boyunca Vivi'yle gönülsüzce birlikte olmuşum ve her zaman işle meşgul olduğum için sıradan seks dışında bir şey yapamıyordum. Yine de biriyle yatmak istediğimde bulması kolaydı. Şehvetimi dindirecek kadın sıkıntısı yoktu ve Vivi her zaman işleri yeniden başlatmak istediğini ima ediyordu.

Bu yüzden bu rastgele kadını ne kadar yoğun bir şekilde istediğime şaşırdım, onu gördüğümde vücudumda şehvet akıyordu.

Clementine'in bir oda arkadaşı olmalı.

Ona bir kez daha acıdığımı hissettim. Utangaç Clementine'i baştan çıkarmak, istediklerimi yapmasını ve ihtiyacım olan bilgileri vermesini sağlamak çok kolay olmuştu. Ve şimdi, oda arkadaşı olarak bu mutlak nakavtla, her zamankinden daha utangaç ve kendinden daha emin hissediyor olmalı.

Kahretsin, bu işimi daha da zorlaştıracaktı. Çünkü bu kadını kesinlikle becerecektim. Onunla ilgili her şey kişisel olarak bana hitap etmek için yapılmış gibi görünüyordu. Göğüslerinin şekli

mükemmel bir şekle sahipti, narin altın kolyesi göğüs dekoltesine düşüyordu. Bronzlaşmış karnını görebiliyordum. Kapıda yan dururken küçük şımarık poposunun o daracık pantolondan dışarı fırlayışı.

Adının ne olduğunu sormak için ağzımı açtığımda, bu mutlak tanrıça aniden kapının arkasına uzandı ve bir beyzbol sopasıyla geri geldi.

İki eliyle bana doğru savurduğunda tepki vermek için neredeyse hiç zamanım yoktu.

Onu yakaladım ama darbesinin kaburgalarımı acıyla kırmasını engelleyecek kadar hızlı değildim.

"Dur bakalım tatlım," diye itiraz ettim, acı içinde homurdanarak. "Ben FBI'danım."

Bu sadece bu muhteşem yarattığı daha da kızdırmış görünüyordu ve sopayı elimde tuttuğum için, 5 inçlik topuklarıyla k a l ç a l a r ı m a bir tekme attı.

Baldırlarıma bir darbe daha indirerek onu takip ettiğinde bu ateşin kim olduğunu merak ederek inmesine izin verdim.

Şimdi, hakkında bir tür arama emri olup olmadığını merak ediyordum ki bu talihsiz bir durum olurdu, çünkü hemen sırt üstü yatmasını istiyordum.

Sopayı elimden çekmeye çalıştı ama bir yere varamayınca bıraktı ve onun yerine kapıyı üzerime çarpmaya çalıştı.

Onu engellemek için bir ayağımı kapıya koydum. Artık elimde bir arama emri olduğundan *emindim*.

"Sakin ol tatlım," diye yatıştırıcı bir şekilde tekrarladım, kapıyı açmak için elimi kapıya koydum ve kokusunu alabileceğim kadar yaklaştım. Sanki dışarıdaymış gibi kokuyordu ve bir an için belli belirsiz tanıdık gelen bir şey vardı. Tenindeki güneş gibi kokuyordu ve tadının nasıl olacağını, dilimi boğazında gezdirmenin nasıl bir his olacağını merak ettim.

Sözlerim onun küçük bir vahşi kedi gibi tıslamasına neden oldu ve aniden elinde lanet olası bir *çekiç* vardı ve parmaklarımı ancak son anda uzaklaştırabildim, ancak darbesi kapıdan dışarı kıymıklar fırlattı.

"Oha!" Kendine zarar vereceğinden endişelenerek söyledim. "Sana sakın olmanı söyledim! Bir polis memuruna saldırmaktan ceza almak mı istiyorsun?"

Keskin ve sert bir nefesle nefesini içine çekti.

"Kendi eski karını tutuklamaya çalıştığını görmek isterdim, pislik!" diye tersledi. "Viagra'nı eczaneden alabilmenden daha hızlı bir şekilde dava açacağım."

Bekle, o ses. . .

"Eski karımı neden tutuklayayım ki?" Beynim yetişmeden söyledim.

Sonra güneş gözlüklerini çıkardı, gözleri öfkeyle kısılmıştı. "Sen kime baktığını sanıyorsun, salak herif?"

Çenem düştü.

"Clementine?"

Karım, her zaman sert bir topuz yaptığı uzun saçları ve küçük tatlı kıvrımlarını gizlemek için tasarlanmış kıyafetleri olan tatlı, güzel bir şeydi. Utangaç ve endişeliydi, kimseyle konuşmak istemediği için sık sık benden restoranlarda or- der olmamı isterdi.

Bu kadın kendini tam olarak kraliçe olduğunu biliyormuş gibi taşıyor, ne kadar seksi olduğunu biliyormuş gibi giyiniyor ve doğrudan gözlerimin içine bakmaktan korkmuyordu.

Ona bakakaldım, kaburgalarım hala vurduğu yerden zonkluyordu.

"Sen Clementine olamazsın," dedim aptalca. Ama şimdi gözlerini gördüğümde ve sesini duyduğumda bu çok açıktı. Yanaklarını süpüren o uzun koyu kirpikler. Öpülesi dolgun ağzı.

Gözlerimi dikmiş bakıyordum ve çekici tekrar savurdu, başparmağımla birleşti ve koluma kör edici bir acı gönderdi.

"Kes şunu!" Isırdım, çekici yakaladım ve elinden aldım.

Yılmadı, beni tekmeledi ve acı verici bir şekilde kaval kemiklerime vurdu. "Burada ne işin var?" diye bağırdı bana. "Hiç istemedim Seni bir daha *asla* göremeyeceğim, seni iğrenç hilekâr piç! Defol git evimden!"

Böyle olmasını hiç beklemiyordum. Sessiz, tatlı bir Clementine bulmayı, hatta belki de benim için hâlâ bir meşale taşıdığı için onun adına üzölmeyi bekliyordum.

Bu kendinden emin tanrıçayı görmeyi beklemiyordum. Ya da beni bir çekiçle sakatlamaya çalışacağını.

"Seni korumak için buradayım," dedim.

Çenesi düştü. "Neyden? Korunmaya ihtiyaç duyduğum tek kişi *sensin*."

Tamam, bu beklediğimden daha fazla acıdı.

Beynim hâlâ bulmayı umduğum tatlı küçük meleği yakalayamamıştı.

"Ben sadece işimi yapıyordum," dedim, gözlerim Clementine'in mükemmel ipeksi saçlarının tepesinden sivri ve seksi topuklu ayakkabılarının ucuna kadar her santimini inceliyordu.

"Babanızın hapishaneden çıkmak üzere olduğu konusunda sizi uyarmaya geldim ve FBI, sizinle temas kurmaya çalışması ya da ortaklarından herhangi birinin gelmesi ihtimaline karşı size biraz koruma sağlamaya karar verdi."

"Bir dahaki sefere mektup gönder," dedi, kapıyı üzerime kapatmaya çalışarak. "Şimdilik hoşça kalın."

Ama başparmağım zonkluyordu ve gitmek istemiyordum.

Bitmemiş bir işimiz varmış gibi hissediyordum.

Ben de kapıyı açtım ve içeri girdim.

Clementine

W Grayson içeri girerken yanımdan geçip gittiğinde, kelimenin tam anlamıyla onu boğazlamak istedim.

Ama tabii ki o koca göt deliğinin boynuna bile ulaşamadım.

Koridorda arkasını döndü, iri vücudu dar alanı dolduruyordu.

Grayson hâlâ hemen hemen aynı görünüyordu, sadece koyu renk saç kesiminde artık daha fazla tuz ve biber vardı. Ama çenesi hâlâ camı kesebilirdi, gözleri hâlâ soğuk ve ifadesizdi ve hâlâ bir ahır kapısı büyüklüğündeydi.

Bir zamanlar onu karşımda görmek dünyadaki en rahatlatıcı şey olurdu. Orada olduğunu ve güvende olduğumdan emin olduğunu bilmenin verdiği güven ve huzur hissi. Çünkü Grayson etrafımda olduğu sürece kim bana bulaşabilirdi ki?

Gerçi bu çok uzun zaman önceydi. Şimdi onu görmek bile midemi bulandırıyor.

Çileden çıkaracak kadar sakın ve umursamaz görünüyordu, sanki bana yaptıklarından sonra buraya girmeye hakkı varmış gibi.

Beni korumak mı? Siktir et onu!

"Git buradan, Grayson!" Tekrar söyledim. "Yardıma ihtiyacım yok ya da yardımını istemiyorum. Babamın çoktan hapisten çıktığını biliyorum. Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

Kara kaşları birbirine yaklaştı.

"Çocukça davranma, Clementine. Babanın bazı tehlikeli insanlarla ilişkisi vardı. Buraya güvenlik kontrolü yapmaya ve

Güvende olduğunuzdan emin olmak için birkaç gün sizinle kalacağım."

Kocaman kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve bana her zamanki bakışını atıyordu. Sanki büyük patron oydu ve söylediği her şey geçerliydi. Koyu lacivert bir takım elbise ve pantolon giymişti, beyaz gömleği gıcır gıcır ve tertemizdi, kravatı mükemmel bir şekilde düğümlenmişti.

Ne mükemmel bir izci çocuk.

"Cesedimi çiğnemedi burda kalamazsın!"

Sonra üzerine atladım, parmaklarımı kravatına kapattım ve boynunu sıkmaya çalıştım.

Ama eski işkencecim o kadar iriydi ki sadece biraz dengesini kaybetti ve beni belimden tutarak duvara çarpacak kadar sert savrulmamı engelledi.

"Clementine, mantıklı ol! Ben sadece seni güvende tutmak için buradayım."

Büyüyen gürlemesi beni çok sinirlendirdi ve parmaklarımı Grayson'ın gözlerine sokmaya çalışarak elimden geldiğince sert bir şekilde saldırdım.

"Çek ellerini üzerimden!" Bağırdım.

Beni çevirdi ve göğsüne sıkıca bastırdı, böylece tek yapabildiğim topuklarımı bacaklarına vurmaya çalıştım.

"Siktir!" Dedim. "Keşke seni *gırtlaklayabilecek* kavrama gücüne sahip olsaydım." Grayson büyük bir eliyle göğüs kemiğimin altından beni tuttu, sıktı-

Böylece dönüp burnuna yumruk atamazdım.

Her zaman kullandığı kolonyanın kokusunu da alabiliyordum. Ne lanet bir pislik!

İğrenç ihanetinden beri hayatı *mükemmeldi*, değil mi?

Ö

yl "Oturup konuşalım," dedi. "Bir fincan çay içelim."

e "Ben hilekar piçlere çay yapmam," diye cevap verdim ama Grayson mi

?

Beni yine de mutfığa götürdü ve sandalyeme bıraktı.

Sonra tezgâha doğru ilerledi ve çaydanlığı alıp ocağın üzerine koydu.

Geniş sırtı ile kapı arasındaki mesafeye baktım ama ben daha hareket etmeye fırsat bulamadan konuştu.

"Denemeye zahmet etme. O 5 inçlik topuklarla senden çok daha hızlı hareket edebilirim."

Öfkeyle, elinde dumanı tüten iki fincan çayla dönene kadar sessizce masada oturdum.

Otururken ona ters ters baktım ve usulca bana doğru ittiği dumanı

tüten bardağı içmeyi reddettim.

O koca götlü ellerini masanın üzerinde birleştirdi ve sanki konuşmamı bekliyormuş gibi bana baktı.

"Bu aptal bir FBI numarası mı Ajan Bentley? Zahmet etmeyin. Seni bütün gün görmezden gelebilirim."

"Özür dilerim," dedi. "Soruşturma sırasında yaşadığınız herhangi bir incinme için."

Çenem düştü. "Bunu bir özür olarak mı görüyorsun? Bok gibisin, Grayson."

Sert yüzü hafifçe kızardı.

"Özrüm samimi," dedi sert bir sesle. "Bunu kabul etmediğiniz için üzgünüm."

"Tabii ki kabul etmiyorum!" Ona ateş ettim. "Ve asla kabul etmeyeceğim."

Gözlerini kırpmadan bana baktı, çenesinde bir kas esnedi. Yerini hafifçe değiştirdi, ellerini masanın üzerinde yeniden birleştirdi.

Grayson Bentley'den alabildiğim tek duygu buydu.

Beni kullanıp ihanet etmekle kalmayıp bunu yaptığı için kendini bir aziz gibi görmesi beni çok öfkelenndirdi!

"Siz babamı iki yıl boyunca izlerken kaç tane azılı suçlunun kaçtığını merak ediyorum." diye sordum.

"Clementine, üzgünüm ama baban bir dolandırıcı."

"Bunun haber olduğunu mu sanıyorsun, göt herif? En eski anılarımdan bazıları bir bavul toplayıp gecenin bir yarısı kaçtığımız ve babamın poker oynadığı bir grup adamın peşimize düştüğüdür. Annem gittiğinde, veda sözleri çantasından yirmilikleri aşırđıęı için babamı azarlamaktı. Onun bir dolandırıcı olduğunu *biliyorum*. Ama *sen* çok daha kötüsün, Grayson. *O* asla olmadığı bir şeymiş gibi davranmadı. Ve bunu ne şekilde haklı çıkarmaya çalıştığın umurumda değil. İyi ve onurlu bir adammış gibi davrandın ama kelimenin tam anlamıyla en kötü yalancı ve dolandırıcısın."

Bir an sessizlik oldu ve çay bardağını elimden bıraktım.

Bana verdiği hiçbir şeyi istemedim.

Grayson tekrar, "Özür dilerim," dedi ve elinin arkasında küçük bir kasın esnediğini gördüm. "Böyle olduğu için üzgünüm."

"*Hayır*," diye cevap verdim. "Sadece bana departmanınızın benim için ne tür bir saçmalık hazırladığını söyleyin."

Tereddüt etti, sonra telefonunu almak için cebine uzandı ve bir belge çıkardı. Yukarı bakarak FBI'ın planını listelemeye başladı. Beni izle, Harvey'nin ortaklarından hiçbirinin benimle temasa geçmediğinden ya da beni tehdit etmediğinden emin ol. Görünüşe göre babamı tutukladıktan sonra hâlâ bulunamamış 50 milyon dolar kayıptı ve Harvey'nin ya da ortaklarının onları bu paraya götürebileceğini umuyorlardı.

Umurunda bile değildi. Sadece Grayson'ın bir an önce evimden *gitmesini* istiyordum.

"Muhasebe işleri nasıl gidiyor?" diye sordum. "Hâlâ günün ve gecenin her saatinde seni meşgul ediyor mu? Şu hileli vergi beyannameleri seni rastgele amcıklara mı sokuyor?"

Grayson oturduğu yerde kıpırdandı ama yüzü hâlâ ifadesizdi. "Bunu yetişkinler gibi konuşamaz mıyız?" diye sordu.

"Tamam patron," dedim.

Yüzünde ilginç, derin bir renk kızarması belirdi. "Bunu duymak zorunda kaldığınız için üzgünüm," dedi sert bir sesle.

"Vivi'yi becermek zorunda olduğunu belirten FBI emirlerini görmek isterdim," diye tersledim, sandalyemde geriye doğru uzandım. "Buraya bir pislik gibi gelip seni affedeceğimi düşünmeden önce, bu işinin hangi kısmıydı?"

Yine sessizlik oldu.

"*Bu işinin hangi kısmıydı, Grayson?*" Tekrar sordum.

"Bunun bir parçası değilim," dedi sonunda. "Bu benim işimin bir parçası değildi."

Acımasızca gülümsedim. "Şimdi neden senin küçük özürlerinle ya da seni affetmekle ilgilenmediğimi biliyorsun."

Artık onun karşısında oturmak istemiyordum, bu yüzden ittim ve pencereden dışarı bakmaya gittim.

Sandalyesinin gıcirtısından onun da ayağa kalktığını anladım.

"Siktir git başımdan," diye hırladım, ellerimi yumruk yapıp ona ters ters bakmaya başladım.

Grayson olduğu yerde durdu. Daha fazla yaklaşmadı ama gözleri hâlâ beni izliyordu.

"Hayır," dedi. "Ben seni korumak için buradayım ve yapacağım şey de bu."

Yüzümün öfkeyle kızardığını hissedebiliyordum.

"Tam olarak ne olacağını düşünüyorsun?" Ona ateş ettim. "Harvey

Adler'in bazı ortaklarının, bu iş için

"dedi. "Mafya bağlantıları olan bazı çok tehlikeli insanlarla iş yapıyordu ve güvende olduğunuzdan emin olmak istiyorum."

Beni güvende tutması fikri bile iğrençti ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Eğer onu yeterince kızdırırsam, beni rahat bırakacağından emindim.

"Sanırım bunun yerine babamın tüm ortaklarını bulup mafyada iş isteyeceğim," dedim.

Aptalca engebeli FBI yüzünde bir kaş çatma belirdi.

"Bunu yapmayacaksın, Clementine."

"Oh, peki beni kim durduracak?" Alay ettim.

"Yapacağım," dedi, gözlerini kırpmadan buz mavisi bir bakışla bana bakarak. "Nasıl?" Hiç düşünmeden ona ateş ettim.

Cevap vermedi, sadece bana baktı.

Blurgh. Tabii ki istese beni durdurabilirdi. Boyu bir buçuk metreden fazlaydı ve akşam yemeğinde defans oyuncularını yemiş gibi görünüyordu.

"Hemen şimdi gidip bir banka soymama ne dersin?" dedim ateşli bir şekilde ve kapıya yöneldim.

Grayson o kadar iri bir adamın hareket edebileceğinden çok daha hızlı hareket ederek yolumu kesti.

"Kes şunu," dedi. "Pişman olacağın bir şey yapmana izin vermeyeceğim."

"Pişman olduğum tek şey," diye karşılık verdim, "seninle tanışmış olmak."

BÖLÜM 8

Grayson

"L Akşam yemeğini hazırlayayım," dedim, durumu kontrol altına almanın bir yolunu arıyordum. Dengem bozuldu, oyundan düştüm ve *hiç böyle* hissetmemiştim. "Her zaman spagettimi ve köfte."

"Ne istersen yap," dedi. "FBI seni yine başıma bela ettiğine göre başka seçeneğim yok sanırım."

Clementine'in gerçekten banka soyacağını düşünmemiştim.

Ama kapıya bakarken hissettiğim endişe dalgası, sanki benimle kasıtlı olarak alay ediyormuş gibi, uzun zamandır kullanmadığım bir kasımın açılmaya başladığını hissettirdi.

Evlendiğimizde de böyleydim, gerçi o zamanlar beni sınamayı ya da benimle alay etmeyi aklının ucundan bile geçirmezdi.

Aslında evli olmadığımızı kendime hatırlattım.

İşe yaramadı. Kocası olduğuma dair lanet olası kas hafızası geri dönmüştü ve Clementine'in kendini tehlikeye atması düşüncesi hoşuma gitmiyordu, her ne kadar açıkça beni kışkırtmaya çalışıyor olsa da.

Mutfağı tıka basa doluydu ve gözlerimi ondan ayırmak zor olsa da, kalçasının sıkıntıyla nasıl dışarı çıktığını, formda gömleğinin daha pürüzsüz, hafif bronz tenini göstermek için biraz daha yükseldiğini, kendimi başka tarafa bakmaya zorladım ve makarna bulup sos için ihtiyacım olan baharatları toplamaya başladım.

Yüksek sesle homurdanarak oturma odasına geçti ve göz ucuyla dikiş makinesinin başına oturduğunu görebildim.

chine. Açık bir kat planı olduğu için, akşam yemeği üzerinde çalışırken ona bakabiliyordum.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Ezilmiş domates kutularını açarken sordum.

Sorumu duymazdan geldi. "Sadece yemek yap," dedi. "Yemek isteyip istemediğimi göreceğiz."

İçimde garip bir acı hissettim. Clementine büyükannemin ev yapımı spagetti tarifini hep sevmiştir.

Kendimi savunurcasına, *iyi bir koca olduğumu* söyledim. Bekle, lanet olsun. Gerçekten onun kocası değildim.

Benim sorunum neydi?

"Seni incitmek istememiştim," dedim sessizliğin içinde. Beni görmezden geldi.

"Gerçekten önümüzdeki iki haftayı birbirinize hiçbir şey söylemeden mi geçirmek istiyorsunuz?" Sesimde sinirli bir tını duyduğuma şaşırarak sordum.

Herhangi bir duygunun geçmesine izin vermek bana göre değildi.

Tek söylediği "Evet, lütfen," oldu, sarkan yıldızlar, aylar ve kuyruklu yıldızlarla ışıltılı mavi bir elbiseye benzeyen bir şeyi geçirirken bana bakmayı reddetti.

Normalde suskun bir insan olmama ve konuşmamayı tercih etmeme rağmen, nedense bunun peşini bırakmayı kesinlikle reddettim. En azından ben öyle olduğumu sanıyordum.

"Görüyorum ki hâlâ kostüm yapıyorsun," dedim, onu benimle konuşturmaya çalışmamın biraz çaresizlik olduğunun farkındaydım.

"Tebrikler," dedi. "Görüyorum ki gözler henüz gitmemiş."

"Tasarımlarınızdan bazılarını görebilir miyim?" Ben sordum. "Her zaman gerçek-
iyi işti."

Clementine bana ters ters baktı.

"Hayır. Bu yeniden bağ kurmak için bir şans değil Grayson. Sadece lanet işini yap ve benimle konuşma."

Yüzümü görmeden önce aceleyle arkamı döndüm, ama bu reddetme canımı yaktı.

Clementine'i böyle görmek çok sarsıcıydı. Birlikte olduğumuz zamanlarda bana her zaman hayranlıkla bakardı. Her zaman benim günümü dinlemeye hevesliydi, bana kendi gününü anlatmaya hevesliydi ve açıkçası hayali sayım şirketindeki günüm hakkında konuşamayacağım için, onu her zaman konuşmaya teşvik ettim.

Ve o konuşurken, bana tasarım dersleri ve üzerinde çalıştığı projeler hakkında her şeyi anlatırken, onun hareketli ela gözlerinden başka her şeyi unutabiliyordum.

Güzeldi. Sakinleştiriciydi.

Belki de son yıllarda kaçırdığım şey buydu.
Benimle konuşacak, bana öyle bakacak biri.

Benim sorunum neydi?

Eğer isteseydim bir ilişkim olabilirdi. Daha önce kısa süreli ilişkilerim olmuştu ve her zaman boğucu, baskı ve samimiyetle beni boğuyormuş gibi hissettim.

Peki gerçek bile olmadığı halde neden nostaljik bir şekilde bunu düşünüyordum?

Kendimi akşam yemeğini hazırlamaya verirken sırtımdan aşağı ter damlalarının aktığını hissettim. Dondurulmuş sarımsaklı ekmeği yoktu, bu yüzden hızlı bir İrlanda somunu hazırladım ve sıfırdan sarımsaklı tereyağı yaptım.

Salata için lahana ve marul doğrarken ona tekrar baktım. Hâlâ beni tamamen görmezden geliyordu.

Bir başka kızgınlık kıvılcımı omurgamda cızırdadı. Böyle olmaması gerekiyordu.

Peki nasıl gitmesini istiyordun? diye sordu beynim, soruyu bastırıp beynimin girintilerine acımasızca geri itmeden önce.

Özenle pişirilmiş akşam yemeğinin Clementine'ı yumuşatacağını umuyordum ama öyle olmadı.

Hâlâ benimle iletişim kurmayı reddediyor, ona sorduğum her soruya sadece kısa ve kırılmış cevaplar veriyordu. Bu kadar güzel bir ev ve araba alabildiğine göre kostüm tasarımcılığını iyi yapıyor olmalıydı ama benimle hiçbir şey paylaşmayacak kadar benden nefret etmesi canımı sıkıyordu.

Yemekten sonra üstünü değiştirdi ve yoga yapmak için dışarı çıktı. Ben de bulaşıkları yıkamak için lavaboya gittim.

Benim hakkımda ne düşündüğünü neden bu kadar önemsiyordum?
Huzursuzca merak ettim.

Seks yapmayalı çok uzun zaman mı olmuştu? Kendimi bir ergen kadar azgın hissediyordum.

Bu ziyaretin Clementine'in korunduğundan emin olmak ve görevimi yerine getirirken ona yaşattığım üzücü acılar için özür dilemekle ilgili olması gerekiyordu.

Daha fazlası değil.

O halde neden özrümü kabul etmeyecek kadar çok incindi?
Doğruluğumun sütunlarını yeniden bir araya getirmeye çalıştım.

1. Soruşturmanın önemi.
2. Harvey Adler'in işlediği suçlar.
3. Konu hakkında bilgi alabilmem için aldatılmamın mutlak gerekliliği.

Clementine ile tanışmadan önce bile Vivi ile yıllarca çalışmıştım!
Ara sıra görüştüğüm birkaç kadından biriydi çünkü ciddi bir ilişki için ne zamanım ne de isteğim vardı. İşim benim için her şeydi. Hayatımdaki en önemli şeydi. Hükümeti dolandıranları yakalamak ve umarım bir gün Daire Başkanı olmak.

Peki bu seferki neden bu kadar acıttı?

Daha önce bir davayı bırakma konusunda hiç sorun yaşamamıştım.

Belki de bölüm değiştirmem gerekiyordu. Çünkü işin heyecanı son birkaç yıldır yoktu.

Ve *kafamın* içindeki küçük bir ses bana *görevinin başarısız olduğunu* hatırlattı. Kingpin'i yakalayamadın.

Organizasyonda bir çark yakaladın.

Tüm ödüllere, övgülere, aşırı övgülere, madalyalara, plaketlere rağmen, yapmamız gerekeni bile yapmamıştık.

Bu da Clementine'e kazık attığım ve görevimde başarısız olduğum anlamına geliyordu.

Bu bir yemek ve bir özrün düzeltemeyeceği bir şeydi. Ve bu seksten daha fazlasıydı, diye kendime sertçe hatırlattım, pencereden dışarı, Clementine'in yoga seansını bitirdiği yere baktım. Dikkatimi dağıtmak için ellerimle bir şeyler yapabildiğime sevinmişim, yoksa gözlerimi yaz güneşinin aydınlattığı vücudundan ayırmakta zorlanabilirdim. Eğildi

Kıçının küçük kıvrımları sikimin seğirmesine neden oluyordu.

Bu onurlu bir şey yapmakla ilgiliydi.

Bu değildi. hakkında arzulamak Clementine. I
vardı her zaman Clementine'i istedim. Onu ilk
gördüğüm andan beri.

İlk başta o olup olmadığından emin olamadım. Elimde sadece kötü kalitede bir cep telefonu fotoğrafı vardı.

Ve bir an için düşündüm,

O değil.

Bu değil.

İri ela gözleri, yumuşak dudakları, yüzündeki tatlı ifade, ü z e r i n e geçirdiği büyük gri kazağıyla küçük, sevimli, sivri kulaklı bir elf gibi görünen bu kız değil.

Çünkü bir an için onu *kendim* için istedim. İş için değil.

Ama başka bir anda duygularımı bastırmış ve en iyi yaptığım şeyi yapmıştım. Duygularımı bir kenara bıraktım ve duruma analitik olarak baktım.

Ve şimdi o yine benim işimdi.

Peki bu iş bittiğinde ne olacak?

Clementine

B *reathe in*
Nefes verin
Evrenle bir bütünüm, huzur
içindeyim
Tamamen huzur içinde
TANRIM.

Hangi mantrayı söylediğimin bir önemi yoktu. Beni aşağılayan ve neredeyse hayatımı mahveden adam hâlâ buradaydı.

Bu saçmalığa ihtiyacım yoktu.

Bellevue gibi büyük tiyatrolar ve kasabadaki küçük tiyatro için kostümler tasarlayan ve diken başarılı bir kostüm tasarımcısıydım.

Hatta bazen yönetmen yardımcısı olarak da çalışıyorum; baş yönetmen kayak gezisinde bileğini kırdığı için şu anda yerel tiyatro için yaptığım bir şey bu.

Bir sürü şey oluyordu ve ihtiyacım olan son şey Grayson Bentley'nin kendini affettirmek için ortaya çıkmasıydı.

Bedenim mükemmel bir huzur içinde

Ah, lanet olsun.

Bu yoga seansından, taşaklarına tekme atma isteği dışında hiçbir şey elde edemiyordum.

İçeri girmek için paspasımı toplarken, göz ucuyla büyük Fransız penceresinden Grayson'ı gördüm, başını hızla bulaşık yıkadığı yere eğmişti.

Çok güzel.

Eski sevgilim burada biriyle *yatmak* için en ufak bir şansı olduğunu mu düşünüyordu?

Eğer öyleyse, hayal görmenin ötesindeydi. İçeri girdim.

"Git artık Grayson," dedim söze girmeden. "Seni burada istemiyorum."

Bana bakarken çenesinde bir kas zonklaması vardı.

"Sana koruma tahsis edildi," dedi. "Baban hapisten çıktıktan sonraki ilk birkaç hafta için. Seni güvende tutmak için buradayım."

"Onun yerine kız arkadaşını gönder," diye çıkıştım. "*Onu* görmeyi sana tercih ederim."

Yüzü kızardı, boynu bile alacalı bir kırmızıya döndü. "Vivi asla benim kız arkadaşım olmadı ve kız arkadaşım değil."

"Umurumda değil," dedim. "Senin yerine herhangi birini görmeyi tercih ederim."

Koca göğsü hareket ediyordu, sanki içinde bir şey tutuyormuş gibiydi ve ben ona çok kızmıştım.

"Buna boyun eğmek zorundasınız," dedi sert bir sesle. "Koruma almanız departmanın emri."

Sıcak bir öfke hissettim ve bir kez daha Grayson'ı kolayca boğazlayabilmeyi diledim.

"Eğer kalırsan bunu senin için kolaylaştırmayacağım," diye sıkılmış dişlerimin arasından onu uyardım. "Seni kırmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Hiçbir şey söylemedi ama çenesindeki bir başka kasın zonkladığını, yutkunurken adam elmasının neredeyse sarsıcı bir şekilde hareket ettiğini gördüm.

"Gitmeyeceğim Clementine," diye hırladı.

Arkama uzandım ve spor sütyenimi açarak göğüslerimin dışarı düşmesine izin verdim.

Bahçede yaptığım yoga seansından sonra terden kayganlaşmışlardı ve yükselip alçaldıkça biraz nefes nefese kaldığımı hissettim.

Grayson hiçbir zaman çok etkileyici olmamıştı (çünkü kocam gibi davranan lanet olası bir gizli ajandı!), ama önünde durduğumda mavi gözlerinin genişlediğini gördüm.

Lanet olası bingo.

Bu pislik beni *becermek* istedi.

Elinde bir fincanla lavabonun başında duran Grayson'a dik dik bakarken mutfakta bir an sessizlik oldu.

Sonra elindeki çay bardağı paramparça oldu, porselen parçaları arapnel parçaları gibi mutfak lavabosuna, pantolonunun içine ve yere saçıldı.

"Lanet olsun Clementine, çok özür dilerim," dedi hemen.

"Temizle o zaman," dedim kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, göğüslerim daha yukarı bastırılmış, ağır ve yumuşak ağırlıkları n kollarıma dayanmıştı.

Bir an tereddüt etti, sonra arkasını döndü, iri cüssesi mutfakta heybetli duruyordu.

Hepsinin giydiğı şu departman haki pantolonlarıyla ilgili bir sorun var.

Onların içinde koca bir aleti saklamak çok zor.

Gözlerimi tuttu ama yanaklarının hafifçe kızarmasından gördüğümü anladığını söyleyebilirdim.

"Onunla ne yaptığını sanıyorsun?" Penisini işaret ederek tersledim.

"B e n - C l e m e n t i n e , özür dilerim."

Parçalanmış ay bardağının düzinelerce parçasını dikkatle toplamak için eğıldi.

"Bunu değıştireceğim, yemin ederim."

Gözlerimi devirerek oflayıp pufladım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Evlat, buraya gelip bir kez bulaşıkları yıkadın diye sana kolay am vereceğimi sanıyorsan, hayal görüyorsun. Vazgeç ve git. Seni burada istemiyorum. Bunu senin için kolaylaştırmayacağım."

BÖLÜM 10

Grayson

A İlk başta utanç ve öfkeyle kaynıyordum. Clementine kanepeyi işaret etti, sonra yatak odasına gitti ve bir daha geri dönmedi.

Bazı şeyleri daha iyi açıklayabilmek için onun çıkmasını bekliyordum. Ereksiyonla bir şeyleri açıklamak zordu.

Mesele *kolay kadın* değildi. Eğer kolay bir kadın isteseydim, tek bir mesajla elde edebilirdim.

Doğru olanı yapmakla ilgiliydi.

Dar kanepede rahatsız bir şekilde kıpırdandım. O kadar küçüktü ki bacaklarım ve ayaklarım ucundan sarkıyordu.

Vazgeçip gitmemi isterdi, değil mi? Kendi kendime acımasızca düşündüm.

Peki neden kabul etmeyeyim? Oradan ayrılıp şehir merkezindeki kendi konforlu daireme geri dönecektim; orada kocaman bir kral yatakta uyuyabilecek, telefonumdan rastgele bir kadına mesaj atabilecek ve büyük olasılıkla on dakika içinde onu yanımda bulabilecektim.

Ve bana ayakkabısının altındaki bir sakız parçasından daha iyi bir şey değilmişim gibi bakan Clementine'den çok daha az iş çıkarırdı.

Peki neden gitmedim?

Clementine'in sözleri kendime olan güvenimin koruyucu baloncuğunu delip geçmişti. Onuruma ve görevime olan sarsılmaz inancımı.

Hayatımı sürdürdüğümü düşündüğüm bir şey varsa, o da *doğru* olanı yaptığım, kimin ya da neyin peşinde olursam olayım adaletin peşinden adil ve onurlu bir şekilde gittiğimdi.

Ama hiç de onurlu davranmamıştım.

Tam bir pislik gibi davrandım.

Ve gündelik zalimliğimi daha da kötüleştirmek için, Harvey Adler'ı alaşağı etmek için ne gerekiyorsa yapma konusunda dayanılmaz derecede kibirliydim, oysa o sadece organizasyonun lanet bir dişlisiydi.

Birdenbire sanki özenle inşa ettiğim tüm bariyerler yıkıldı ve anılar içime doldu, neredeyse güçleriyle beni boğacaklardı.

Babası tutuklanmadan bir hafta önce Clementine bana yakında bir bebek denemeye başlamak isteyip istemediğimi sordu.

Gözleri parlıyordu ama o da gergin görünüyordu, evlilik yüzüğünü ince parmağının etrafında döndürüyordu.

Ona söylediklerimi unutabilmeyi diledim ama yapamadım.

"Aceleci davranmayalım, Clementine. Önce bekleyelim ve beş yıl sonra nerede olacağımızı görelim."

Yüzü buruştu ve gözünün kenarında bir damla yaş biriktiğini gördüm.

"Bir aile istemiyor musun?" diye sordu titreyerek.

"Bence şu anda bu son derece aptalca olur," diye homurdandım ve sonra ofise gitmek için bir bahane uydurdum.

Kahretsin, ne kadar aşağılık biriymişim.

Aradan beş yıl geçti ve keşke vurduğum şeye sahip olsaydım diye düşündüm. Clementine ve bir aile. Belki şimdiye kadar iki ya da üç çocuğumuz bile olurdu.

Kanepede diğer tarafıma döndüm ve beş yıldır yaptığım şeyi yapmaya çalıştım: tüm anılarımı zihinsel olarak bir kutuya tıkmak ve onları asla düşünmemek. Ama burada, Clementine'in şampuanının kalıcı kokusuyla, onun sıkı küçük meme uçlarının anısıyla, terden parlayan teniyle nasıl görüldüğüyle bu imkansızdı.

Onunla geçirdiğim o iki yılı hatırlamaktan başka bir şey yapamadım.

Yolculuklar, seks, yatakta brunch, oyunlar, süslü akşam yemekleri, müzeler, günlük bulmaca, her gün eve gelmek, her gece bana kıvrılması, kollarıma mükemmel bir şekilde oturması, bana ne üzerinde çalıştığını anlatmasını dinlemek, ravent parçasının kokusu.

Umursamadığımı sandığım tüm o aile içi şeyler mi? Sadece kendimi kandırıyordum. Acıtmaları diye tüm anılarımı bir kenara itmişim ve bunun tek anlamı, sonunda ortaya çıktıklarında-

Sırtım çok acıyordu. Göğsüm ağrıyor ve boğazım kuruyordu.

Tüm bunları tekrar istedim.

Her bir lanet şeyi. Her gece ne yemek istediğini asla bilememesi bile, benim verdiğim ilk 20 öneri dışında. Minik ayak parmaklarının baldırlarıma ne kadar soğuk bastığını bile.

Babası tutuklandığında ne olacağına dair içimde her zaman çılgılık çılgılığa bir korku olmasına rağmen.

Ve şimdi haklı olarak benden nefret ediyordu.

Birden sahip olduklarımı geri almak için her şeyi yapabileceğimi anladım. Keşke beni yakalamasaydı!

O otel odasında olmasaydı belki bir şeyleri kurtarabilirdim.

Ve ne için? Neden Vivi'yle takılıyordum? Çok zayıf olduğum için. Çünkü tüm hayatımı gizli görevde geçirmeye dayanamamıştım. Bu yüzden bir şekilde stres ve endişemi atmak istedim.

İşe yaramadı ve daha da kötüsü, bu yapılacak en aşağılık şeydi.

İşe yaramayan başka bir şey daha vardı, o da Clementine ile evliliğimin benim için hiçbir anlamı yokmuş gibi davranmaktı.

Bunun benim için kendime itiraf etmek istediğimden çok daha fazla şey ifade ettiğini şimdi fark ediyordum.

T Uyandığımda yaptığım ilk şey Şefimle temasa geçmek ve ona Clementine ile kalacağımı ve öngörülebilir gelecekte onu koruyacağımı söylemek oldu. Çok daha fazlasına ihtiyacım olacaktı.

Beni affetmesi için birkaç günden fazla zamanım yok.

"Onunla aranız iyi mi?" Şef Thomas sordu. "Çünkü eğer öyleyseniz, onun fikrini almak istediğimiz birkaç soru var."

Onunla aram iyi mi?

Benden nefret ediyor ve bunun iyi bir nedeni var.

"Belki," dedim.

Şef Thomas beni şaşırtarak, "Bu bir emirdir," dedi.

Clementine ile ne işleri olabilirdi ki? Soruşturma altında değildi.

"İdarecilerinizle mi konuşuyorsunuz?" Clementine mutfığa girerken sakın bir şekilde sordu.

Clementine'ı almanın iyi mi yoksa kötü bir fikir mi olduğunu bilmiyordum. O kadar gurur duyduğum tüm o aptal ödüller ve madalyalar, vazgeçtiklerimle karşılaştırdığımda tam bir aptalın işi gibi görünüyordu.

Onu.

Ama emir emirdir.

Yine de ilk kez Şef Thomas'ın ne düşündüğünü merak ettim.

"Karakola gelmek ister misiniz? Size birkaç soru sormak istiyorlar.

Bu tamamen gönüllülük esasına dayanıyor," diye ekledim.

Clementine'in bir pislik olmadığımı görmesini istedim. Ya da pislik olmamaya çalışıyordum.

Damarlarımdaki sürekli pişmanlık tınısı, göğsümün derinliklerindeki bir ağrıyla eşleşti.

Clementine beni affetmeliydi. Ne umabileceğimi bilmiyordum ama benden bu şekilde nefret ederken devam edemeyeceğimi biliyordum.

"Thomas & Thomas Associates'in neler yaptığını görmeyi *çok* isterim," dedi.

Oh, kahretsin.

Ama Clementine çoktan yanımdan geçip arabaya doğru gidiyordu.

"En azından şu kahvaltı burritolarından birini al," dedim. "Sen hiç kahvaltı yapmadım."

"Yolda kahve alacağım," diye geri seslendi.

"Yemeğe ihtiyacın var," diye homurdandım kendi kendime, aceleyle geri döndüm ve ona götürmek için burritolardan birini hızlıca paketledim.

"Ben sürerim," dedi. "Arabanın bunu yapabileceğinden emin değilim." Dişlerimi sıkarak onu takip ettim.

Clementine'in onu korumama izin vermemesi beni öfkeliyordu. Onu koruma ve ona bakma arzusu neredeyse beni güçle boğmadan onun yanında olamıyordum.

Onu gördüğümde bu yana geçen beş yıl içinde Clementine kendini çok talep gören bir kostüm tasarımcısı haline getirmişti. Tasarımları haklı olarak eşsiz ve unutulmaz olarak görülüyordu. Oysa benim sahip olduğum tek şey aynı dandik araba ve duvarda asılı bir sürü anlamsız ödül.

O beş yılı mutsuz geçirmiştim, işimde kendimi zorluyordum, neyin yanlış olduğunu bilmiyordum ve Clementine'e yaptıklarımla ve ona karşı hissettiklerimle yüzleşmek istemiyordum.

Ve bense *büyümüştü*.

Ben onun için büyük, rastgele ereksiyon olan bir baş belasından başka bir şey değildim.

Çok acıdı ve bunu hak ettiğimi fark etmek daha da acıdı.

"Duruşmadan sonra gelip seni bulmaya çalıştım," dedim arabayla FBI ofisi. "Ama sen gitmiştin. O evi sattım ama onun için de sana borçluydum. Hala bir tasarruf hesabımda duruyor ve sana aktarabilirim. Kalmalıydın, böylece sana verebilirdim."

"Zahmet etme," dedi küçümseyerek. "Paranı biriktir ve kendine daha iyi bir pantolon al."

Reddedişi içime işlerken, etimin altına girmiş ve kemiklerime yapışmış gibi görünürken bir süre sessizce yol aldık.

"Duruşmaya neden geldin?"

Güneş gözlüklerini çıkardı ve gözlerim açgözlülükle onu tanıyormuş gibi hissettim, dudaklarının her küçümseyici kıvrımını, hatta ne yazık ki benim için olmayan ince kalem eteğini, pahalı bluzunu ve yüksek topuklu botlarını bile içmek istedim.

"Tüm bunların bir yalan olup olmadığını kendim görmek istedim. Ve cevabımı aldım."

Gözleri bir an benimkileri tuttu, sonra soğukkanlılıkla başka tarafa baktı. Kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Öyle değildi," dedim, boğuluyormuş gibi hissediyordum, anlamasını sağlamak için duyduğum umutsuz arzu içinde boğuluyordum.

"Tam olarak ne olduğunu duydum," dedi. "Babam hakkında bilgi almak için beni baştan çıkardın ve ben senin için hiçbir şey ifade etmedim. Hepsi bu."

Omuz silkti. "Yalan söylemeyeceğim ve ilk başta acıtmadığını söyleyemem. Ama artık atlattım."

"Hayır! Ben yapmadım-" demeye çalıştım ama elini kaldırdı.

"Kendine sakla, Grayson. Şu iki haftayı atlatalım ve umarım beni rahat bırakırsın. Yeterince zarar verdin."

"Bu sadece bir yalan değildi," diye mırıldandım. "Umursadım. Bunu düzeltmek istiyorum."

Ama o yine omuz silkti ve radyoyu açıp çok yüksek sesli bir rock kanalına geçti, müzik konuşulamayacak kadar yüksekti.

Onu nasıl ikna edebilirdim ki? Soğuk umutsuzluk içime bir taş gibi oturdu.

Tüm konuşma girişimlerimi geri çevirdi ve ofisimize çıkan asansörde bile kollarını kavuşturup tavana baktı.

Siktir

Beni affetmesini bu kadar çok istemem çok acı vericiydi.

Clementine benden önce odaya girdi. Topuklu ayakkabılarla birlikte yaklaşık 1.80 boyunda olmasına rağmen, kendinden emin, dengeli ve kendinden emin görünüyordu.

İş arkadaşlarım bizi selamlamak için arkalarını döndüklerinde "Bakın, Thomas & Thomas" dedi ve ben tehlikenin ilk uyarı işaretlerini hissettim.

"CEO arıyor," diyerek Şef Thomas'ı işaret etti.

"Oh, ve tabii ki bu diğer namuslu vergi hazırlayıcıları." Ve burada Vivi, Nakamura ve Williams'ı işaret etti.

Bir an garip bir sessizlik oldu ve Clementine'in bakışlarının FBI ofisinde, masalarda, duvarlarda dolaştığını gördüm, sonra Senatör Mancini'nin bana Büro'ya Üstün Hizmet madalyası verdiği çerçeveli büyük ve utanç verici resimde durdu.

Birden utançtan midemin bulandığını hissettim.

"Bayan Clementine Adler," dedi Şef ona elini uzatarak. "İyi görünüyorsunuz. Birkaç konuda işbirliğinizi almak isteriz. Mesela, babanızı dışarı çıktıktan sonra bizimle çalışmaya teşvik etmek. Gerçek dolandırıcılık kralının peşine düşmemize ve kayıp 50 milyon doları bulmamıza yardımcı olabilir."

Kalbime küçük bir bıçak daha saplandığını hissettim. Bu doğru.

Artık onun adı *bu*.

Onu Clementine Bentley olarak düşünüyordum ama tabii ki artık onun adı bu olmayacaktı. Değiştirmek için *yarışırdı*.

Clementine Şef'in uzattığı eli görmezden geldi ve masalardan birine yaslandı.

"Grayson'ın hile yapmasına yardım etmek hepiniz için ne kadar eğlenceli olmuştur," dedi kibarca. "Resepsiyonu aradığımda bana yalan söylediniz," dedi Nakamura'yı göstererek. Williams'ı göstererek, "Onu korudunuz ve aslında dışarıda başka biriyle sevişirken toplantıdaymış gibi davrandınız," diye ekledi.

"Ve tabii ki sen de yüzüme karşı yalan söyleyip endişelenecek bir şey olmadığını söyledin," diye bitirdi sözlerini ve Şef'e döndü.

Onu hiç bu kadar dengesini kaybetmiş görmemiştim.

Hepsi biraz rahatsız görünüyordu.

Rahatsız görünmeyen tek kişi Vivi'ydi.

"Aldatıldığım için *çok* üzgünüm," dedi Vivi, gülümsemesi gergin yüzüne hortlak gibi yayılmıştı. "Bu senin için *çok* zor olmalı. Soruşturma için gerekliydi elbette. Ama yine de. Kalbim senin için *kan ağlıyor*."

Öfkenin tenimde gezindiğini hissediyorum. Neden onun ne kadar iğrenç bir kaltak olduğunu hiç görmemiştim? Ama onu becerirken aklım başımda değildi.

Belli ki kıskanıyordu çünkü Clementine'i kendini asla öne çıkarmayan utangaç küçük bir şey olarak hatırlıyordu ve şimdi bir çubuk üzerinde seks gibi görünüyordu.

"Sorun değil," diye karşılık verdi eski karım tatlı bir sesle. "Aldatıldığın tüm zamanlar için özür dilerim."

Viv'in donuk yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı. "Tam olarak nasıl kandırıldım?"

"Oh, Grayson gerçekten çok düzgün bir operatör. Eminim sana benimle sadece *kılık* değiştirmek için gerekli olduğunda seks yaptığını bile söylemiştir. Ama seninle son dakikada iptal ettiği tüm o akşam yemeği randevuları? İptal ettiği gece sikişleri? Restorandayken mesaj atıp gelemeyeceğini söylediği zaman? *Beni beceriyordu*. Beni her zaman becerdi, Vivi. O dar, tatlı, bakire amcığı, bilirsin."

Vivi'nin yüzü neredeyse komik bir şekilde düştü.

"Bu ne cüret!" diye bağırdı bana bakarak. "Bu doğru değil!"

Clementine bacak bacak üstüne atarak masaya yaslandı.

Daha fazla umurunda değilmiş gibi görünemezdi.

"Sizi temin ederim ki öyle," dedi, tırnaklarına baktı, sonra çantasından küçük bir törpü çıkardı.

Vivi hâlâ bana bakıyordu, gözleri kızgın ve kırmızıydı.

"Onu sadece birkaç kez becerdiğini söylemiştin," dedi.

"Ben öyle bir şey demedim," diye cevap verdim. "*Sen* öyle sandın. Ona bir bakın. Kendini kandırmamalısındır."

Kimin tarafında olduğum konusunda kimsenin şüphesi olmasın. Keşke o zamanlar bu kadar aptal olmasaydım.

Clementine gözlerini bana çevirdi ve tırnaklarını endişeyle törpüledi. "Tabii ki, o benim ilkimdi, bu yüzden ne kaçırdığımı gerçekten bilmiyordum."

Özür dilemek dışında ağzımı kapalı tutma kararlılığıma rağmen sormadan edemedim,

"Ne demek *kayıp*?"

"Beni seviyormuş gibi yapıyordun." Clementine bana gülümsedi, pembe dilinin küçük bir kısmı alaycı bir şekilde dışarı fırladı. "Ve ben de numara yapıyordum. Her birlikte olduğumuzda."

Bastırılmış çeşitli soluklar
duydum. "Numara *yapmıyordun*,"
dedim.

"Elbette öyleydim sevgilim," diye cevap verdi. "Her seferinde. Aletin yeterince büyük ama onunla ne yapacağın hakkında en ufak bir fikrin yok."

Nakamura küçük bir kahkaha krizini bastırdı.

Söyledikleri karşısında öfkemi ve hayal
kırıklığımı bastırdım. *Bunun lanet bir yalan
olduğunu biliyordum!*

"Senin de edepsiz konuşmaların üzerinde çalışılması gerekiyor," dedi donmuş sessizliğe.

Clementine hiçbir şeyi umursamadan tırnaklarını törpülemeye devam ederken Şef boğazını temizledi.

Vivi öfkeyle öksürdü ve bana ters ters baktığını anlayabiliyordum, çünkü gözlerim Clementine'in zarif, bronzlaşmış bacaklarına, eteğini biraz yukarı çekişine, kalçalarının bir santimden fazlasını görmek için neredeyse salyalarımın akmasına yapışmıştı.

Kahretsin, şu anda onların arasında olmak için neler vermezdim, masanın altından sürünerek onu iyice ayırıp yalayabilir, kızdırabilir, çılgılık attırabilir ve aramızda geçenler hakkında yalan söylediğini itiraf ettirebilirdim.

Şef, toplantıyı tekrar rayına oturtmaya çalışarak, "İşbirliğinizi rica ediyoruz," dedi. "Soruşturmada hâlâ . soruşturmada toparlamak istediğimiz birkaç gevşek konu var."

Clementine başını eğdi.

"Hayır," dedi. "İşbirliği *yapacağımı* sanmıyorum. Ama Daily Post-Gazette'den bir muhabir soruşturma hakkında bir hikaye yazmayı planlıyor. Görünüşe göre bazı. ..sorular var gibi görünüyor. Sanırım bunun yerine *ona* yardım edeceğim."

Odada tam bir ölüm sessizliği vardı.

"Ne de olsa," dedi Clementine, sırayla her birimize gülümseyerek. "Bana kazık *atan o* değil."

Bir başka parlak gülümsemeyle bacaklarını açtı ve dışarı çıkmak için döndü.

Clementine soğukkanlılıkla, "50 milyon dolar için gerçekten yazık," diye ekledi. "Siz ahmaklar bu soruşturmayı planlamak için yıllarınızı harcadınız ve patronu yakalayamadınız. Neden acaba?"

Sonra da arkasına bile bakmadan çıkıp gitti.

Clementine benden uzaklaşmıyordu ve ben onu takip etmek için harekete geçmişim ki Şef kolumdan tuttu. "Ajan Bentley, *fikrini değiştirmesini sağlamalısınız*. Ne pahasına olursa olsun. O görüşmeyi yapamaz. Patronum bu soruşturma ile bu şekilde ilgilenilmesinden hoşlanmayacaktır."

Ona dönüp bakarken kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Clementine'in bu cadı avına katılmadığından emin olmanı istediğim anlamına geliyor."

"Herhalde benden dışarıdaki bir soruşturmaya müdahale etmemi istemiyorsunuz," dedim.

Bir süre sessizlik oldu.

"Elbette hayır," dedi Şef. "Ben sadece onunla röportaj yapmayı reddetmenin faydalarını görmesi için cesaretlendirmenizi öneriyorum. Sonuçta, bazı alışılmışın dışındaki yöntemlerimiz hakkında haberler çıkarsa, tüm departman mahkemeye verilebilir."

Umursamaz bir ses çıkardım ve ayrıldım.

BÖLÜM 12

Grayson

A Ofisten çıkarken Clementine'in iyi olduğundan emin olmak için aceleyle merdivenlerden indim ve kapıdan çıktım.

Ve işte oradaydı, arkasına bile bakmadan SUV'a atlamış, beni toz içinde bırakmaya hazırdı.

Neredeyse arabaya doğru koşmak zorunda kaldım ve yolcu kapısını çektiğimde kilitliydi.

O kadar hızlı değil, meleğim.

Frene basmayacağını umarak arabasının kaputuna atladım, ayaklarım yan tarafa sarkacak şekilde karnımın üzerine yayıldım, parmaklarım umutsuzca metalin kenarına asılı kaldı.

Clementine'in yüzü de benimki gibi şok olmuş görünüyordu.

Ben sadece böyle aptalca, pervasızca şeyler yapmadım.

Neyse ki frene basmadan durdu ve ardından camını indirdi.

"Ne yapıyorsun, seni deli?" diye bağırdı.

"Bırak gireyim," dedim.

Clementine arabasını sanki bir hız patlamasıyla havalanacak ve beni kaldırımda motor yağına bulanmış dümdüz bir cesetten başka bir şey bırakmayacakmış gibi devirdi.

Aynalarındaki tutuşumu sıkılaştırdım, kalçalarımı SUV'un kenarına daha sıkı yaydım. Taşaklarım sert metale oldukça sert bir şekilde çarpıyordu ama umurumda değildi.

"Benden kaçmana izin vermeyeceğim," diye uyardım onu. Gözlerini devirdi.

"Pekala, ahmak, bin. Bunun için zamanım yok." Beni arabaya bindirir bindirmez ona döndüm.

"Clementine, çok özür dilerim," dedim. "Yaptığım şeyin hiçbir mazereti olamaz. Çok büyük bir ahmakmışım ve bunu şimdi anlıyorum."

"Beni her yerde takip mi edeceksin?" diye sordu. "Evet," diye yanıtladım hemen.

Affedilmesiyle ilgili bir gelişme olmayınca başka bir konu denedim.

"Neden sana hiç orgazm yaşatmadığım konusunda yalan söyledin?" Çaresizliğimi örtbas etmek için sesime olabildiğince sertlik katmaya çalışarak söyledim.

"Öyle mi?" diye sordu soğukkanlılıkla, saçlarını yüzüme düşecek şekilde savurarak, sikim anında pantolonumun içinde seğirmeye başladı.

Lanet olsun. Neden onun yanında kendimi kontrol edemiyorum?

Neden böyle kokuyordu? O nefis güneş kokusu bile onu arka koltuğa sürükleyip yürüyemeyecek hale gelene kadar sevişme isteği uyandırıyordu.

"Belki de yapmışsındır. Gerçekten hatırlamıyorum," diye devam etti. Midem bulandı.

"*Hadi* ama Clementine," diye homurdandım.

Nasıl *unutabilirdi* ki? Onunla seks yaptığımı düşünmekten özellikle kaçınıyordum çünkü aksi takdirde anılar o kadar güçlüydü ki beni çabucak etkisi altına alırdı.

Clementine altımda, bacakları belime sıkıca sarılmış. Ben bacaklarının arasındayken yatakta uzanıyor, parmakları yorganın içine giriyor ya da saçlarımı sıkıyor.

Clementine ter içindeydi, uzun saçları çözölmüş ve alnına yapışmıştı, bir orgazm daha kaldıramayacağını mırıldanıyor, sonra kalçalarını açıyor, kıcı aşağı yukarı sallanıyordu, hâlâ daha fazlası için açgözlüydü.

Zihnim bu anıyı kilitlemeye çalıştı, eğer başka bir nedenden dolayı değilse, başka bir uygunsuz ereksiyon yaşamak ve Clementine'in sadece vücudunu isteyen bir sapık olduğumu düşünmesini istemiyordum.

"Sanırım her halükarda pek de unutulmaz değildi!" diye cıvıladı bana, kahve almak için arabalı servise girerken.

Yanaklarım şaşkın bir utançla yandı.

Beni gitmeye ikna etmek için yalan söylediğini biliyordum. Ama hiçbir yere gitmiyordum.

"Birlikte olduğumuz *her* zamanı hatırlıyorum," diye boğuldum.

Duygularım hakkında konuşmak benim için hiçbir zaman kolay bir şey olmamıştı ve böyle bir şeyi paylaşmanın beklenmedik utancıyla yumruklarımı sıktım.

Clementine, "O zamandan beri o kadar çok seks yaptım ki yüzün kalabalığa karışıyor," dedi.

"Bu arabayı kenara çekersen sana bir hatırlatma yaparım," diye homurdandım, üzerimdeki gücünün sahiplenici çekimini hissediyordum.

"Tabii ki hayır!" dedi hemen. "Seksi olduğum için gelip etrafı koklaman pek romantik değil, biliyorsun."

"Ben-bu değil-" diye başladım.

Lanet olsun. Beni affetmesini istiyorsam kendimi ifade etme konusunda daha iyi olmalıydım.

"Sen benim için her zaman güzeldin," dedim.

Sadece alay etti.

Siktir. Bu hiç iyi gitmiyordu.

Evine geri döndüğümüzde, Şef'in bana söylediklerini merak ettim. Talimatlarında pek de hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı.

Gerekli her türlü araç

Bu ne anlama geliyor?

Clementine neden bir gazeteciyle konuşmasın?

Burada onu koruyordum ve eğer bir gazeteciyle konuşmak isterse, bunun gerçekleşmesini sağlayacaktım.

Şefin talimatları ve Harvey Adler'in bazı ortakları hakkında bildiklerim arasında, Clementine'in en üst düzey bir güvenlik sistemi olsaydı kendimi daha iyi hissederdim.

Arabamda bugün bir sistem kurmaya başlamak için kullanacağım birkaç şey vardı ve daha sonra onları derleyebildiğim anda daha fazla parça ekleyecektim.

"Bir güvenlik sistemi kuracağım," dedim.

"Sen nasıl istersen," diye k a r ş ı l ı k verdi Clementine. "Siz yaşlı morukların elektronik aletlerle uğraşmayı sevdiğinizi biliyorum."

Sonra saçlarını savurdu ve yoga kıyafetlerini giymeye gitti.

Ne kadar büyük bir hata yapmıştım. Bunu nasıl düzeltecektim?

Ekipmanlarımı toplayıp oturma odasında güvenlik sistemi için bir üs kurmaya başladığımda, gözlerim bir harekete takıldı-

arka bahçede. Tabii ki, tam benim görebileceğim bir yerde yoga yapıyordu.

Minicik bir şort giymişti ve şortu, vücudu inanılmaz derecede esnek ve zarif bir pozisyonda duran mükemmel kıcının kıvrımlarına çok dar geliyordu.

Ağzımda salya birikti. Kahretsin, onun beni etkileme biçimi lanet olasıca yasadışı bir şeydi. Hiçbir kadın için bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Tabii ki istediğim zaman gidebilirdim. Telefonumdaki kadınlardan birine mesaj atıp hızlıca sevişebilir ve sonra işime geri dönebilirdim.

Mesele şu ki, başka bir kadın istemiyordum.

Clementine, arkasında çalıştığım pencereye bakacak şekilde döndü ve teninin güneşte parladığını, meme uçlarının gevşek gömleğine karşı sıkı küçük tomurcuklar olduğunu görebiliyordum.

Lanet olsun, onu çok istiyordum.

Aletim pantolonumun içinde sertleşti ve gözlerimi Clementine'in mükemmel, tatlı vücudundan ayıramadan kendimi rahatça ayarladım. Dar şortunun amının içine doğru inişi beni boğuyordu. Yüzümün orada olmasını, onu yatağa yatırabilmeyi ve gözlerindeki o hayranlık dolu bakışı tekrar ortaya çıkaracak şeyler yapabilmeyi istiyordum.

Hatırlamamakla ilgili söyledikleri içimi kemirdi. Yalan söylüyor olmalıydı.

Öyle olmalıydı.

Bu kadar net ve acı verici bir şekilde hatırladığım, şimdi hatırlamaktan kendimi *alamadığım* şeyin onun tamamen unuttuğu bir şey olduğu düşüncesine dayanamıyordum.

Vücudu yataktan kalktıktan sonra üzerime yığılma şekli, yüzümde ıslak ritimlerle titreşen ya da sikimin etrafında nefes nefese kasılmalarla sıkılaştıran salgısı.

Bu unuttuğun bir şey değildi!

Becerdiğim son dört kadının adını bile hatırlayamıyordum ama Clementine'in iniltisinin tonunu, beni çok çığ ve kontrolsüz hissettiren o alçak, gırtlaktan gelen, düzensiz kaliteyi tam olarak hatırlıyordum.

Clementine parmak uçlarında gerindi. Çok uzun bacakları yoktu ama lanet olsun, bacaklarının her santimini kullanıyordu. Bronzlaşmış teni güneşte parlıyordu. Tanrım, tenine dokunmak her zaman çok yumuşaktı. Güvenlik sisteminin kabloları ellerimde gevşedi.

Onu *çok* sıkmiştim.

Gizli soruşturmam için gerekenden çok daha fazlası. Yapmamaya alıştım. Sadece uzak duracak kadar güçlü değildim.

Her hafta onunla sadece bir kez, şphelenmeyeceği kadar seks yapacağıma yemin ederdim. Ve bira gün boyunca buna sadık kalırdım, beni her zaman yaptėı gibi pse bile, tatlı ve nefes nefese, yumuşak dudakları benim için hevesle aılsa, elimi sırtının kk kısmına koyduğumda o kk nefes alışlarını duysam bile.

Arada sırada Vivi'ye mesaj atıp bir otelde buluşuyor, onu bira saat beceriyor ve Clementine'e olan şehvetimi dindirip dindirmediğine bakıyordum.

Olmadı.

Vivi ile yaptėım her görüşmeden aynı şekilde, bulantılı ve tatminsiz hissederek ayrıldım.

Ve ne kadar zayıf olduğum için kendimi bok gibi hissederdim. *Onu* istemeyi bırakamıyordum. Karımı. Ve onu istememem gerekiyordu. Beni zayıflatması gerekmiyordu.

Ve ara verirdim, eve gelirdim ve Clementine'i arka arkaya 3-4 kez alırdım, ağzım onun üzerinde neredeyse ıldırırdı, onu o kadar sert perdim ki dudakları lezzetli bir şekilde şişerdi, sadece gecenin ortasında uyanmak için uykuya daldardım ve sabah gelene kadar onu tekrar tekrar alırdım ve vicdanım devreye girerdi ve Clementine'den uzak duramadėım için kendimi öfkeli hissederdim.

Onu ne zaman istesem götürürdüm ve o da bana istediğimi vermeye her zaman hevesliydi.

Clementine yan döndü ve bol tişört bir omzundan düşerek parlak pembe bir sütyen askısını ortaya çıkardı.

Kahretsin, parmaklarımı tekrar sütyen askısının altına kaydırmak, styenini açmak, mükemmel göğüslerini ellerimde hissetmek istedim.

Sikim o kadar sertleşmişti ki zonkluyordu ve Clementine bana bakmıyordu.

Onu görmezden gelmeye çalıştım. Lanet güvenlik sistemine geri dönmeye çalıştım. Ama vücudunu o kışkırtıcı pozlara sokmaktan vazgeçmiyordu.

ne doğru eğildiğinde, uzun at kuyruğu önünde sallanırken, poposu havadayken, daracık şortunun altından amının hatları görünürken, elim pantolonuma uzandı.

Precum'um tam anlamıyla horozumdan *sızıyordu*, sert uzunluk acı içinde seğiriyordu.

Beni *pantolonumun* içine boşaltacaktı ve içeri girip kasıklarımın üzerinde kocaman bir ıslak nokta görmesini göze alamazdım.

Çabucak halletmem gerekecek.

Kahretsin, pencereden şaşırtıcı derecede ateşli ve seksi eski karıma mastürbasyon yapan bir sapık değildim.

Ama bu sadece baskıyı azaltmak içindi. Çünkü sikim çok sertleşmişti ve ağrıyordu. Çabuk olacaktı.

Sanki o da benimle alay ediyor gibiydi, pencerenin önünde bir ileri bir geri hareket ediyor, bir anlığına ortadan kayboluyor ama asla uzun sürmüyordu, kıcı havada, göğüsleri gömleğine doğru gerilmiş halde yeniden ortaya çıkıyordu.

Beni görmemesi için pencereden uzaklaşırken, aletimi pantolonumdan sessizce çıkardım, ellerim hızlı, sarsıntılı hareketlerle okşadı.

Sikeyim.

Onu bu kadar çok isterken bu işe nasıl konsantre olabilirdim?

Gözlerimi kapattım ve başka birini, herhangi birini düşünmeye çalıştım. Geçen hafta barda tanıştığım kadını. Spor salonundaki sarışın Instagram modelini. İşe yaramadı. Tek görebildiğim Clementine'dı, eğilirken kıcının yanaklarının kıvrımı zar zor görünüyordu.

Çenemi tuttum ve görüntüyü görmezden gelmeye çalıştım, ancak serbest bırakılmam omurgamda inşa ediyordu.

Kahretsin, onu tutacak bir şeyim yoktu.

Belki biraz selpak alabilirim.

Ellerimden biri kutuya uzanırken, diğeri tamamen sikime odaklanmıştı.

Son hamlesi bana bir *şeyler yapmaktı*. Onu sertçe, evliyken hiç yapmadığım şekilde sertçe götürmek istiyordum.

Bu düşünce içimi bir şehvet dalgasıyla doldurdu ve aniden mutfağın kapısı çekilerek açıldı.

Ve işte oradaydı, kollarını göğsünde kavuşturmuş önümde duruyordu.

Ama duramıyordum ve onun terden parlayan ağız sulandırıcı göğüs dekoltesinin görüntüsü salıverilmemi sağladı, ateşli ellerim o kadar sert ve hızlı hareket ediyordu ki tam onun önünde boşaldım, salıverilmem uzun ipler halinde pantolonuma ve masaya yayıldı.

Dikkat çekmeden nefesimi tutmaya çalıştım ama bunun yerine maraton koşmuş biri gibi utanç verici büyüklükte nefesler aldım.

Profesyonel, ağırbaşlı ve soğukkanlı olmakla övünürdüm ve bu başıma gelen en utanç verici şeydi.

Ne söyleyeceğimi düşünürken, dölüm parmaklarımın üzerinde ıslak bir şekilde dururken, Clementine'in güzel pembe ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

"Vay canına, Ajan Bentley," dedi. "Kariyerinde fazla ilerleyememiş olmana şaşmamalı. Çalışıyor olman gerekirken otuz bir çekiyor olmalısın."

"Çok özür dilerim," dedim, yüzümün utançtan yandığını hissederek. "Gidip temizleneceğim ve geri gelip masayı toplayacağım."

Clementine başını bana doğru sallayarak, "Bu hiç profesyonelce değil," dedi. "Belki bunu departmanına anlatırım. İş başındayken mastürbasyon yapmanın iyi bir uygulama olduğunu sanmıyorum. Belki şefinizi ararım. O plaketi geri vermeni isteyebilir."

"Plaketler umurumda değil," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, bir rulo kağıt havlu kaparak. "Mutfak masasına zar zor bulaştı. Daha çok bana bulaştı. Çamaşır suyu mendilleriyle geri geleceğim. Ama o ödüller umurumda değil, Clementine! Umurumda olduğunu sanıyordum ama değil."

"Her neyse," dedi. "Sadece bu pisliği temizle ve erkek arkadaşım Liam akşam yemeği için gelmeden önce sikini kaldır."

Clementine

M Babamın duruşması hayatımın en acı verici ayıydı. Sanki her gün yeni, korkunç bir haysiyetsizlikle karşı karşıya kalıyormuşum gibi kuru gözlerle bakıyordum. umurumda değildi yoksa herkes kalbimin ne kadar kötü kırıldığını bilirdi.

Bu yüzden, aşağılanmamdan sorumlu olan o ukala pisliğin, döllerini eline ve pantolonuna sıçrarken alçaldığını görmek son derece tatmin ediciydi.

Ancak, onu yerinden çıkarmak beklediğimden daha zor oldu.

Grayson oturma odasında mastürbasyon yaptığı için bol bol özür dilemişti.

"Pe- nis'inizi kontrol edememenizin gururumu okşadığını düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz," dedim sert bir şekilde.

"Çok özür dilerim," dedi Grayson tekrar, yüzü gergin ve beyaz görünüyordu. "Hayatımda hiç böyle bir şey yapmadım."

"O zaman neden burada yaptın?" Elleri ve dizleri üzerinde yerleri ve masayı ovarken sordum.

"Sadece kendimi kontrol edemedim. Zaten pantolonuma boşalacakmışım gibi hissediyordum, bu yüzden ortalığı karıştırmak istemedim. Kulağa saçma geldiğini biliyorum."

"Pekala," dedim, kalbim onu uzaklaştıran şeyin bu olacağına dair umutla çarpıyordu, "gelecekte belki de kendini kontrol edemiyorsan bana bakmaktan kaçınmalısın."

Ama Grayson bunu yapmayı reddetti. "Sana bakmaktan kendimi alamıyorum," dedi. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."

Tanrım, bilmesem mavi gözlerindeki yoğunluktan gurur duyardım. Neyse ki daha iyisini biliyordum.

Kapı çaldığında çok sevindim. Belki mutlu bir ilişkim olduğunu görmek Grayson'ın cesaretini kırabilirdi.

Erkek arkadaşımın adı Liam Gallagher'dı ve her yönüyle Grayson Bentley'in tam tersiydi; açık kahverengi dalgaları, geniş ve rahat bir sırtışı ve kocaman bir kahkahası olan, sırık gibi, rahat bir adamdı.

Grayson, bırakın gülmeyi, zar zor sırtan, tren boyunda, tıraşlı bir pislikti.

Artık çok daha iyiydim.

Liam her zaman yaptığı gibi beni öpmek için eğildi ve ben de ona doğru eğilerek kollarımı boynuna doladım ve onu derinden öptüm, dilimle onu kızdırdım, böylece o da beni sertçe öptü.

Grayson kusacak ya da Liam'ı boğazlayacakmış gibi görünürken, erkek arkadaşım birasını soğuk buzdolabına koymaya giderken hiç istifini bozmamış gibiydi.

"O gürleyen sık kafalı hakkında ciddi olmana imkân yok," dedi kuşkuyla.

Grayson'ın çenesindeki sert bakış hoşuma gitti.

"Davet ettiğim kişileri beğenmezsen gitmekte özgürsün," diye hatırlattım.

"Seni terk etmiyorum," diye hatırlattı bana.

Ne oluyor lan? Neye mal olacaktı?

Liam yerel bir müzisyendi, çok tatlı ve cana yakındı.

"Peki bu kim?" diye sordu, odaya geri döndüğünde Grayson'a elini uzatarak.

Liam, kıskançlıktan hasta gibi görünen eski sevgilimin aksine kıskanç bir tip değildi ve evde yaşayan bir FBI ajanı olduğu haberine dostça bir ilgi duyuyordu.

"FBI, ha?" diye sordu. "Tanıştığımıza memnun oldum, dostum. Lanet olsun, bedava koruma almak ne güzel, bebeğim! İkiniz ilk kez mi tanışıyorsunuz?"

Grayson'ın gözleri bana dik dik bakarken keskinleşti.

"Ona eski bir kocan olduğunu söylemedin mi?" diye sertçe sordu.

"Benim eski bir kocam *yok*," diye karşılık verdim. "Düğün sahteydi, unuttun mu? Yasal değildi."

Grayson bir puan kazanmış gibi, "Ciddi bir ilişkide açıklaman gereken türden bir şey gibi görünüyor," diye karşı çıktı.

"Liam, bu beni iki yıl boyunca takip eden ve şimdi tekrar takip etmeye başlayan FBI ajanı," dedim gergin bir sesle.

Bu Grayson'ı susturur.

"Shhiiiiittt," dedi Liam o yavaş haliyle. "Sanki bir Lifetime filmi gibi, bebeğim."

Grayson'ın yüzü yontulmuş granit gibi görünüyordu ve kaşlarını saç çizgisinden aşağıda tutmak için mücadele ettiğini hissedebiliyordum.

"Neyse, darılmaca gücenmece yok," diye neşeyle devam etti Liam.

Bir sürü kırgınlık var, diye düşündüm öfkeyle, ama bir şey söylemedim, anlamadığını söyleyerek kendimi geri çektim.

Liam da aynen böyleydi. Gerçekten özgür bir tatlıydı.

Bazen çok fazla serbest takılırdı. İlk kez katıldığım bir tiyatro oyununda tanıştıktan sonra iki yılı aşkın bir süredir çıkıyorduk ve evlenmeye ve çocuk sahibi olmaya ilgi duyduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Hâlâ kafenin üstündeki küçük dairesinde yaşamaktan, Cuma geceleri burada ve bazen de grubu Friskitones ile şehirde konserler vermekten son derece memnundu.

Bebek konusunu açma girişimlerim belli belirsiz geçirtilmişti.

Yine de iyi bir erkek arkadaşı. Nazik ve özenli, destekleyici ve karmaşık olmayan.

Grayson'ın sarsıcı ihanetinden sonra tam da ihtiyacım olan şeydi.

Davadan sonraki birkaç yıl boyunca, başaramayacağımı düşündüm, sızdıran bodrum katlarında yaşadım ve şehrin boktan bir bölgesinde pizza dağıttım. Neredeyse iki kez soyuluyordum, pizza kokusundan bıkmıştım ama lisansüstü kostüm tasarımı projemi bitirdim ve mucizevi bir şekilde büyük şehir tiyatroları tarafından fark edilecek kadar iyiydi.

Ama büyük şehirde yaşamak istemiyordum. Her şeyden önce, babamın davasının her günü gittiğim adliyeye çok yakındı. İş için her gün Grayson'ın ihanetini hatırlatan şeyleri görmek istemiyordum.

Bu yüzden şehrin dışındaki küçük bir kasabaya taşındım, sadece tasarımlarımın rol aldığı oyunları izlemek ve hapishanedeki babamı ziyaret etmek için gidiyordum.

Ve şimdi başarılı olduğum için Grayson aniden geri döndü ve üzgünmüş gibi davranmaya başladı.

Bunu düşünmek istemedim. Onun buradan gitmesini istedim çünkü yüzündeki sert ifade çok tanıdıktı. Grayson'ın

Çoğu zaman uzak, soğukkanlı ve kontrollü biriydi. Onda sadece birkaç kez duygu parıltısı görmüştüm. Bir keresinde bir müzeye gitmiştik ve ben orijinal sessiz filmlerden birinde yer alan elbiselerden birine hayran kalmıştım. Müze müdürü böylesine takdirkâr bir müşteriye sahip olduğu için çok heyecanlanmış, beni inci astarlı etek ucuna bakmaya yönlendirirken dirseğime hafifçe dokunmuştu.

Grayson'ın kaşlarını çatması ve bana dokunduğu için zavallı küratörü ısırarak uyarması beni hem korkutmuş hem de heyecanlandırmıştı.

Aynı heyecanı tekrar hissetmek istemiyordum.

"Neden bizim için hamburger pişirmiyorsun?" Liam'a arka bahçedeki ızgaranın yanına gitmesini söyledim, Grayson da arkasından.

"Gerçekten mi? Vay be! Yemek yapmamı hiç istemiyorsun!" Liam coşkuyla söyledi.

Bu gece Grayson için lezzetli yemek yok.

Liam çapkın bir sırıtişla hamburgerleri ızgaraya attı.

Grayson'ın irkildiğini gördüm.

Bay Mükemmel, ızgara yapmak da dahil olmak üzere her konuda her zaman inanılmaz derecede anal ve psikopatça temiz ve düzenliydi.

"Başka bir yerde yemek yemekte özgürsün," dedim. "Ya da gerçekten, yüzünü bir daha asla görmeyeceğim başka bir yere gidebilirsin."

Liam neşeyle, "Kalırsa sorun değil," dedi ve ızgarayı, hamburgerleri aşırı pişmiş hale getireceğini bildiğim bir sıcaklıkta kapattı.

"Teşekkür ederim," dedi Grayson. "Böyle nazik bir daveti nasıl geri çevirebilirim, Clementine?"

Dişlerimi sıktım ve başımı savurarak kasıtlı olarak başka yöne döndüm.

Ama göz ucuyla kravatını çıkarmaya başladığını görmeden önce değil.

Sikeyim.

Başka tarafa baktım, ama ondan etkilenmişim gibi çok uzağa bakmak istemedim.

Ama onu soyunurken izlemeyi hep sevmişimdir.

Grayson her şeyi bilinçli yapardı. Kravatını o güçlü parmaklarıyla çözer, sonra dikkatlice düzgün bir bobin halinde sarar ya da kravat askısına asardı. Yakalı gömleğinin en üstteki bir ya da iki düğmesini açarak güçlü gırtlığına bakmamı sağlardı.

Sonra kol düğmelerine geçer, güçlü, bronzlaşmış parmaklarıyla onları teker teker çıkarır, amımın sıkılmasını ve kalçalarımın ıslanmasını sağlardı, çünkü yatakta da aynı olacağını biliyordum. Yavaş, kasıtlı, telaşsız vuruşlarla beni geliştiriyordu.

Bunu hatırlamak istemiyordum. Ya da her zaman onun kollarında nasıl baş döndürücü bir zevk ve korku karışımı, mide bulandırıcı bir his hissettiğimi.

Onu çok sevdiğim korkusu. Onun beni yeterince sevmemesinden korkuyordum. Onun için yeterli olmadığı korkusu.

Tüm bu duyguları kararlılıkla bir kenara ittim ve Liam'a gülümsedim.

"Burgerler için sabırsızlanıyorum," dedim, dışardaki masaya çeşnileri ve tabakları yerleştirirken.

Grayson'ın yüzünde o kadar kibar ve nötr bir ifadeyle yediği, çığlık atmak istediğim çok iyi pişmiş ve gıcırtilı burgerlerden sonra Liam gece için planlarımın ne olduğunu sordu.

"Erken yatma vakti," dedim Grayson'ın gözlerini tutarak, itiraz etmesi için cesaretlendirdim.

"Hadi film izleyelim," diye karşı çıktı. "Ben patlamış mısır yaparım."

"Olmaz," dedim, masayı toplamak için ayağa kalkarken, "Liam'la yatağa girmek için sabırsızlanıyorum."

BÖLÜM 14

Grayson

C Arkasından yaklaştığımda Lementine lavaboya büyük bir bulaşık yığını bırakmıştı.

Tüm vücudum onu kollarıma almak, boğazını öpmek ve onu bir daha asla terk etmeyeceğime dair defalarca güvence vermek için can atıyordu.

Ama o gözlerimi oymaya çalışmadan bunu henüz yapamazdım, bu yüzden onun yerine kokusuyla, saçlarını gevşek bir **t o p u z l a** bağlama şekliyle işkence çekiyordum, böylece uzun ipeksi teller sıcaktan boynuna yapışuyordu.

"Bu adamla ciddi olamazsın," diye hırladım ona. "İhtiyacın olan şeyi sana veremez."

"Oh, kesinlikle yapabilir," diye karşılık verdi, arkasını dönerek bana baktı.

Şimdi benden sadece birkaç santim uzaktaydı ve tekrar kontrolümü kaybetmemek için ellerimi tezgâhın üzerinde sıktım.

Clementine küçük çiçekli bir güneş elbisesi giymişti, ince kumaş düzgün bacaklarına düşüyor ve ellerimi kalçalarına doğru götürmek için can atmama neden oluyordu.

"O sana bebek veremez. *Ben verebilirim.*"

Yanlışlıkla çok hassas bir noktaya dokunmuşum gibi görünüyordu çünkü yüzü daha da sertleşti ve odasına gitmek için döndü.

"Onunla ilgili iyi bir şey var. *O sen değilsin*, Grayson. Aptalca bir kariyer ilerlemesi için benden hoşlanıyormuş gibi *yapmıyor.*"

"Çok üzgünüm Clementine!" Dedim, o benden uzaklaşırken sesim yükseliyordu.

Ama arkasına bakmadı.

Bulaşıkları yıkamak için içim burkularak döndüm. Şimdiye kadar biraz yumuşamasını ummuştum. Ama o hâlâ beni uzaklaştırmaya kararlıydı.

Ve hiçbir yere gitmiyordum.

* * *

Eminim gerçekten yapmayacaktır. . .

Clementine'in odasındaki mırıltılar artıyordu ve alçak, gırtlaktan gelen bir inilti duyduğumda kalbim çarpmaya başladı.

Bu sesi her yerde tanırım.

Ellerim sıkıştı ve titremelerini engellemek için doğrulup sıkılı yumruklarımı gözlerime bastırmak zorunda kaldım.

Altımda o sesleri çıkarıyor olmalıydı. O sesleri *ağzımda*, göğsümde, aletimde hissetmek istiyordum.

Göğsüm kabarıyor, iktidarsız bir öfkeyle yanıyordum.

Oturma odasındaki pencere açıktı ve odasındaki pencerenin de açık olması gerektiğini fark ettim.

Kasıtlı olarak beni uzaklaştırmaya çalışıyordu, gitmemi umuyordu.

İşe yaramayacaktı.

Bu tam bir işkenceydi ama bana bir şans daha verene kadar gitmeyecektim.

Clementine benim için öyleydi.

İstediğim tek kadın oydu. Keşke bunu daha önce fark etmiş olsaydım.

Vücudum daha önce hiç olmadığı kadar sıkı ve gergindi, titremeler vücudumu sarıyordu ve onun inlemeleri arttıkça dişlerimi birbirine geçiriyordum.

Onu böyle inleten *ben* olmalıydım. Kıskanç bir öfkeyle yandım.

Clementine benimdi!

Orada onunla birlikte *ben olmalıydım*, onu memnun etmeliydim, onu yatırıp sikmeliydim, sert ve hızlı, sonra yavaş ve yavaş.

Bu kadar bencil bir pislik olmasaydım olabilirdi de. Ona uzandığımda beni hiç reddetmemişti.

"Ah evet! Tam orada," diye inledi Clementine. "Aynen böyle."

Lanet olsun, hayatımda hiçbir şeyi ona bunu söyleten kişi olmayı istediğim kadar çok istememiştim. Bu ahmak, ondan bu sesi çıkarabildiği için dünyanın en şanslı adamıydı.

Eskiden onu beceren kişi ben olduğumda nasıl görüldüğünü hatırladıkça sikim sertleşiyordu. Öpücükleri ne kadar tatlıydı.

"Daha sert!" diye bağırdı.

Kalbimin etrafını saran bir mengene gibiydi, zorlukla nefes alana kadar beni daha da sıkıyordu.

Daha

Sert

Daha

Hızlı

Tam orada bebeğim.

Oh, evet, lanet olsun. .

Boşaldığında kanepede *öleceğimi* sandım, alçak, derin gırtlak inlemeleri, etin ete değme sesi, onun da boşaldığını duymanın kıskanç öfkesi.

Ama Clementine beni Vivi'yi sikerken gördüğünde de böyle hissetmemiş miydi?

Tanrım, ne kadar büyük bir pislikmişim.

Ona pek çok yönden ihanet etmiştim.

Beni nasıl affedebilir ki?

Göğsüm ağrıyordu, sanki 44 yaşında olmama rağmen kalp krizi geçirecekmişim gibi.

Onun benim için ne kadar önemli olduğunu neden hiç anlamamıştım? Neden böyle bir inkar içindeydim?

Onu düşünmemeye çalışmamın nedeni umursamazlık değildi. O anıları saklı tutmalıydım çünkü onu düşünmeme izin verirsem paramparça olurdum.

Ve şimdi paramparça oluyordum.

Hayatımda ilk kez davranışlarımın gerçekte ne olduğunu ve kendimi net bir şekilde görmüştüm.

Dolandırıcılıkta bu kadar çok çalışmamın nedeni kişisel bir tutkum olması değil, başarıyı, övgüyü ve kazanmayı istememdi.

Ve bu büyük zaferi elde etmek için her şeyi yapmaya hazırdım. Yanlış olduğunu bilsem bile.

Bu yüzden Clementine'le evliliğimin büyük bir kısmını yaptığım şeyden duyduğum suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak o kadar sıkı bir şekilde geçirmiştik ki, Vivi'yi becermenin karımın yanında olmanın verdiği tatlı yalvarış ve acı karışımından bir kurtuluş olduğunu düşünmüştüm.

Kanepede doğrulmak, başımı bacaklarımın arasına koymak ve göğsümdeki ağrı geçene kadar yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım.

Clementine.

Tökezleyerek ayağa kalktım, kalbim hâlâ göğsümde çarpıyordu, bir bardak bir şey almak için mutfığa yöneldim. Bir şişe şarap görmüştüm. Ama hissettiğim acıyı köreltmek istemiyordum. İçimi yakıp kavurduğunu, Clemen- tine'e yaşattıklarım için beni cezalandırdığını hissetmek istiyordum.

Tam kendime bir kadeh şarap doldurup dudaklarıma götürüyordum ki, Clementine'in yanımdan geçip bir kadehe uzanmak için parmak uçlarında durduğunu ve kolunun benimkine sürtündüğünü hissettim.

"Çok susadım," dedi.

İpekli bir bornoz giydiğini, yanaklarının kızardığını, saçlarını gevşek bir topuzla bağladığını görerek sarsıldım.

Daha iyisini yapabilirim.

Ona *çığlık* attırabilirim.

"Bir şans daha istiyorum," dedim.

Bana baktı, o pelüş pembe dudaklarını sıktı.

"Çekil yolumdan," diye soğuk bir şekilde cevap verdi, etrafımdan dolaşmaya çalıştı ama kolunu tuttum.

"Clementine, lütfen. Yeni bir başlangıç yapmak istiyorum."

"Sarhoş musun lan sen, Grayson?" diye sordu. "Şarabımdan ne kadar içtin?"

"Henüz yok," dedim, boğazım zımpara kağıdı gibi kurumuştı. "Seninle her şeyi berbat ettim. O kadar çok gizli görev yaptım ki, sonunda arkama bile bakmadan ayrılabilirdim. Ama sende öyle olmadı. Olanları bölümlere ayırmaya çalışmak, kendime bunun sadece başka bir iş olduğu yalanını söylemek zorunda kaldım. Ama değildi. Seni gerçekten önemsiyordum. Seni hep sevdim Clementine. Sadece bunu bilmiyordum."

"Bilmeden beni sevmiş, çok uygun," diye alay etti kalbim dibe vururken. "Aldatmak için çok uygun bir yol, diyebilirim. Ve bu başka birinin üzerinde işe yarayabilir, tüm bu 'büyüğüm ama bulaşıkları yıkarım' kişiliğin, ama benim üzerimde işe yaramayacak."

Bardağına birkaç taze limon dilimi attı ve sonra arkasını döndü.

"Seni hâlâ seviyorum," dedim, çaresiz hissediyordum, utancımı ve pişmanlığımı nasıl daha net ifade edeceğimi bulamıyordum.

Ama o bunu kabul etmedi bile.

"Şimdi izin verirsiniz, şu odaya gidip erkek arkadaşımınla tekrar seks yapacağım. Sen de gitmekte özgürsün. İstersen beni dışarıdan bir dürbünle izleyebilirsin. Ama hayatımda sana yer yok."

Ve o lanet olası kanepeye tekrar oturmak ve onunla tekrar seks yaparken soğuk ve sefil bir şekilde dinlemek zorunda kaldım.

Clementine

G Rayson ertesi sabah *hâlâ* oradaydı.

Biraz solgun görünüyordu ve çenesi acımasız bir ciddiyetle kilitlenmişti, ama mutfakta yumurta kırıyordu. bir omlet.

"Kahretsin, çok güzel kokuyor!" Liam heyecanla elini dalgalı saçlarında gezdirdi.

Grayson tek kelime etmeden bana bir tabak uzattı. Omlet fesleğen ve dereotu gibi nefis kokuyordu, sadece kabarık altın sarısı dış yüzeyine bakmak bile ağzımı sulandırıyordu.

Tabağı aldım, sonra Liam'a döndüm.

"Al," dedim ve tabağı ona uzattım.

Grayson'a baktım, itiraz etmesi için cesaretlendiriyordum. "Bir tane daha yapacağım," dedi.

Liam omleti ve Grayson'ın sert, mükemmel demlenmiş kahvesinden bir fincanı mideye indirdi.

Sonra Grayson ve ben masada karşılıklı oturduk, Liam büyük bir iştahla yerken kimse yemek yemiyordu.

"Çok lezzetli!" dedi, ağzı Grayson'ın garnitür olarak hazırladığı çıtır patateslerle doluydu. "Gitmem gerek ama bu uzun zamandır yediğim en iyi kahvaltıydı."

"Hoşuna gitmesine sevindim," dedi Grayson, mavi gözleriyle gözlerimi tutarak.

Benimkini daralttım.

Grayson ellerini masanın üzerinde kavuşturmuş, omletinin üzerine sürmek için acı sosa uzanıyordu. O kadar yakındı ki eli

Benimkini fırçaladı ve cildimde sadece tahriş olduğunu umduğum bir sıcaklık hissettim.

Bu omleti kesinlikle yemek istiyordum ama onu cesaretlendirmek istemiyordum.

Ancak Liam, Grayson'ın hazırladığı kahvaltıyı kesinlikle mahvederken hiç tereddüt etmedi.

Gitmek için ayağa kalktığına ona kararlı bir şekilde "Seni seviyorum," dedim.

Bana doğru bir öpücük gönderdi ve kapıdan çıktı. "Kardeşim, bize istediğin zaman yemek yapabilirsin."

"Aslında babamı *hapse* attırdı," diye hatırlattım Liam'a, o daha fazla samimileşmeden.

"Bebeğim, böyle kin tutamazsın," dedi Liam, "bağırsak sağlığın için kötü olur. Bu konuda oldukça güçlü bir Budist deyişi var."

Dişlerimi sıktım. Grayson'la aramızda olanları anlatmama rağmen anlamış gibi görünmüyordu.

Ama Grayson'ın ne kadar kızgın olduğumu görmesine izin veremezdim.

"Hoşça kal! Seni seviyorum!" Grayson henüz yeterince anlamamış olabilir diye pencereden tekrar seslendim.

Sonra oturdum ve omletten hızlıca bir ısırık aldım.

Kahretsin, çok *güzeldi*.

"Onu sevmiyorsun," dedi Grayson.

"Seviyorum," dedim. "Hayatımın aşkı."

Grayson'ın sadece çenesi sert ve sabit görünmekle kalmadı, ellerinin masanın üzerinde nasıl kenetlendiğini de gördüm. Bu beni biraz daha neşeli hissettirdi.

"Sana bir bebek vereyim Clementine," dedi. "Lütfen."

"Çeneni kilitleyeceksin," dedim neşeyle. "Çeneni böyle sıkmak. Dişler için çok kötü."

Omletin ziyan edilemeyecek kadar olağanüstü olduğunu kendime itiraf ederek hepsini yedim ve iki fincan kahve içtim.

"Bugünün programında ne var?" Grayson işimiz bittikten sonra sordu.

"Ayak işlerini halletmem ve öğleden sonra prova için tiyatroya gitmem gerekiyor. Yönetmenim kayak yaparken bileğini kırdı, bu yüzden yapacak çok işim var."

"Pekala," dedi bu ahmak. "Sen ne zaman hazırsan ben de hazırım."

Çenem düştü ve kahve fincanımı sıkıca kavradım. "Ne demek istiyorsun? Bu bir çocuk oyunu. Antrenmanlar devam ediyor."

çok dağınık ve kaotik olacak. Hiç de hoşunuza gidecek bir şey değil."

"Ama bu konuda yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor," diye karşı çıktı ve başını eğerek bana baktı.

Bir an için kalçalarımın arasında bir sıcaklık hissettim, Grayson'ın tamamlaması gereken bir görevi olduğunda nasıl görüldüğünü hatırladım. Komplo yok. Sadece durumu analiz eder ve sakın bir şekilde tamamlaması için gereken adımları atardı.

Her zaman çok etkilenmişimdir. Ta ki tamamlaması gereken görevin *ben* olduğumu fark edene kadar.

"Çok meşgul olacağız," dedim. "Ben de sütyen giyemeyecek kadar meşgulüm. Korkarım meme uçlarımı görmek zorunda kalacaksın ve bunu kaldıramayacağını hepimiz biliyoruz."

Gözlerinde bir şey parladı ama sakın bir sesle, "Bana bir şans daha ver, Clementine," dedi.

"Neden sana bir şans daha vereyim ki?" Öfkeyle sordum. "Yoga yaparken bana mastürbasyon yaptın diye mi?"

"Hayır," dedi Grayson, boğazındaki bir kas kasıla kasıla sallanırken hareket ediyordu. "Çünkü bana bir şans verirsen sana daha iyi davranacağım ve seni herkesin sevebileceğinden daha çok seveceğim. En iyi koca ben olacağım. Bebek mi istiyorsun? Ben de istiyorum, Clementine. Hemen şimdi bir tane yapalım."

"Ah, Grayson," dedim sabırsızca, masadan kalktım çünkü bana bakışına, gözlerinin her hareketimi takip etmesine dayanamıyordum.

"Boşalmak istiyorsan gidelim," diye ekledim şirretçe. "Kaytarmak yok ve otuz bir çekmek için durmak da yok."

"Kendimi kontrol etmeye çalışacağım," dedi masadan kalkarken, hareketleri bu kadar büyük bir adam için bile her zaman çok yumuşak ve kolaydı.

Tek başına bir antrenman yaptıktan sonra fikrini değiştirir diye düşündüm ve güneş gözlüklerimi takip işe koyuldum.

Ancak Grayson sinir bozucu derecede sakın ve yardımseverdi, gün boyu her işimde bana eşlik etti.

Tadilat dükkanında sabırla bekledi, gözünü bile kırpmadan markette suşi yemeyi kabul etti, sahne dekorları aldı, kahve fincanlarıyla hokkabazlık yaptı.

Tiyatroya vardığımızda, salon düzinelerce küçük çocukla doluydu ve birkaç yerel uzun süreli oyuncu kimin

Grayson'ın yenilgiyi kabul edeceğinden emindim. Ama kabul etmedi.

Bir oyun yönetme deneyimim yoktu ama 30 mil içinde bunu yapmak isteyen başka kimse de yoktu.

"Size yardım etmek için ne yapabilirim?" Büyülü Ağaç'ı oluşturan sopalarla birbirlerine vuran çocukların seslerini dinlerken Grayson sordu.

Önümde durmuş, büyük kollarını göğsünde kavuşturmuş, sabırla bekliyordu. Bugün polo tişört ve koyu renk pantolon giymişti ve kollarındaki kalın kasları, en ufak bir tendon seğirmesinin bile fiziksel gücünü nasıl vurguladığını fark etmemek imkansızdı.

"Oyunda gerçekten yer almayan hiç kimsenin buraya girmesine izin vermiyorum," dedim.

"Hangi roller hâlâ boş?" Grayson sordu. Şokumu bastırmaya çalıştım.

"Sen. . . "Kıkırdayan Çayırdaki Bahar Zamanı" adlı halk tiyatrosu oyununda oynamak ister misin?"

"Evet, istiyorum," dedi. "Sana bir şans daha istediğimi söyledim, Clemen- tine. Sana üzgün olduğumu göstermek için her şeyi yapmaya hazırım. Ve sana ne kadar değer verdiğimi göstermek için elimden gelen *her* fırsatı değerlendireceğim."

"Geriye sadece bir pozisyon kaldı," dedim hızlıca uydurarak. "O da Peri Kurbağa Anne. Pembe bir tütü ile kurbağa kostümü giymeniz ve bir asa sallamanız gerekiyor. Ve küçük bir dans var," diye ekledim, o delici mavi gözleriyle bana bakmaya devam edince. "Ve tra-la-la kelimelerini içeren küçük bir şarkı."

"Diğer sözler ne?" diye sordu. "Siktir git, Grayson!" Ona ateş ettim.

"Bunlar şarkı sözleri mi?"

"Hayır, onlar şarkı sözleri değil!" Sinirlerimin yıprandığını hissederek söyledim. "Özellikle seni becermekten bahsediyorum, Ajan Bentley."

"Ne zaman istersen," dedi Grayson, iri eli belime dolandı ve beni kalçalarına bastırarak şekilde yaklaştırdı. "Seni istiyorum Clementine. Bu kez *sonsuz* dek benim olmanı istiyorum."

Kollarından kıpırdandım.

Bu iş hiç de beklediğim gibi gitmiyordu.

"Koroyu yönetmemde bana yardımcı olabilirsin," dedim.

Çok büyük bir kasabamız yoktu ve bu oyun benim yokluğumdaki yönetmenim tarafından yazılmıştı, müzik ve sözler Liam'a aitti ve çoğunlukla birkaç azimli amatör tiyatrocü ve yaz okuluna gitmeleri gereken pek çok ilgisiz suçlu çocuk tarafından oynanıyordu.

John's Askeri Hazırlık Akademisi'nden 10-12 yaşlarında beladan başka bir şey olmayan bazı çocuklar vardı.

Grayson'ın zamanının çoğunu, mevsimlerdeki değişiklikleri temsil eden koronun bir parçası olarak uzun gökkuşağı kurdelelerini sallamaları gereken yerde geçirmesi konusunda ısrarcı olacağımdan eminim.

Bu onu bebek istemekten vazgeçirir, diye düşündüm vahşice.

Katı, kışına yapışmış işkolik Grayson'ın gerçekten bir aile istemesine imkân yoktu.

Çocuklardan biri, Dennis adında suratı asık, kızıl saçlı bir çocuk, sahneyi ateşe vermeye kalkışmıştı.

"Nasıl gideceğini göreceğiz," dedim uğursuzca.

Grayson derhal, "Buraya komuta etmeye geldim," dedi.

Tam o sırada 70'li yaşlarında iki adam yanımıza geldi. Biri ne kadar uzunsa diğeri de o kadar kısaydı ve ikisi de hâlâ Goblin Kral rolünü kimin alacağını tartışıyordu.

Postacı Bay Perkins bana, "Clementine, oyuncu seçimini yeniden gözden geçirmeni rica ediyorum," dedi. "Bu beyefendi Goblin Kralı olmak için gerekli niteliklere sahip değil."

Bakkal Bay McDougal, "Senden bıktım artık," diye öfkeyle karşılık verdi ve kendisinden çok daha uzun boylu olan Bay Perkins'i gömleğinden tutup şiddetle sarstı. "Lanet olası bir kese kağıdından bile çıkamazsın!"

Birbirlerinin boğazına sarılmaya, bağırmaya ve birbirlerini sarsmaya başladılar.

Dişlerimi sıktım, başımın ağrımaya başladığını hissettim.

Bu kavga, rejisörün rolleri vermesinden bu yana haftalardır devam ediyordu ve artık her ikisinden de bıkmıştım.

Ama ben bir şey söyleyemeden Grayson iki adamı birbirinden ayırdı ve ikisini de yakalarından tutarak havaya kaldırdı.

"Durun!" diye sertçe emretti. "Parçalar çoktan döküldü ve artık değiştirilmeyecek."

İkisi de ona bön bön baktı. "Clementine, *güvenliği* getirmek zorunda değildin," diye yakındı Bay Perkins.

"Onu uzaklaştıramam, bu yüzden denemeye bile zahmet etme," dedim.

Grayson, "Şimdi git repliklerini ezberle ve Clementine'i rahatsız etme," diye uyardı.

Her iki oyuncuyu da bıraktı ve Bay Perkins ile Bay McDougal, omuzlarının üzerinden endişeyle ona bakarak uzaklaştılar.

Gülme isteğimi bastırdım.

Görünüşe göre Grayson Bentley'in *bir* avantajı varmış.

Sonra keskin bir ıslık çaldı. "*Sessiz olun!* Herkes buraya gelsin ve Bayan ...'ı dinlesin. . Adler'i dinleyin."

Sesindeki ani tereddütü fark ettim.

"Adımla ilgili bir sorun mu var?" Tüm asistanlar itaatkâr bir şekilde sıraya girmeye başladığında ona tısladım.

"Eskisini tercih ederdim," dedi Grayson.

Yağmur damlalarından oluşan bir koronun yanında yerini alıp onlarla birlikte çocukların repliklerinin üzerinden geçmeye başladığında ona öfkeyle baktım.

Eğer bu oyunu oynayacaksa, ben de oynarım. Beni bu işten sıyıramaz.

Eğer Peri Kurbağa Anne olmak istiyorsa, gelmiş geçmiş en dikkat çekici 1.80 boyundaki Peri Kurbağa Anne olacaktı.

BÖLÜM 16

Grayson

I Oyun provasının ikinci günüydü ve korodaki çocuklardan biri yanıma geldiğinde Peri Kurbağa Anne rolündeki repliklerimi ezberliyordum.

Bir sürü çili olan kızıl saçlı bir çocuktu, 10 yaşlarında bir çocuktu, ancak çocukları ayırt edebilecek kadar iyi tanıımıyordum.

"Neden o aptal görünümlü pembe kurdeleleri takıyorsun?" diye sordu.

Kendime şöyle bir baktım. Clementine kostümüm üzerinde çalışıyordu ama "rahat edebilmem" için kurdeleleri takmamda ısrar etmişti.

Bana ne giydirdiği önemli değildi. Clementine beni affetsin diye bütün oyunu tavuk kostümüyle oynardım.

"Bir Peri Kurbağa Anne başka ne giyebilir ki?" Çocukların önünde 'lanet' kelimesini kullanmamam gerektiğini unutarak sinirli bir şekilde sordum.

Bunu sindiriyor gibi görünüyordu.

"Sanırım bu mantıklı. Sana benzeyen bir adamın pembe kurdeleler taktığını görmeye alışık değilim."

"Benim gibi iri adamlar istedikleri her şeyi giyebilir," dedim. "Önemli olan nasıl davrandığımızdır."

Kahretsin, keşke kendi tavsiyemi dinleyecek kadar akıllı olsaydım.

İşimin dünyadaki en önemli şey olmadığını anlayacak kadar zekiydim. *Clementine* önemliydi. Nasıl bir pislik olduğumu fark etmek son derece boktan ve hoş olmayan bir şeydi.

"Benim adım Dennis," dedi çocuk. "Bu berbat oyunu neden oynamak zorunda olduğumu tahmin edebilir misiniz?"

"Neden?" Ellerim otomatik olarak bu lanet olası Büyülü Ağacın dallarını düzeltmek için hareket ederken sordum. Sürekli düşüyorlardı ama Clementine bunun belediye başkanının eşi tarafından bağışlanan özel bir sanat eseri olduğunu söyledi, bu yüzden ne yazık ki hak ettiği gibi çöpe atamıyorduk.

"Okul binalarından birini ateşe verdim," dedi.

"Tamam," dedim, tam olarak nasıl yanıt vereceğimi bilemeden.

"O zaman kendimi iyi hissetmiştim," dedi Dennis düşünceli bir ifadeyle, cebinden bir torba ekşi şeker çıkarıp ağzına birkaç tane atarken. "Ama resim öğretmeninin bazı resimlerine zarar verildiği için ne kadar üzüldüğünü görünce kendimi biraz suçlu hissettim."

"Hm," dedim. "Sanırım bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ama şimdi yapabileceğimiz tek şey ileride ahmaklık yapmamak."

Lanet olsun. Küçük çocukların yanında küfretmemem gerektiğini tekrar hatırladım.

Ama Dennis üzerinde bir etki bırakmış gibiydi.

Hiçbir şey söylemedi ama eğilip başka bir dal aldı ve tekrar yuvasına yerleştirdi. Birkaç çocuk daha yardım etmeye başladı.

Birlikte çalışarak tüm dalları Büyülü Ağaç'a geri koyduk. Sonra birlikte durduk ve ona baktık.

Dennis hoşnutsuz bir ses tonuyla, "Yine düşecek," dedi.

"O zaman tekrar asarız," dedim.

Biraz ezik bir cevaptı ama çocuklar derin bir şey söylemişim gibi başlarını salladılar.

Clementine geri döndüğünde, ben Büyülü Orman'ı dik tutmak için bir şeyler ayarlamaya çalışırken onlar da repliklerini çalışıyorlardı.

"Nasıl gidiyor?" Clementine sordu, küçük şirin sesi zafer kazanmış gibiydi. "Eğleniyor musun? Henüz ateşe verilmedin mi?"

"Neden hayır," diye kıkırdadım. "O kadar da kötü değiller, gerçekten. Sanırım oyun için iyi olacaklar. Şu ağaç dallarını tamir edebileceğim bir alet kutusu ya da başka bir şey var mı? Çocukların üzerine düşmelerini istemiyorum."

"Burada," dedi ve beni karanlık bir koridora götürürken cebinden bir anahtar çıkardı.

Kahretsin, onu karanlık bir koridora götürüp yapmak istediğim şeyler. Dizlerimin üzerine çöküp kalçalarının arasına girmek sadece ilk adım olacaktı.

"Sadece bekle," dedi dişlerini sıkarak. "Seni yıpratacağım."

"Hayır aşkım," dedim eğilerek, sesim kulağına daha alçak gelsin diye. "Yapamayacaksın. Yapabileceğin hiçbir şey beni uzaklaştıramaz."

"Sana inanmıyorum," dedi. "Daha önce gitmiştin."

"Bir daha asla," diye homurdandım ve daha önce hiçbir şeyin bu kadar gerçek olduğunu iliklerime kadar hissetmemiştim. "Ben bir aptaldım. Ne kaybettiğimi biliyorum ve onu geri kazanmak için her şeyi yapacağımı da biliyorum."

Gözlerimin içine bakmak için döndü.

"Grayson, iki yıl boyunca sana güvendim. Beni yakalamak için orada olduğunu söyleseydin uçaktan atlardım."

Gözlerinde daha önce görmediğim çığ bir ifade vardı ve saklamaya çalıştığı acı, içimde keskin bir bıçağı döndürüyormuş gibi hissediyordum.

"Özür dilerim," dedim kısık sesle. "Çok üzgünüm. Eğer geri alabilseydim, alırdım."

"Üzgün olduğunu biliyorum," dedi kalbimi burkarak. "Ama sana tekrar güvenmemin bir yolunu göremiyorum."

Kalbim neredeyse duracaktı, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu.

Lütfen hayır

İlk başta sadece kafamın içinde bağırdığımı düşündüm, sonra söylediğimi ve tekrar söylediğimi fark ettim.

"Lütfen, hayır. Lütfen, hayır. Seni asla terk etmek istemiyorum Clementine." "Bir de şu açıdan bakın," dedi. "Dünyada milyonlarca erkek var.

Dünya. Ve hiçbiri bana iki yıl boyunca yalan söylemedi. İki yıl boyunca beni aldatmadılar. *Evlilik teklifin gerçek bile değildi*, Grayson. Okyanus üzerinde özel bir helikopter gezintisiydi ve hepsi sahteydi. Sen bana bunları yapmışken neden seni seçeyim ki?"

"Lütfen, sevgilim"

Sadece bir inlemeydi, sesim duygusallıktan çatlıyordu.

"Sensiz yaşayamam. Sensiz hiçbir şey doğru değil."

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum bile," dedi. "Hayatın hakkında hiçbir şey. İşin hakkında hiçbir şey. Benim için bir yabancısın. Ve söylediğin herhangi bir şeye güvenip güvenemeyeceğimi bile bilmiyorum."

Malzeme dolabının kapısını çekerek açtı ve beni bıraktı.

Bacaklarım düzgün çalışmıyor gibiydi ve yüzüm uyuşmuştu. İlk kez acı gerçeğe yüzleşmek zorunda kalmıştım.

Clementine'i bana bir şans daha vermesi için ikna edemeyebilirim.

Bu benim için olabilir.
Lanet olsun.
İçimi soğuk, sefil bir boşluk doldurdu.
Onsuz kesinlikle yaşayamazdım.

* * *

Kollarım Clementine'in hala üzerinde çalıştığı kostümler ve benim tamir edeceğim aksesuarlarla doluydu, cipine doğru yola çıktık. Yorgun olduğu belliydi çünkü anahtarları bana verdi ve sürmeme izin verdi.

Aramızda sert ve garip bir sessizlik oldu.

"Hadi bir hamburger alalım," dedim. "Bir şeyler yemen lazım, Clemen- tine. Öğle yemeğinden beri bir şey yemedin."

"Aç değilim," dedi. "Sadece biraz daha kahve içeceğim."

"Sadece kahve içmeyeceksin," dedim. "Seni güvende tutmak için buradayım ve yorgunluktan bayılmanı istemiyorum. Nereye istersen oraya giderim."

Bir an hiçbir şey söylemedi, sonra "Tacos. Yağlı tacolar."

Arabayı onun en sevdiği taco kamyonunun olduğu yere doğru çevirdim, sertçe sallandım. Ama onunla gerçek bir ilişki kurmak için en ufak bir şansım varsa bazı şeylerin değişmesi gerekiyordu.

"Annemle babamın öldüğünü biliyorsun," dedim. "Ama aslında onları hiç tanımadım. Anladığım kadarıyla babam hiç ortalarda yokmuş ve annem de beni doğurduktan kısa bir süre sonra evi terk etmiş. Daha sonra araştırma yapabildiğimde ikisi de çoktan ölmüştü. Annem beni büyük teyzeme bırakmış. Yeni doğmuş bir bebeği yanına aldığı anda 70'li yaşlarının sonundaydı." Clementine'e bakamıyordum. Herhangi

bir şeyi paylaşmak benim için zordu-
Kişisel bir şeydi ve kimseye söylememiştim.

"70'li yaşlarında mı?" Clementine irkilerek sordu. "Oldukça iyi bir kadın olmalı."

"Öyleydi," dedim. "Fazla parası yoktu ama çok iyi bir aşçıydı. Bana birçok yemeği öğretti ve ben de genç yaşta yemek yapmayı öğrendim."

Yutkundum. "Annem ben çok küçükken öldü. Ondan sonra sadece grup evleri vardı ve sonra 18 yaşına geldiğimde ordu. Artık biliyorsun. Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Hakkımdaki her şeyi bilmeni istiyorum. Ayrıca böğürtlene alerjim mi var?"

"Alerjik mi?" diye bağırdı. "Eskiden onları hep yerdin!"

"Biliyorum," diye cevap verdim, ellerim direksiyonda sıkılaştı, küçük bir taş heykel gibi oturduğu yere baktım. "Ama o böğürtlenli ravent parçasını yapmayı o kadar çok seviyordun ki, hayır demeye dayanamadım."

Gözlerimi ona çevirdiğimde gözlerinde küçük bir şaşkınlık parıltısı gördüm.

"Bana inanmıyorsan cüzdanımda bu bilgilerin yazılı olduğu bir kart var," dedim ve kartı çıkarıp ona gösterdim.

Bir şey söylemedi ama gözlerindeki o küçük kıvılcımı görmüştüm.

Onu şaşırtmıştım. Bunu söylememi beklemiyordu.

Ama bu sadece başlangıçtı. Clementine'e değer verdiğimi göstermek için ne kadar ileri gidebileceğimi ben bile merak ediyordum.

Clementine

I Çok yorucu bir hafta olmuştu. Ne yaparsam yapayım, Grayson gitmek için yeniden kaynaştı. Onu beni korumaya ara vermeye teşvik edecek bir şey varsa o da Liam'ın haftalık konseriydi. yerel kafede bir saat.

Ancak arabama doğru yürümek için verandaya çıktığımda o da oradaydı.

"Neden benimle erkek arkadaşımın gösterisine geliyorsun?" Sinirli bir şekilde sordum.

"Çünkü sen de orada olacaksın," diye yanıtladı Grayson.

"Bu benim erkek arkadaşım," diye tekrar denedim. "Onu çok seviyorum. Benimle tekrar birlikte olmak istediğini söylediğine göre rahatsız olmayacak mısın?"

Grayson'ın dudakları büküldü. "Onu sevmiyorsun Clementine. Ve sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

"Elbette," dedim. "Umarım keşfedilmemiş bir müzisyenin hayatı üzerine duygusal düşünceleri seviyorsunuzdur."

"Onları seviyorum," dedi Grayson, kapıyı arkamızdan kapatırken.

Kahve dükkânı küçük şehir merkezimizdeki eski nalbur dükkânının yanındaydı ve göze çarpmama konusundaki boş umutlarım hemen suya düştü.

Grayson ancak bu kadar şık giyinebilirdi. Polo gömlek, pantolon, hatta yüzünde bir tutam tuz ve biber sakalı bile vardı ama kahve dükkânı çok küçüktü ve Grayson çok büyüktü. Her zamanki gibi, cüssesi ve yakışıklılığı gittiği her yerde dikkat çekiyordu.

Gittik ve masalardan birine doğru ilerlerken kendimi çok mahcup hissettim.

Liam gü- tarını akort ettiği yerden neşeyle elini kaldırdı ve setine başladı.

Gerçekten mi? Öfkeyle düşündüm.

Bu seksi FBI ajanı sürekli peşimdeyken her yere gitmemi hiç mi kıskanmıyorsun?

Kıskanmıyor, çünkü gerçekten umurunda değil, diye düşündüm iç karartıcı bir şekilde.

Bu ilişki her zaman sıradan oldu ve sen de bunu biliyorsun Clementine.

İkisini de seve seve boğabilirdim ve Grayson'a ters ters baktım.

Onun burada olması ve bu şekilde görünmesi beni çileden çıkarıyordu. Küçük bir sandalyede kibarca oturan koca adam lattesini yudumluyordu, yüzü kibar, açık ve ifadesizdi.

Birden, Liam'ın "More Than Just a Handsome Face" şarkısının ortası olmasına rağmen, Grayson'ı sertçe yanından dirsekledim.

"Eğleniyormuş gibi davranmayı bırak," diye tısladım.

"Tabii ki eğleniyorum. *Seninleyim,*" diye karşı çıktı. Gözlerinde, kocamış gibi davrandığı zamanlarda nadiren gördüğüm bir mizah kıvılcımı vardı ve nabzım atmaya başladı.

"Bu şarkı çok saçma ve bunu sen de biliyorsun," diye fısıldadım öfkeyle.

Grayson alaycı bir tavırla, "Erkek arkadaşının şarkı söylemesi hakkında söylenecek pek hoş bir şey değil," dedi. Sert ağzı biraz yukarı kıvrıldı.

"Orada oturup bana çizgiyi sanatsal olarak takdir ettiğinizi söyleyemezsiniz

Herkes benim sadece yakışıklı seksi bir adam olduğumu düşünür.

Ham

Yapı

lı

Hayalindeki adam

Ama aslında çok daha fazlasıyım."

"Neden bu çizgileri sevmeyeyim ki?" Grayson karşı çıktı. "Onlarda yanlış olan bir şey mi var? Çok ilişkilendirilebilir bir sorun gibi görünüyor."

Gülmek için saçma bir dürtü duydum ama ona sadece ofladım.

"Saçmalık, Grayson. Ağzından çıkan diğer her şey gibi."

Koltuğumda kıpırdanarak ondan olabildiğince dikkat çekmeden uzaklaşmaya çalıştım. Beni nasıl etkilediğini görmesini istemiyordum.

Grayson'a karşı her zaman zayıf olmuşumdur. İknaya gerek yoktu, buz gibi mavi gözlerinden en ufak bir bakış bile içimi ısıtırdı. Sahte evlilik yaptığımızda onu her yerde takip ederdim.

Koltuğunda döndü ve daha yakına eğilip nefesini tenimde ısıttığında bunu tüm bedenimde hissettim.

"Asıl saçmalık sen ve o. Onu hiç umursamıyorsun."

"Evet, biliyorum," diye karşılık verdim.

"Sana bir bebek vermeyecek. *Ben verebilirim.*" Nefesim göğsümde düğümlendi.

Bu adil değildi.

Beş yıl önce Grayson Bentley'e bir aile kurmayı sormuştum ve o da beni başından savmıştı.

"Şimdi sana neden inanayım?" Tısladım.

Liam şarkısını ılık ama kibar bir alkışla bitirdi. Bir süredir kafede aynı şarkıları çalıyordu ve müşterilerin çoğu bu şarkıları defalarca dinlemişti.

Erkek arkadaşım birasını kaptı ve bir sonraki şarkısına geçmeden önce susamış bir şekilde yudumladı.

Oh harika. Bu şarkı sözleri sarhoşken söylenirse daha iyi olmayacaktı.

Grayson bana, "Çünkü içine bir bebek koymaya ikna edilmeme gerek yok," diye fısıldadı.

Kolu sandalyemin arkasındaydı, bana dokunmuyordu ama aramızdaki sıcaklığı hissedebiliyordum, vücudumdaki deri onun yakınlığı karşısında karıncalanıyordu.

"Seni bebeğime hamile görmek için *can* atıyorum. O resmi kafamdan çıkaramıyorum. Sen sevimli bir bebek yumrusuyla, ben akşamları ayaklarını ovarken, sana dondurma ve turşu yedirirken ya da ne istersen onu yaparken, Clementine. *Seninle* bir aile kurmak istiyorum."

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ve Liam mikrofona hafifçe sarhoşça bir şeyler mırıldandı.

"Bu şarkı kız arkadaşım Clementineeeeeee'ye gidiyor. Adı A Ring Don't Mean A Thing (Yüzük Bir Şey İfade Etmez) ve tamamen toplumun bizi evlilik konusunda nasıl baskı altına almaya çalıştığını anlatıyor, oysa evlilik olmadan da çok tatlı vakit geçirebilirsiniz."

Grayson kaşlarını çatıyordu. "Tam bir ahmak," dedi. "Gitmek mi istiyorsun? Kalmak zorunda değiliz."

"Hayır, set bitene kadar bekleyelim," dedim.

Şarkının tam ortasında onunla birlikte ayrılarak kendimi daha da dikkat çekici hale getirmek istemedim.

Seti merhametli bir şekilde sona erdiğinde, Grayson kupalarımızı tezgâha geri götürürken Liam geldi ve sarhoş bir şekilde masada yanıma çöktü.

"Sana söylemeyi unuttum, Clem. Babanın duruşmasının bazı YouTube kliplerine baktım. Kahretsin, çok çılgıncaydı! Senin adını çıkarmışlar ama ben o kızı tanıyorum dedim! O kliplerden biri 50.000 kez falan izlenmiş. Çok manyaktı. Bana o ajanın kocanmış gibi davrandığını söylemedin. Kardeşim, bunu film yapmalılar. Çok çılgıncaydı."

"Seni eğlendirdiğine sevindim ama bu konuda konuşmak istemiyorum," diye çıkıştım ona.

"Kahretsin, Clem," dedi Liam, birasından büyük bir yudum daha alarak. "Boş ver gitsin. Uzun zaman önceydi."

Ham, karanlık bir öfke hissettim.

"Bu unutulacak bir şey değil," dedim, o kabus gibi duruşmanın anıları içimi kaplarken bir an boğulacak gibi oldum.

Grayson'ın soğuk, duygusuz sesi savunma avukatının sorularını yanıtlarken duyuldu.

Bu sözler üzerime ağır kurşun gibi düştü, ben bir fae'ymişim ve onlar demirmiş gibi yaktı.

Beni güvende ve sevilmiş hissettiren her şeyin bir yalan olduğu anlamına geliyordu.

Ve işte Grayson bana bunun aslında bir yalan olmadığını söylüyordu. Bana ihanet etmesine ve beni alenen aşağılamasına rağmen beni gerçekten önemsiyordu.

Ona güvenme riskini göze alamazdım. Böyle bir ihanet daha beni onarılamayacak şekilde mahvedebilirdi.

"Demek istediğim, baban biraz sahtekâr," dedi Liam ve üzerime soğuk bir ürperti çöktüğünü hissettim.

Herkes gizlice böyle mi düşünüyordu?

Üzölmek için aşırı tepki verdiğimi mi? O kadar da önemli bir şey olmadığını mı?

Belki de babamın kim olduğu yüzünden aşağılanmayı hak ettiğimi bile düşünmüştüm.

Yere gömülmek istedim ve gözlerimin kenarlarında sıcak gözyaşları hissettim.

Aşağılayıcı

Ama yanımda bir hareket hissettim.

"Kapa  neni," dedi Grayson. "Bu büyük bir olaydı, benim hatamdı ve bana kızmakta haklı."

Soğuk suda ıslatılmış gibiydim. Yüzümün ne göstereceğinden korktuğum için ona bakmaya cesaret edemedim.

Onun yerine Liam'a döndüm.

"İşimiz bitti."

Liam elini g r kahverengi saçlarında gezdirirken çenesi düştü.

"Lanet olsun! Hadi ama, böyle bir şey yüzünden mi?"

Ama hepsi bu kadardı ve kendimi kızgın bile hissetmiyordum. Sadece biraz yorgun ve  zg nd m.

Neden bu kadar uzun süre dayanmışım? Çünkü o güvenliydi. Sıkıcı ama güvenli.

 oktan gittiğimi hissettim.

"Ekibim için sipariş ettiğim kekleri getirebilir misin?" Grayson'a boğuk bir sesle söyledim ve o da hemen başını salladı, parmaklarının sert uçları bir an için dirseğimi tuttu.

Sonra kapıdan çıktım ve caddeden arabama doğru ilerledim.

Çok iyi bir park yeri bulamamıştık ve cipim karanlık bir ara sokakta, yolun sonundaydı.

Spor ayakkabıların betona vuruşunu duydum ve Liam'ın beni takip ettiğini görmek için döndüm.

"Dur!" diye seslendi. "Sadece şaka yapıyordum!"

"Umurumda değil!"  fkeyle söyledim. "Hayatımın en kötü zamanlarının YouTube kliplerini izleyip g lmeni istediğimi mi sanıyorsun? Sen lanet olası bir pislisin!"

Liam elini koluma koyarak, "Hadi ama Clementine," diye sızlandı. "Kaltaklık yapma. . ."

Bu kadar iri bir adama göre garip bir şekilde sessiz hareket eden Grayson yanıma gelip Liam'ı kolundan yakaladığında bunu söylemeye fırsat bulabilmişti. Bir eliyle kek kutusunu dikkatle tutarken, diğer eliyle Liam'ı yüzüstü arabamın kaputuna itti ve kolunu acı içinde arkasından çekti.

Grayson Liam'a, "Ondan uzak dursan iyi edersin, seni küçük pislik," diye hırladı.

"Ne.. . ne.. . cehennem," dedi Liam, yüzü arabanın sert metaline çarptığı için onu duymak zor olsa da.

"Tanrım, Grayson!" Kalbim küt küt atmasına rağmen nefes nefese kaldım. "Bırak onu!"

"Söylediği şey hiç hoş değildi," diye homurdandı Grayson ve Liam'ın yüzünü arabadan kaldırıp acı içinde tekrar yere çarptı. "Sana orospu dediği için onu öldürmediğim için şanslı."

"Onu öldürmek mi?" Çığlık atarak ileri atıldım ve Grayson'ın belinden çekiştirerek onu Liam'dan uzaklaştırmaya çalıştım. "Kes şunu, psikopat gibi davranıyorsun!"

Liam gürültülü sarhoş hıçkırıklarıyla ağlamaya başladı ve Grayson onun yüzünü bir kez daha yere çarptı, sonra geri çekilip gitmesine izin verdi.

"Defol git buradan," dedi.

Ellerimin altındaki gövdesi kaya gibi sert ve kaskatı kesilmişti ve Liam'ın karanlığa doğru kaçışını izlerken ellerimi sanki beni yakıyorlarmış gibi bıraktım.

"Kendimi dövmeyi tercih ederim," dedi Grayson, kek kutusunu dikkatlice arabanın kaputuna bırakıp ellerini kısa, tuzlu ve biberli saçlarının arasında gezdirirken.

Onu hiç bu kadar sıkıntılı görmemiştim.

"O videoyu izleyip nasıl komik olduğunu düşünebiliyor, aklım almıyor. Kusmak istemeden ona bakamıyorum bile. Bu mide bulandırıcı."

Kalbim göğsümde acı verici bir şekilde çarpıyordu.

Hareket etmeliyim.

Arabaya binmeliyim.

Olduğum yerde, tam önünde durmaktan başka bir şey yapamazdım.

Liam güvenli bir mesafeye ulaştığında, üç blok öteden onun cılız tenorunun "Fuccckkk youuuuuuuu!" dediğini duydum.

Grayson tekrar peşinden gidecekmiş gibi döndü ve ben de tamamen içgüdülerimle hareket ederek onu belinden yakaladım ve çekiştirmeye başladım. Tabii bu iki tonluk granit bir kayayı yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi.

İçine düştüğümde homurdandı, sonra aniden döndü ve beni hararetle kollarına çekti.

"Lütfen, Tanrım, *lütfen* ellerini tekrar üzerime koy."

Sonra Grayson beni arabamın yan tarafına bastırdı ve öptü.

Bir an için Grayson tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğu dışında her şeyi unuttum. Sert elleri yüzümdeydi ama sanki paramparça olmamdan korkuyormuş gibi beni çok nazikçe tutuyorlardı. Başparmakları hafifçe yanaklarımı okşuyordu ama dudakları çaresizdi, sert, soluk soluğa nefeslerle dudaklarımı yağmalıyordu.

Her zaman mezar kadar sessiz aşıklardan biri olmuştu, ama şimdi değildi, ellerini saçlarıma götürüp uzun dalgalarıma dolanırken göğsünden yüksek sesle inlemeler kopuyordu.

"Seni çok istiyorum Clementine," diye inledi, boğazımı öpmek için ara verdi, beni o kadar yakınına çekti ki kalbinin göğsünde attığını hissedebiliyordum.

"Sensiz hiçbir zaman doğru olmadı."

Bacaklarım otomatik bir kas hafızasıyla onun beline dolandı, göğüs uçlarım ince tişörtümün altında sertleşti ve göğsündeki kalın kas bantlarının benimkilere baskı yaptığını hissettim.

Bu benim için doğru değildi, değil mi? Çok seks yaptım, iyi seks.

Ama neden daha önce böyle hissetmemiştim?

Ellerim kalın omuzlarında, kollarım boynundaydı.

Aleti hassas tenime baskı yapıyordu.

Nefesimin hızlı küçük pantolonlarla geldiğini hissedebiliyordum, onun için hevesle açıldığında dili dudaklarımın dikişiyle alay ediyordu.

Çok hevesli

Bu beni sersemletti ve onu ittim. "Bırak beni!" Nefes nefese kaldım.

Bir saniyeliğine beni gümbür gümbür atan kalbine karşı sıkıca tuttu, sonra bıraktı.

"Rol yapmakta çok iyisin," dedim ellerimi yumruk yaparak.

Gözlerindeki acı içimi parçaladı. Göğsü kabarıyor, göğsünden büyük nefesler çıkıyordu.

"Gerçektir," diye ısrar etti, çenesindeki o kas yeniden hareketlendi. "İnkâr ediyordum ama gerçektir. Sana aşkıttım Clementine. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim."

Bana doğru uzandı ama ben ondan uzaklaşarak geriye doğru tökezledim.

"Sadece biraz Hint yemeği almak ve seninle hiç tanışmamış gibi davranmak istiyorum," dedim histerinin sınırında hissederek.

Bacaklarımın arasındaki boşluk rahatsız edici bir şekilde zonkluyordu.

"Sana nasıl gösterebilirim?" Grayson elini bana doğru uzatarak sordu. "Benim için ne ifade ettiğini sana nasıl gösterebilirim?"

Clementine?"

"Bilmiyorum," dedim. "Hiç yapabilecek misin bilmiyorum."

Grayson'ın mavi gözleri acıyla gölgelendi ve ağzı gerildi ama hızlı ve keskin bir şekilde başını salladı.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Hiçbir yere gitmeyeceğime güvenene kadar denemeye devam edeceğim."

Zihnim karmakarışık, şehvet ve kafa karışıklığıyla uğulduyordu.

Grayson Bentley'e güvenmek yaptığım en aptalca şey olur muydu?

Hâlâ nabzımı hızlandırıyor olması önemli değildi. Beni terk etmesinin üstesinden gelemiyordum.

İşler zorlaştığında aynı şeyi tekrar yapmayacağını kim söyleyebilirdi?

Bunu nasıl riske atabilirim?

Paket Hint yemeği ile eve vardığımızda, çimenlerin üzerinde bizi bekleyen biri vardı.

Yeni şartlı tahliye olmuş babam Harvey Adler'dı.

BÖLÜM 18

Grayson

Clementine'in suçlu babası Harvey çatalını panang körime sapladı ve en büyük tavuk parçasını kendine ayırdı.

Clementine bana alaycı bir şekilde bakıyordu.

"Biliyorsun, burada kalmak zorunda değilsin Grayson," dedi hemen. "Benim yüzümden kendini kalmak zorunda hissetme. Bir gece izin alabilirsin."

"Hayır," dedim, "ben iyiyim."

Eski kayınpederim bana suratsızca baktı.

İlk toplantımız pek de sorunsuz geçmemişti.

Park ettiğimizde onu hemen tanıdım. İki yılı aşkın süredir hapse atmaya çalıştığım dolandırıcı 60'lı yaşlarının başındaydı, Clementine'den sadece birkaç santim daha uzundu, vahşi beyaz saçları ve sarkık uzun bir bıyığı vardı. Santim eksikliğine rağmen, büyük, belki de aşırı büyük bir kişiliği vardı.

"Ah, baba!" Clementine ciyak ciyak bağırarak onu kucaklamak için arabadan fırladı.

Sokağı ve yakındaki çalılıkları tarayarak arkasından gittim. Harvey Adler tehlikeli biri değildi ama bazı tehlikeli insanlarla birlikte çalışıyordu ve onları Clementine'in etrafında görmek istemiyordum.

"Merhaba tatlı bezelye," dedi onu kucaklayarak.

Sonra beni elinde paket yemekle görünce dramatik bir şekilde geri çekildi.

"Sevgili çocuğum, bana artık bu muhbirle birlikte olmadığını söylemiştin!" diye öfkeyle sordu.

Clementine sabırsızca, "Onunla birlikte değilim," dedi. "Sadece birkaç haftalığına kanepede uyuyor."

"Tatlım, sana bundan daha iyisini öğrettiğimi sanıyordum," dedi Harvey. "Sana alçak şirketlerden uzak durmayı öğrettim ve senin ekmeğini yiyip kızınla evlenen ve sonra da seni FBI'a ihbar eden bir adamdan daha alçak bir şey yoktur."

"Yaşadığınız rahatsızlık için özür dilerim," dedim. Ben ... . çok gayretliydim."

İçeri girdiğimizde Harvey bana ters ters baktı.

"Sana söylemem gereken çok önemli şeyler var," dedi Clementine'e, bana güvensizlikle bakarak. "Ama bu dev etrafta dolanırken söyleyemem."

"Onun önünde konuşabilirsin," dedi Clementine sakın bir sesle. "Belki bu onu korkutup kaçırır."

Ama Harvey isteksiz görünüyordu, bu da beni çok tedirgin ediyordu. Elinde ne vardı?

"Neyin var, sevgili çocuğum?" diye sordu.

"Oh, sadece bir gazeteciyle konuşmayı düşünüyordum. . bizim hakkımızda bir haber yapmak isteyen biri var" dedi, sanki itiraz etmemi bekliyormuş gibi.

Ama Clementine'in hikayesini anlatmaya hakkı olduğuna, benim için ne anlama gelirse gelsin, eğer isterse hikayesini anlatması *gerektiğine* her zamankinden daha fazla ikna olmuşum.

"Clementine, o gazeteciyle konuşmanı *istiyorum*," dedim.

"Neden? Başın belaya girebilir."

"Umurumda değil. Olanlar hakkında gerçeği söyleyebilmeyi hak ediyorsun. Bunu anlatabilmeni sağlayacağım."

Gözlerindeki ifadeyi yorumlayamadım ve Harvey'nin coşkulu höpürdetmeleriyle noktalanan kısa bir sessizlik anı oldu.

"Gazetecilerle konuşmak konusunda pek emin değilim canım," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Zavallı yaşlı babana gereksiz yere dikkat çekebilir."

Clementine'in gözleri birden kahkahalarla parladı.

"Şimdi ne yapıyorsun baba?" diye sordu. "Hapisten yeni çıktın."

"Clementine'i planlarınıza dahil etmenize izin vermeyeceğim," diye araya girdim ve ikisi de bana ters ters baktı.

"Ne hakla itiraz ediyorsun?" Harvey homurdandı, bıyıkları kabarmıştı. "Ve ben *dahil* demezdim," diye ekledi. "Değil 'in-

volved,' per se."

"Clementine'in dahil olduğu her şeye ben de dahil olacağım," dedim kararlı bir şekilde.

"Buna pişman olabilirsiniz Ajan Bentley," dedi Clementine, o korkunç pembe dudakları sarhoş edici bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Asla," dedim.

Harvey nazikçe öksürerek, "Sadece 50 milyon dolarım meselesi var," dedi.

"*Senin* mi?" Havladım.

"İyi niyetimden dolayı hapse gireceğimi düşünmedin, değil mi?" diye sordu öfkeyle. "Beni ne tür bir aptal olarak görüyorsun? Hayır, Rocky Mariano'ya çıktığımda 50 milyon dolar karşılığında çenemi kapalı tutacağıma söz verdim. Ama o kalleş herif telefonlarıma cevap vermiyor."

"Gördüğünüz gibi bir muhabiri buraya davet etmek, sevgili babanıza pek de övgü dolu olmayan bir ilgi çekebilir."

Clementine kahkahalara boğuldu. "Pekala, baba. Ne de olsa istediğimi elde etmenin başka yolları da var."

Bu beni kesinlikle gerdi.

Clementine'in bu planlardan herhangi birine dahil olmak istemesi fikri karşısında kalp çarpıntılarımınla savaşıırken, "Artık dışarıda olduğuna göre diğer planların neler?" diye sordu.

"Amcan Sebastian'ın yatında yardım istediği küçük bir iş var ve görünüşe göre benim uzmanlığıma ihtiyacı var."

Sebastian Amca mı? Clementine'i korumam gereken daha fazla suçlu akraba olduğu düşüncesiyle paniğimi bastırdım.

"Artık bir yatı mı var? O yatı o mu çaldı?" diye sordu merakla. "Şu anda yatın mülkiyeti konusunda herhangi bir anlaşmazlık olduğunu sanmıyorum.

Yat," diye açıkladı Harvey ve geçmişteki yatlar ve tekneler hakkında ileri geri konuşmaya başladılar, hangilerinin yaratıcı bir kart oyununun sonucu olduğunu konuştular.

Tüm bu konuşmadan son derece rahatsız olmuşum ama her zamankinden daha fazla kararlı olduğum bir şey vardı. Clementine nereye giderse ben de oraya gidecektim. O benim kızımdı, benim aşkımdı ve benim korumam altındaydı.

Bunu görmesini sağlamalıyım.

Clementine

T Ertesi sabah mutfağa gittiğimde Grayson'ı kahvaltı hazırlarken, babamı da koca bir tabak biftek ve yumurtayı mideye indirirken buldum.

"Pis bir sıçan olabilir ama yemek yapabiliyor," dedi babam. "Koşer kahvaltı isteyerek onu alt edeceğimi sanıyordum ama bu koca hayvan zaten bunu planladığını söyledi."

Gülümsemekten kendimi alamadım.

"Hapishane kahvaltısından daha mı iyi?"

"Ah evet," dedi babam dramatik bir şekilde titreyerek. "Bununla birlikte, daha iyi yiyecekler elde etmek için kendi yöntemlerim vardı. Bu da bana şunu hatırlatıyor. Eğer dışarıda herhangi bir kadın görürseniz. Ben burada değilim."

"Aman Tanrım. Neden?"

"Hapishanede birden fazla kadınla yazışmış olabilirim."

"Kaç kadın var?" Ben sordum.

"Muhtemelen yediden fazla değildir. Yine de kesinlikle ikiden fazla."

"Bak ne yaptın," dedim Grayson'a. "Senin kötü sınavın benim hassas babama da bulaştı."

Ses tonum alaycıydı ama çenesindeki bir kas hâlâ acıyla zonkluyordu. "Bir daha asla. . bir daha asla," dedi ve sesini kontrol etmek için mücadele ettiğini söyleyebilirdim. "Yemin ederim."

Sesindeki samimiyet beni etkiledi. Ama daha önce günahkâr olduğunu düşünmüştüm.

Grayson önüme bir tabak biftek ve yumurta koydu, sonra üzerinde çalıştığı işe geri döndü, mutfağımın raflarına kurduğu büyük ekrana giden bir grup kablounun üzerine eğildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Göreceksin," dedi.

Geniş omuzlarının masa ile raflar arasındaki boşluğa zar zor sığmasını görmezden geldim, çünkü vücuduma bir şehvet ateşi yayıldı ve kalçalarımın arasında cızırdadı.

Öpücüğünün anısı meme uçlarımı tişörtümün üzerinde sıkılaştırdı ve görmediğinden emin olmak için kollarımı aceleyle göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Bana güvenmediğini biliyorum Clementine," dedi Grayson ve ben kalçalarımı birbirine bastırarak amımın zonklamasını durdurmaya çalıştım.

Bu onun sesiydi. Çakıllı ve derindi, içimi sıvılaştırıyordu.

"Acaba bana yalan söylediğin ve beni aldattığın gerçeğinden mi kaynaklanıyordu?" Düşündüm. "Ya da sadece beni seviyormuş gibi yaptığın gerçeği mi?"

"Seni sevdim ve seviyorum. Hem de çok Clementine."

Babam kahvesini yüksek sesle höpürdetti.

"Bunu göstermek için tuhaf bir yöntemin var," diye itiraz etti. "Metreslerini duydum. Benim zamanımda bir erkeğin metresi varsa, bunu çatılardan haykırırdı. Biriyle sinsi sinsi dolaşmazdı."

"Ben piç değildim ama o benim metresim değildi! Clemen- tine evlenmek ve bir hayatı paylaşmak istediğim tek kadın."

"Bu da ne?" Ekran aydınlandığında sözümü kestim. Grayson'ın ona vermem için bana yalvardığı şeyi düşünmek istemiyordum. Ve kesinlikle babam kahve fincanının üzerinden bana sırtırken düşünmek istemiyordum.

"O benim telefonum," dedi Grayson. "Benim *tek* telefonum. Tam burada, böylece aldığım her mesajı, her e-postayı görebilirsin. Artık senden hiçbir şey saklamıyorum. Bana güvenmeni istiyorum Clementine."

"Bu tam da bir dolandırıcının yapacağı bir şeye benziyor," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Muhtemelen Snapchat hesabını gizli bir klasörde saklıyorsundur."

"Benim neyim?" Grayson

sordu. "Boş ver, dede."

"Mesajlarım gün boyu burada görünecek," dedi. "Telefonumda gezinmekten çekinmeyin. Aldığım her mesajı kontrol edin. Aldığım her mesajı göreceksiniz. Sizin için açık bir kitap olmak istiyorum."

* * *

O günün ilerleyen saatlerinde babam hala masada oturuyor ve ekrana bakıyordu. Oyun için getir götür işleriyle uğraşmamıza, hatta Dennis'i melek gibi davrandığı için ödül olarak yardım etmesi için yanımıza almamıza rağmen, babam sandalyesine yapışıp kalmıştı ve buna "appointment viewing entertainment" diyordu.

"Bu kadar karışık olmasaydım, bu numaralardan birkaçını isterdim," dedi babam. "Onları kullanmadığını iddia ettiğine göre."

"Hayır," dedi Grayson. "Aynı mesajı gönderdikten sonra her bir numarayı engelliyorum. O mesaj *da Clementine Adler dışında kimseyle ilgilenmediğim.*"

Bana baktı ama benim gözlerim tabağıma kaydı.

Mesajında ne yazdığını biliyordum. Bu öğleden sonra ben birkaç kıyafet üzerinde son dakika değişiklikleri yaparken ve o mutfak masasında dizüstü bilgisayarında çalışırken onu tekrar tekrar yazarken görmüştüm.

Ben ilgilenmiyorum.

Clementine Adler'a aşığım.

Ama bir daha yapmazdım.

Grayson Bentley'e bir daha aşık olmam.

"Ne büyük kayıp," diye yakındı babam. "Clementine için yeni bir üvey anne arayışımdayım. Bu kadar çok kadınla yazışmamın nedeni de bu. Etrafta takılmana izin veriyorsa hala çok fazla ebeveynliğe ihtiyacı var."

"Bence sen sadece sana konserve için para göndermelerini istedin," diye güldüm.

Grayson kararlı bir ifadeyle, "Clementine'e *ben* bakarım," dedi.

"Kızım ile ilgili niyetin nedir?" Babam gözlerini isteksizce Grayson'ın yüzünde sert bir ifadeyle engellediği bir başka "sakso ister misin?" mesajından ayırarak sordu.

"Onunla evlenmek istiyorum," dedi Grayson. "Onunla bir aile kurmak istiyorum."

Boğazım ham duygularla kazındı.

Bu *benim* uzun zamandır hayalimdi. Onunla tanıştığımndan beri, gerçekten.

Onun harika bir baba olacağını biliyordum, kristal berraklığında bir kesinlikle biliyordum.

Ve tabii ki onun ihanetinden sonra kendi içgüdülerime hiç güvenmemiştim. Eğer Grayson tarafından kandırıldıysam, herkes tarafından kandırılabilirdim. Bu şekilde Liam güvendeydi. Benim istediğim gibi biri değildi ama bir aileye sahip olmayı her şeyden çok istediğim gerçeğini unutmamı sağlayan hoş bir oyalama aracıydı.

"Kostüm üzerinde tamamlamamız gereken birkaç değişiklik var," dedim, gözlerindeki sessiz yakarıştan ve ayağa kalkıp dikiş makineme doğru ilerlerken umudunun sürekli güm börtüsünden kaçınarak.

* * *

Grayson Bentley'nin önünde eğildim. Peri Kurbağa Anne kostümü üzerinde çalışıyordum.

Bu pozisyon tatsız bir şekilde tahrik edici birçok anıyı geri getirdi, bacaklarının arasındaydım, ona taparcasına bakıyordum, siki ağzımın derinliklerindeydi, salyaları çenemden aşağı akarken büyük parmakları yanağımı nazıkçe okşuyordu.

Bunun yerine babama ve onunla ne yapacağıma odaklandım. Daha şimdiden, 40'lı yaşlarında, sundress giymiş ve kucığında bir çay fincanı kaniş taşıyan beyaz-sarı bir kadın olan ro- mantik ilişkilerinden birini geri çevirmek zorunda kalmıştım. Ve dışarıda daha kaç kadın olduğunu kim bilebilirdi? Bu 50 milyon dolardan bahsetmiyordu ve parayı almak için çılgınca bir plan yapana kadar rahat etmeyeceğini biliyordum.

"Gözlerinin arasında çok şirin, küçük bir kaş çatma çizgisi var," dedi Grayson, ben onun ağaç gövdesi gibi büyük kalçalarına dokunmamak için kendimi zor tutarken. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa Clementine," dedi. "Sadece istemen yeterli."

"Bunu en son yaptığımda ne oldu?" İçimde arzu ve öfke karışımı bir hisle tersledim. "Babamın tutuklandığı gün dışarıda Vivi'yi beceriyordun ve bana yardım etmek için hiçbir şey yapmadın."

Grayson'ın gözleri karardı ama bakışlarımı tuttu.

"Bu hayatımın en kötü hatasıydı. Bunu şimdi anlıyorum."

"Siktir git, Grayson!" Topuklarımın üzerine düşerek hararetle söyledim. "Beş yıl sonra hayatıma geri dönüp her şeyin yeniden daha iyi olduğunu düşünemezsin."

"Öyle düşünmüyorum," dedi, sesi bastırılmış duygusallıkla kısıktı. "Bana tekrar güvenmeni sağlamak için önümde uzun bir yol olduğunu biliyorum. Ama bunu yapacağım."

"Neden Vivi?" Öfkeyle, sesime acı sızarken iğneyi elimde sıkıca tutarak söyledim. "Benimle evleniyormuş gibi yapmak için görevlendirildiğini biliyorum. Ama neden beni böyle küçük düşürmek zorundaydın? Bunu yapmak zorunda değildin Grayson."

Birden gözlerimdeki yaşlar bulanıklaştı ve gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı düşmemesi için elimden geldiğince sert bir şekilde onun göt ayakkabılarına baktım. "Asla onunla ilgili değildi," dedi Grayson ve sesi kazınmış ve çiğ geliyordu. "Bu sadece sana aşık olduğumu kendime inkar etmekle ilgiliydi. Kendime sürekli gizli kimliğimin gerçek olmadığını hatırlatmak istedim. Oysa sana karşı hissettiklerim, şimdiye kadar hissettiğim ve bundan sonra hissedeceğim her şeyden daha gerçektir. Bu yüzden onu becerdim. Bu benim için sadece bir işmiş gibi davranmanın aptalca bir yoluydu. Ve o sadece en yakın ve en uygun yoldu-

kendim izleyeceğim. Çok özür dilerim."

Önümde dizlerinin üzerine çöktü, parmakları çenemde nazikçe duruyordu. "O benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Çok özür dilerim."

Dudaklarıma sıcak bir karşılık geldi ama ısırarak geri çektim, mavi gözlerindeki ateşin, yakınlığının sıcaklığının cazibesine kapılmamak için tökezleyerek uzaklaştım.

"Yerine dön," dedim sertçe. "Kıpırdamadan durmazsan bu kostüm asla tamamlanmayacak."

"Tabii ki," dedi Grayson, tekrar tam boyuna uzanarak.

Grayson'ın beline giyeceği pembe tütüyü kabarttım.

Sikkeyim.

Hâlâ rahatsız edici derecede çekici görünüyordu.

"Oh, sana söylemiş miydin?" diye sordum. "Kostümünün bir parçası daha var. Bu oyun eğitici olduğu için kostümüne kurbağa yumurtaları ekleyeceğim. Başınıza takılı bazı sarkan kürecikler olacak. Solunuz sırasında yüzünüzde sallanan çok yumuşak büyük toplar olacak. Topların solo sırasında yüzünüzde sallanması özellikle önemli, yoksa tüm oyun berbat olur."

"Sen nasıl istersen, Clementine."
Sesi tepeden inen bal gibi üzerime yuvarlandı.
Bu adam benim için her zamanki kadar tehlikeli miydi?

BÖLÜM 20

Grayson

A Birkaç gün sonra, Harvey kim bilir nereye gitmişti ve Clementine mutfakta bir kâse patlamış mısır patlatıyordu.

"Pazar gecesi futbol maçı var," dedi ve bana kaşlarını çatarak baktı. "Giants'ın oynayacağını biliyorum. Ancak ben Kensington Kedi Gösterisi Yarışması'nı izleyeceğim, yarışmacı kediler üç temel alanda hünerlerini sergileyecekler: havlama, mırlama ve göbek gösterisi. Burada futbol olmayacak. Elbette futbol izlemek isterseniz başka bir yere gitmekte özgürsünüz."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve küçük ayak parmağını yere vurarak bana ters ters baktı.

Lanet olsun, gerçekten daha görmedi, değil mi?

Futbol umurumda bile değildi.

Bir ayağımdan ve 50 kilomdan büyük bir kanepede uyumak, hapse atmak için iki yıldan fazla titizlikle çalıştığım dolandırıcı için her sabah ve akşam yemek pişirmek zorunda kalmak ya da şarkı söylemek umurumda değildi,

Bahar çiçeklerini dilimde hissetmeyi seviyorum

Tra-la-la-la-la-la-la

Troll-de-roll-de-pickle-de-pie

Bir ağaç ruhunu canlandıran Bayan Patty adında 70 yaşındaki bir kütüphaneciye reverans yaparken bir pirouette yaptım.

Önemsediğim tek şey Clementine'dı ve onu ne kadar önemsedığimi ve ikinci bir şans için ne kadar çaresiz olduğumu bildiğinden emin olmaktı.

Bunu elde etmek için onu her yerde takip ederdim. Her şeyi yapardım.

"Kulağa hoş geliyor," dedim, dolgun dudaklarının aşağıya dönmesini izlerken. "Rekabet üstünlüğünü korumanın anahtarı düzgün bir pofudukluktur."

"Neden burada oturup bir kedi şovu izlemek istiyorsun?" diye sordu. Bir adım daha yaklaştım, yumuşadığına dair bir işaret var mı diye onu izliyordum.

Geçen gece bir anlığına o da beni öpmüştü.

"Çünkü *seninle* olmak istiyorum, Clementine. Çünkü sana üzgün olduğumu göstermek ve beni affetmeni sağlamak için her şeyi yaparım."

"Hımm," dedi. "Belki affedebilirim ama asla unutmayacağım."

"Sorun değil," dedim. "Yeni anılar yaratmama izin verdiğin sürece kötü olanlardan daha ağır basar."

"Vazgeçmiyorsun, değil mi?" diye homurdandı kanepeye otururken. "Eğer izleyeceksen, diğer tarafa oturmalısın."

"Pekâlâ," dedim ve kedi şovu başlarken kırımın üzerine oturdum. "Sana bir şey getireyim mi? Patlamış mısır? Çay?"

Clementine'in yanında olmayı bu kadar çok sevmem inanılmazdı. Bana hâlâ kızgın olmasına rağmen. Bana bir şans daha vermeyecek olsa bile. Bunu başka bir kadınla seks yapmaya tercih edeceğimi yüzde yüz biliyordum.

Bahçede gölgeler derinleşirken, göz ucuyla güvenlik kameralarından birinde kısa bir hareketlilik gördüm.

Omurgam buza dönüştü.

Clementine yanımda oturuyordu. Minik, yumuşak kıvrımlar, küçük ayağı altında kıvrılmış, kanepede eşofmanının içinde oturmuş lavanta çayını içiyordu.

Kimse ona zarar vermeyecekti. *Asla*.

Önce *beni* geçmeleri gerekecek.

"Hemen döneceğim," dedim, endişelenmesin diye gözlerimi güvenlik ekranından ayırarak.

Ela gözlerini bana çevirdi.

"Yoruldu mu, Grayson? Maçı izlemek için arka taraftan gizlice bara mı gideceksin?"

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Zarif Rus Mavisi Prenses Sasha'ya hayranım ve onu destekliyorum. Ben sadece çöpü dışarı çıkaracağım."

"O Rus Mavisi gerçekten uzak bir ihtimal," dedi.

"Uzak ihtimalden yanayım," dedim. "Çünkü ben pes etmem. İşler umutsuz görüldüğünde bile."

"Pft," dedi ve arkasını dönüp kanepenin daha derinlerine sokuldu.

Kendimi gürültüsüzce garaj kapısından dışarı attım, davetsiz misafirin yeşil avluyu boydan boya kestiğimi görmemesi için ışığı kapattım.

Gözlerimin alışmasına izin vererek bir ortanca çalısının arkasına çömeldim ve saldırımı planladım.

Garaj yolunda, çöp kutularının yanında iki büyük karanlık figür varmış gibi görünüyordu. Eve çok yaklaştım!

Kim olduklarını ya da ne yaptıklarını bilmiyordum. Harvey'nin hapisane muhabirleri olamazdı, tabii bazı gardiyanları baştan çıkarmamışsa. Harvey'nin mafya ortaklarından bazıları mıydı? Sonunda kayıp 50 milyon doları almıştı ve onlar da burada ondan yerini öğrenmeye mi çalışıyorlardı? Evini yakmayı mı planlıyorlardı?

Yavaşça hareket ederek, Clementine'in çiğdem ve lale soğanlarının üzerinden dikkatlice geçerek garajın etrafında dolambaçlı bir yol izledim.

Onları yok etmemden hoşlanmayacaktır.

Yaklaşırken içimde öfke yükseldi. Karanlık figürlerden biri şimdi Clementine'in pencerede bir melek gibi çerçevelenmiş olarak oturduğu evine bakıyordu. Ben yaklaştıkça içlerinden biri fotoğrafını çekmek için kamerasını kaldırdı.

Clementine'i tehdit etmeye nasıl cüret ederler!

Çıplak ellerimle onları parçalamak istedim.

Olabildiğince hafif hareket ederek atıldım ve adamlardan birinin boynuna bir dirsek indirerek onu yere yıktım.

"Kaçırıyorsunuz," diye seslendi Clementine kendini beğenmiş bir şekilde içeriden, "Prenses Sasha az önce jüri üyelerinden birini *ısırdı*."

"Önce hikâyeyi bir de onun tarafından dinlemek istiyorum," dedim.

"Aman Tanrım, Grayson!" diye şarkı söyledi ve ben de onun gırtlaktan gelen kıkırdamasının dayanılmaz keyifli sesini duydum. "Kedi babasıymış gibi davranarak yalakalık yapmaya çalışma."

Diğer adam bana vuracaktı gibi ağır bir sopa kaldırırken, "Nasıl bir baba istersen öyle olurum," dedim.

Ayağımla tekme atarak dengesini bozdum. Oldukça iri bir adama benziyordu ve ben de dönüp omzuna bir dirsek atarak onu yana doğru savurdum.

"Bitki babası, kedi babası olacağım ve sana istediğin kadar bebek vereceğim," dedim, yumruğumu adamın suratına indirdim ve kırılan burnunun tatmin edici çıtırtısını duydum.

Çıkardığı homurtularda tanıdık bir şeyler vardı ve gölgelerin arasından siyah giysili başka bir şekil ortaya çıktığında

sadece şüphelerimi doğruladı. "Grayson,
lanet olsun! Dur! Biziz!"

O Vivi olduğu için maskeleri diğer iki adamın üzerinden çektim,
biri inliyor ve burnunu tutuyordu, diğeri ise kan kusuyordu.
Nakamura ve Williams.

"Siz burada ne halt ediyorsunuz?" Pencereden Clementine'e
bakarak tısladım. Şimdi çayına kısa ekmekli bir kurabiye batırıyordu.

Çok sevimli.

Nakamura yine kustu, çimenlerin üzerine.

"Şefin emri," dedi.

"Neden?" Sertçe sordum, korkum tavan yapmıştı. "Onunla ilgili bir
tehdit mi geldi?"

"Hayır," diye tersledi Vivi kızgınlıkla. "Onun hakkında bir şeyler
bulmaya çalışıyoruz. Bilirsiniz, o gazeteciyle temasa geçmemesi için
onu cesaretlendirmek için."

Kanım damarlarımda dondu.

Bir gazeteciyle konuşmaması için gözünü korkutmak amacıyla
masum bir kadının çöpünü karıştıran bir departman için lanet bir köpek
gibi çalışmışım.

"Defol git buradan," dedim.

"Ama Şef-" Ben sözünü kesmeden önce Vivi başladı.

"Yarın onunla konuşmaya geleceğim. Gitmeniz için hepinize on
saniye veriyorum yoksa polis arabasının içine edeceğim."

Nakamura ve Williams geri çekilmeye başladı ama Vivi şöyle dedi,

"Hiçbir raporu zamanında yapmadığın olmadı Grayson. Sadece
çöpleri karıştırmamıza yardım et. Belki biraz kredi ya da başının
üzerinde tutabileceğimiz bir şey bulabiliriz."

"Beş saniye daha," dedim.

"Hadi gidelim," dedi Nakamura.

"Hayır!" Vivi tersledi. "Blöf yapıyor."

"5," dedim. "4."

"Hadi," dedi Williams.

"Uslu durmazsan terfiyi alamazsın," diye uyardı Vivi.

"Gerçekten mi?" diye sordum. Clementine'in fotoğraflarını çekmek
için kullandıkları kamerayı alıp yere vurarak parçaladım ve ezilmiş bir
plastik yığınının başka bir şey kalmayana kadar botlarımla üzerinde
tepindim.

"Kahretsin," dedi Nakamura.

"1," diye cevap verdim.

Sonra polis arabasına doğru yürüdüm ve sürücü tarafındaki aynayı, parçalanmış metal ve kopan kabloların kulakları yırtan ani bir yırtılışla kopardım.

"O da neydi?" Clementine pencereden dışarı bakarak ağladı ve ben sadece gecenin onun bir şey göremeyeceği kadar karanlık olmasını umdum.

"Çöpü çıkarıyorum," diye geri seslendim. "Hemen geliyorum."

Artık gerçekten takımım gibi hissetmeyen ekibime döndüm. Kendilerini yabancı gibi hissediyorlardı.

"Şef sorarsa, insanların Clementine Adler'ı tehdit etmesini çok kişisel algıladığımı söyleyin," diye omuz silktim. "Burada kalabilirsin ve ben de arabanın geri kalanının içine ederim ya da gidebilirsin."

Sonra onların şaşkın yüzlerini bıraktım ve kedi gösterisini izlemeyi bitirmek için içeri geri döndüm.

Clementine

T Ertesi gün Grayson ofise uğraması gerektiğini söyledi. "Birlikte çalıştığın o pisliklerden hiçbirini görmek istemiyorum," dedim. "Sen bunu yaparken ben de gidip kahve alacağım." Ve ben lattemi yudumlarırken içeri kim girmeliydi? Grayson değil de Vivi Sloane'un kendisi mi?

Yüzü tamamen makyajlıydı, dudakları onu son gördüğümünden daha da büyük görünüyordu, dudaklarında küçümseyici bir alay vardı.

Onu görmezden gelmeden kahveme geri döndüm ama o görmezden gelinemezdi.

"Sanırım artık Grayson'a geri döndüğünü düşünüyorsun," dedi ve karşımdaki sandalyeye kayarak uzun sarı saçlarını masanın üzerinde savurdu.

"Git buradan, Şeytan," dedim. "Senin için havamda değilim."

"Grayson'la tekrar birlikte olursan, sen yokken senin hakkında neler söylediğini duymak isteyebilirsin," dedi Vivi küçümseyerek ve telefonunu çıkarıp masanın üzerine koydu.

Onu eleştirel bir gözle inceledim.

Bu kadını nasıl kıskanmış olabilirim?

Acı kaltak

"Grayson'la tekrar birlikte değilim," dedim umursamazca.

Bana masanın kendi tarafına geçmemi işaret etti.

"Hayır," dedim sandalyemde arkama yaslanarak. "Bana göstermek istediğin şeyi buraya getir."

Öfkelendi. "Peki."

Kamerayı açtığında ve Grayson'ın iri vücudunun kadrağı doldurduğunu gördüğümde kalbim göğsümde biraz çöktü. FBI ofisinde görünüyordu ve ona beni bırakıp gitmesini emreden Şef'le karşı karşıyaydı.

"Clementine hakkında konuşmak için buradayım," dedi.

Hissettiklerimin yüzüme yansımaya izin veremezdim. Vivi gibi sevinç akbabaları herhangi bir zayıflık kanıtı ararlardı.

Bacaklarım gitmek için gerildi. Burada oturup Grayson'ın evimde yaptığı her şey hakkında ayrıntılı bir rapor vermesini dinlemek istemiyordum.

Muhtemelen babamla ilgili bir pislik bulup onu tekrar hapse atmak için talimat almıştır.

Bir de bu iğrenç piçi öptüğümü düşünün!

Tam onu alabileceğini söylemek üzereydim ki adam konuştu.

"Neden onlara Clementine'in evine girmelerini söyledin?

Çöp mü?" Grayson öfkeyle söyledi.

O ve Şef Thomas birbirlerine bakıyorlardı, her ikisi de kollarını kavuşturmuşlardı.

"Bu devam eden bir soruşturma," dedi Şef sert bir sesle, ama o asık suratında bir şaşkınlık ifadesi gördüm. "Ve hala onu soruşturma altında tutmak zorundayız."

Grayson soğuk bir şekilde güldü. "Clementine şüpheli değil. O kadının yeryüzünde bir melek olduğunu hayatım pahasına garanti edebilirim."

Vivi yanımda nefesinin altından küfretti. Görünüşe göre bu, benimle alay edebilmeyi beklediği türden bir içerik değildi.

Şef Thomas, "Ajan Bentley, durumu net bir şekilde gördüğünüzü sanmıyorum," dedi. "Soruşturmanın bu departman için ne kadar önemli olduğunu düşünmeniz gerekiyor."

"Sikmişim departmanı," diye hırladı Grayson.

Masasının yanındaki duvara doğru yürüdü ve kolunun tek bir hareketiyle, hizmetlerinden dolayı kendisine verilen tüm çerçeveli takdirnameleri ve ödülleri parçalayıcı bir gürültüyle doğrudan çöp kutusuna gönderdi.

Bir nefesi bastırmak zorunda kaldım. *Hay sikeyim.*

"Clementine Adler'ı soruşturmayacağım," dedi tehlikeli bir şekilde.

"Eğer bunu kabul etmezsen," dedi Şef, yüzü

"Terfi şansına veda edebilirsin."

"Umurumda değil," dedi Grayson. "Clementine'i hiçbir konuda şüpheli olarak görmeyeceğim. Harvey Adler'ın etrafında daireler çizip

tekrar. Bunu yapmayacağım."

Şef Thomas sinirli görünüyordu, ağzı öfkeyle gerilmişti. "Harvey Adler hükümetten çaldı ve bunu tekrar. Adalet artık umurunda değil mi?" Grayson başını salladı. "Bu adalet değil. *Bırakıyorum.*" Kapı arkasından çarparken yayın kesildi. Kalbim adrenaline gümbür gümbür atıyordu. "Yeterince gördün mü?" Ben sordum. "Öfkeyle bana döndü, burun delikleri alevlendi. "Fikrini değiştirecek. Hiçbir yolu yok." Elim kendi telefonumun etrafına dolandı, parmaklarım şifremi gözden geçirdi.

Ve sonra *kayda* bastılar.

"O külotları torpido gözünde bilerek bıraktın, değil mi?" diye sordum.

"Kesinlikle öyle," diye tersledi ve masadan kalktı. "Onun senin olmadığını bilmen gerekiyordu."

"Evet, öyleydim," diye derin bir ses geldi kafenin ön kapısından. "Ben onundum ve *onunum.*"

Vivi utanç ve üzüntüden kıpkırmızı kesildi.

"Hâlâ yaptıklarını telafi etmeye mi çalışıyorsun?" diye alaycı bir tavırla sordu, yüzünü buruşturarak Grayson'a gülümsedi.

"Evet," dedi, ona doğru bir bakış bile atmadı, gözleri bana yapışmıştı. "Her zaman onun gönlünü almaya çalışacağım ve bu *asla* yeterli olmayacak. Sahip olduğum şeyin değerini anlaması gereken bir pisliktim. Başından beri ona doğru davranmalıydım, ucuz bir çöp için bir hazineyi fırlatıp atmamalıydım."

"Pislik herif," diye tısladı Vivi uzaklaşırken.

"Grayson, orada olanların bir kısmını gördüm," diye itiraf ettim.

"Clementine, çok üzgünüm. Kariyerimi senin önüne koydum.

Geriye dönüp baktığımda böyle aptalca bir hata yaptığımı inanamıyorum. Nasıl bu kadar kör olabildim bilmiyorum. Beni iyi ve onurlu bir adam yaptığını sandığım şeyler yanlışmış. Beni iyi bir adam yapacak olan şey sana iyi bir koca olmaktı. Senden faydalanmamak."

Boğazım o kadar sıkılmıştı ki zar zor yutkunabiliyordum.

"Ve asla-asla o kürsüye çıkıp sana karşı tanıklık etmemeliydim," dedi, "bunu yapmaktansa hapse girmeyi tercih ederdim."

bu. Hayatımın en utanç verici, en aptalca anıydı."

Boğazım sıkıştı ve daraldı, gözümün kenarından yaşlar süzüldü.

"Babam bir dolandırıcı," dedim.

Grayson'ın çenesinde bir kas zonkluyordu ve yüzü asık ve sert görünüyordu ama dudakları bana doğru kıvrıldı.

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Eminim onu suçlayabileceğiniz çok daha fazla şey yapmıştır. Ve muhtemelen şu anda çılgınca bir plan yapıyor."

"Onu zaten bir kez hapse attım. Bunu tekrar yapmayı kesinlikle reddediyorum," dedi Grayson. Sonra bana bir el uzattı.

"Gidelim tatlım. Yetişmemiz gereken bir kostümlü prova var."

Clementine

T kostümlü prova beklenenden çok daha iyi geçmişti. Bay Perkins ve Bay McDougal iyi anlaşıyorlardı bile. Dennis haftalardır hiçbir şeyi yakmaya kalkışmamıştı, hatta yanıma geldi ve bir sonraki gösteride yer alıp alamayacağını sordu. "Eminim olabilirsin," dedim şaşkınlığımla savaşılarak.

"Grayson senin çok daha iyi bir oyun yazabileceğini söyledi," dedi. "Belki bu sefer içinde cinayet olan bir oyun? Ya da belki biraz kılıç veya katana? Mesela bir bataklık canavarını alt etmeye çalışan ninjalara ne dersin?"

"Daha önce hiç oyun yazmadım," diye yutkundum. "Ajan Bentley. ..yeteneklerim hakkında gurur verici bir görüşü var. Ama ne yapabileceğime bakacağım."

Eve geldiğimde kendimi çok mahcup hissediyordum, ama gelir gelmez babam beni çamaşır odasına götürdü, gözleri çok iyi tanıdığım hınzır bir parıltıyla parlıyordu.

"50 milyon dolarımı nasıl geri alacağımı buldum!" "Ve?"

Önseziyle sordum.

"O piç Rocky Mariano'da tabii ki! Ve onu kolayca geri alabilirim. Nerede olduğunu bulduktan sonra. Aldığım bilgilere göre yakınlarda bir yerde özel bir adası var. Ondan sonra, tekneyle oraya gidip kasayı açmak çok basit bir iş."

"Ama onun özel adası her yerde olabilir," diye itiraz ettim.

"İşte bu noktada yardımına ihtiyacım olacak, sevgili çocuğum. Onu takip etmem gerekiyor. Sekreterine her zamanki çalışma saatlerini söylemesi için rüşvet verdim ama o bile nerede yaşadığını bilmiyor. Şüpheli piç! Tek yapman gereken sokağın bir ucunda beklemek, ben de diğer ucunda.

O zaman biz de arkasından gider ve nerede çalıştığını öğreniriz."

"Pekâlâ," dedim.

Kapının diğer tarafından hoşnutsuz bir ses geldi ve bir dakika sonra Grayson kapıdan içeri daldı. Yüzünde çatık bir ifade vardı.

"Çık dışarı," dedi babam hemen.

"Hayır," dedi Grayson. "Clementine ile ilgili her şey benim de işim!"

"Değil," diye bağırdım.

Babam, "Bütün süreci mahvedeceksin," diye yakındı. "Titreşimlerin çok kötü."

Grayson, "Clementine ortaklarınızdan hiçbirini tek başına takip etmeyecek," dedi. "Ya ben ona eşlik edeceğim ya da o hiç gitmeyecek."

"Beni durdurmaya çalıştığını görmek isterdim," dedim kızgınlıkla, ama babam itirazlarımı bir kenara bıraktı. "Onun cüssesinde bir adamın etrafta olması kötü bir fikir olmazdı sanırım."

Cipime doğru yürürken Grayson'a "Bu çok yasadışı," diye hatırlattım. "Bu işe bulaşmak istemiyorsan gitsen iyi edersin."

"Seni omzuma atıp yatak odana kilitlesem ne kadar kızarsın?" diye karşı çıktı.

"Çok," diye soğuk bir şekilde cevap verdim. "Muhtemelen tüm küçük güvenlik sistemlerinizi ateşe verirdim. Dennis bana bazı ipuçları verdi."

"Pekâlâ," dedi. "O zaman gidelim."

İşten sonra Rocky Mariano'yu takip etmek sorun değildi. Sorun şu ki, şehirden çıkıp şehrin dışında, ıssız bir yerde, sık bir ormana karşı kurulmuş küçük bir striptiz kulübünde durdu. Arabamız bir yöndeki dalların altına gizlenmişti, babam da diğer yöndeki 7/24 açık bir şarküteriye park etmiş serseri bir arkadaşının arabasındaydı.

Önümüzdeki birkaç saati Grayson'la birlikte bir arabanın içinde geçirmek pek de rahat bir olasılık değildi.

Güçlü kalçalarının lacivert pantolonunu nasıl zorladığına bakmaktan kendimi alamıyordum. Daha da kötüsü, onunla seks yapmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaktan kendimi alamıyordum.

Büyük kolu belime dolanıyor, beni kolayca kaldırıyor ve beni öpüyor, her zaman çaresiz, çiğ bir kenarla.

Şimdi bunun nedenini biliyordum.

Patronunun babamı suçlamak için yeterli kanıtı sahip olduklarına ne zaman karar vereceğini asla bilemezdi, bu yüzden benimle son kez ne zaman seks yapacağını asla bilemezdi.

Bacaklarım hevesle ayrılırdı, içim onun dizini, sonra da kalçalarımın arasındaki sikini hissetmekle sınılaşırdı.

Kendimi küçücük hissederdim ve onun kocaman kollarına sarılırdım.

O zamandan beri pek çok iyi seks yapmışım ama hiç böyle hissetmemiştim. Sanki tüm çatı üzerimize çökebilirmiş ve ben yine de onun kollarında dokunulmamış ve güvende olurmuşum gibi.

Belki *sadece* bir kez.

Sadece Grayson Bentley'i sistemimden çıkarmak için.

"Pekâlâ," dedim. "Bana hareketlerini göstermek istiyordun. İşte sana fırsat."

Grayson kıpırdamadan durdu ve başını çevirip bana baktı.

"Bu gece mi demek istiyorsun?" dedi. "Bu aptalca gözetleme bittikten sonra mı?"

"Hayır," diye karşı çıktım. "Burada, arabanın içinde demek istiyorum. Rocky Mariano saatlerce bu striptiz kulübünde kalabilir. İster kabul et, ister etme."

Grayson dürbününü arabanın yan cebine sokarak, "Ben alıyorum," dedi. "Bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

"Organizasyon sana kalmış," diye karşılık verdim, kalbim göğsümde çarpmaya başlamış olmasına rağmen. "Ama açıkçası araba seksi günlerinin geride kaldığını düşünüyorum, yaşlı adam, bu yüzden düz vitesin üstesinden nasıl geleceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Gözlerim onunkilerle buluştu ve gözlerimdeki parıltı, korku ve beklentinin karışımıyla karnımın aniden sıkışmasına neden oldu.

"Planlar değişti," dedim, sesim boğuk çıkıyordu. "Eğer beni yakalayabilirsen, beni becerebilirsin."

Sonra kapıyı çektim ve gece ormanına doğru fırladım.

Koşabildiğim kadar hızlı koştum.

Neyi atlatmaya çalışıyordum? Grayson'dan mı? Kendi arzumdan mı?

Ayaklarım ağaçların arasında uçuyor, yüzüme çarpan kalın dallardan kaçmak için eğiliyordum.

Arkama bakmaya cesaret edemedim.

Onu arkamda hissettim, parmakları gömleğime uzanıyordu ve çılgınca başka bir yöne doğru fırladım, kolayca geçemeyeceğini bildiğim iki çalı arasındaki dar bir boşluktan geçtim.

Sonra kendimi büyük bir ağacın kovuğuna attım ve kalbim küt küt atarak beklemeye başladım. Yakındaki bir derenin çağıltısı ve gürültüsü vardı-

ama bir an için başka bir şey duymadım.

Adımları yumuşak ve sessizdi ve yanımdan geçip gitti, nereye gittiğimi görmek için bakışlarıyla ağaçları taradı.

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu ve sanki tüm vücudum onun yakınlığıyla karıncalanıyordu. Sert ve ağır nefes alıp verışı tam merkezime ulaşıyor, ona duyduğum ve artık inkâr edemediğim zonklayıcı bir ihtiyaçla dizlerime kadar yayılıyordu.

O geçip gittikten sonra kurtuldum ve akan suyun sesini duyduğum yere doğru koştum.

Dere çok büyük görünmüyordu ve kolayca karşıya geçip diğer tarafta saklanabilirdim.

İlk kayanın üzerine atladım, spor ayakkabılarımı giydiğim için mutluydum. Dikkatli adımlarla bir sonraki kayaya atladım.

Ama derenin ortasına geldiğimde, su çok daha geniş ve güçlü görünüyordu, kıyıdan beklediğimden çok daha hızlı akıyordu.

Bir sonraki kayaya geçtim, ama düşündüğümünden biraz daha küçüktü, ağırlığının altında batıyordu ve aceleyle bir sonrakine atlamak zorunda kaldım.

Bu çok kaygandı ve ayaklarım kaydı, *oh kahretsin*, kafa üstü dereye düşecektim ve diğer keskin kayaların üzerine düşecektim, oh tanrım, *kahretsin*

Ve sonra Grayson oradaydı, beni belimden yakaladı ve güvenli bir şekilde bankaya atladı.

Hıçkıra hıçkıra ağlayarak rahatlardım.

"Yakaladım seni," diye kulağıma hırladı ve beni çevirip karnımın üzerine bir ağaca bastırdı.

Onu arkamda hissetmek için dudağımı ısırdım, bacaklarının alt yarısı nehirde sırlıklam olmuştu.

Grayson'ın elleri üzerimdeydi, belimin etrafında kıvrılıyor ve beni vücuduna yaslayacak şekilde çekiyordu.

"Ah, Clementine," diye inledi, eli saçlarıma dolandı, avuçlarını zevkle sıkıca kavradı. "Seni çok fena istiyorum."

Onun bu itirafı tenimi diken diken etti. "Mahkeme tutanaklarında öyle yazmıyor," diye çıkıştım ona, dilini tenimde gezdirip kulağıma alaycı bir şekilde dişleyebilmek için ağzı boğazıma indiğinde nefesim kesildi.

"Yalan söyledim," dedi ve ben de ona doğru geri çekildim, kıcımlı onun büyük gövdesine doğru kıvrılırken parmaklarım ağacın sert kabuğuna yapıştı.

horoz.

"Kahretsin, beni şimdi durdursan iyi olur Clementine," diye uyardı ama ben yine yaptım, sikini o kadar sert bastırdım ki bacaklarımın arasında hissedebildim ve tek bir hareketle taytımı yırttı.

İnledim, bacaklarımı hevesle açtım ve o da kıcıımı ve kalçalarımı kavradı, sikini o kadar derine daldırdı ki gözlerimin yuvalarından fırladığını hissettim.

Kıcıımdaki eli ısınmış gibiydi, zevkten gırtlaktan alçak bir ses çıkarırken teni yanıyordu.

"Lanet olsun," dedim, çünkü o lezzetli esnemeyi, onun tarafından tamamen gerilmiş ve doldurulmuş olma hissini hatırladım.

İçime girip çıkmaya başladığında parmaklarım tutunacak bir şey bulmak için umutsuzca ağaç kabuğunu kavradı, sert ve sivri hamleleri beni çiğ, ilkel bir ihtiyaçla ele geçirdi.

"Clementine," dedi, sesi de çiğ geliyordu, neredeyse duygusallıktan çatlayacaktı. "Seni çok özledim."

Tüm göbeğim yanıyor gibiydi, meme uçlarım şimdi acı verici bir şekilde sıkı ve ağaca karşı gergindi.

Parmak uçlarımdaydım, içime girmek için kıcıımı havaya kaldırırken ona olabildiğince yaklaşmak için gerilmiştim.

O kadar büyüktü ki, her çekişinde bir an lezzetli, baş döndürücü bir panik yaşadım, acaba sığabilir mi diye düşündüm, tekrar dibe vurmadan önceki o salisede zevkten nefesim kesildi.

Grayson daha önce hiç bu kadar sesli olmamıştı, her itişte kulağıma tekrar tekrar inliyordu

Seni çok seviyorum.

Çok mükemmel hissediyorsun.

Siktir, seni seviyorum.

Lütfen bebeğim,

lütfen.

Kahretsin, daha fazla dayanamayacağım.

Bir eliyle klitorisime uzandı ve iki nasırlı parmağıyla hafifçe ovmaya başladı.

Sanki vücudumun her santimini ezberlemiş, mükemmel basıncı hatırlamış, nazik ve sertin mükemmel karışımını hatırlamış gibi hissettim ve orgazmımın ilk kızarıklığını hissettiğimde başım göğsüne düştü, yanaklarımda ısı çiçek açtı.

"Benim için gel, tatlı kız," diye gürlledi, göğsü titriyordu ve ben de geldim, göbeğim sıkılaştıkça kabuk büyük, pürüzlü parçalar halinde sıyrıldı

ve vahşı, coşkulu bir çığlıkla boşaldım, zevk dayanılmaz derecede güçlüydü, amım güçlü darbelerle sıkılıyordu.

Hemen içime boşaldı, sesi kulağımda alçak ve sertti, kirli sakalı boğazımı tırmalıyordu. O kadar büyüktü ki, içimi doldururken sikiinin her bir nabzını ve seğirmesini hissediyordum, her bir sıvı fişkırmasının verdiği zevk içimi kavuruyordu.

İşi bittiğinde nefes nefese kaldım, sırtımdan ve yanlarımdan ter damlıyordu.

"Lütfen bana bir şans daha ver," diye fısıldadı kulağıma.

Ajan Grayson Bentley'in fısıldayabildiğini, boynumdaki yapışkan tüylerin boğazıma dolandığını bile bilmiyordum.

"Lütfen," dedi tekrar, elleri üzerimde sıkılaştı, saçlarıma dolandı, böylece kafatasımda küçük, zevkli bir ağırlı oldu.

"Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum telafi edeceğim," dedi.

"Benim için senden başka kimse olamaz."

Konuşamıyordum, gözlerim hâlâ odaklanmamıştı, dizlerim hâlâ jöle gibiydi, ellerim titriyordu.

Grayson Bentley'in hayatıma geri dönmesini istememiştim.

Ama artık o olduğuna göre, başka birine geri dönebilir miydim? Ne söyleyeceğime karar veremedim cep telefonum çaldı.

"Sana doğru geliyor!" Babam kulağıma bağırdı.

"Oh, kahretsin!" Dedim ki. "Gitmeliyiz ve yürüyebileceğimi sanmıyorum." Deneysel bir adım attım ve neredeyse yere yığılıyordum.

Kahretsin, hayır, hala bir sakız bebek kadar kemiksizdim.

Grayson alçak sesle, eğlenerek güldü.

"Sırtıma bin," dedi. "Bunu yapıyorum çünkü babanı başımızdan savmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünüyorum."

Sonra hızla SUV'a geri koştu, ben sırtına yapışmıştım, bacaklarım beline dolanmıştı.

Arabaya atlayıp Rocky'nin peşinden yola koyulduğumuzda "Hap mı kullanıyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedim, dölünün kalçalarıma sızmaya başladığını hissettiğimde bacaklarımı birbirine kenetledim.

"Bırak onu," dedi. "Ne zaman istersen içine bir bebek koyacağım."

"İşte gidiyor," dedim, sözlerindeki baştan çıkarıcılığı görmezden gelerek ve Rocky Mariano'yu marinasına kadar dikkatle takip ettik.

BÖLÜM 23

Grayson

Clementine ve ben oturma odasındaaydık ve senaryomun üzerinden geçiyordum, ezberlediğimden emin olmak için kelimeleri kendi kendime söylüyordum.

Bu işi ciddiye aldığımı bildiğinden emin olmak istedim ve eğer Kurbağa Anne'nin repliklerini berbat edersem umurumda olmadığını düşünebilirdi.

Güneş parlıyor kurbağamsı tenimde Ve yeşil parlıyor ıslıl ıslıl. .

Mesela. . . Ne gibi? *Lanet* olsun, hatırlayamadım. Clementine beynimi allak bullak etmişti.

Ona doğru baktım. Kanepenin yumuşak döşemesine yaslanmıştı, bir ayağı yerdeydi, diğer ayağını da kanepenin kenarına uzatmıştı.

Vay canına, çok güzeldi.

Küçük bir atlet ve uzun bol bir etek giymişti ve eteğin kalçalarının üzerinde nasıl aşağıya doğru indiğini görünce ağzımda biriken salyaları yutmak zorunda kaldım.

Bana hiç dikkat etmediğini düşünmüştüm ama sonra, "Ağzını kapat, Kurbağaanne. Sinek yakalama metodunu deniyormuş gibi görünüyorsun."

"Özür dilerim," dedim ama bir şekilde gözlerimi ondan ayıramıyordum. "Çok ateşlisin."

Tereddüt ettim ama boğazındaki küçük bir nabız beni şöyle demeye itti: "Sana yapmak istediğim her şeyi düşünmeden edemiyorum Clementine. Seni memnun etmek istediğim tüm yolları."

"Bana doğru sürün o zaman," dedi saçlarını savurarak ve umursamaz görünerek.

Her şeyi yaparım.

"Bir şans daha istiyorum," dedim dizlerimin üzerine çökerken, sesim kulaklarıma tuhaf geliyordu.

Bu garip bir tiz ses miydi? Kahretsin, öyleydi, değil mi?

Çaresizliğimi görebiliyor, dilinde *tadabiliyordu*, değil mi?

Ama umurumda değildi.

"Neden sana bir şans vereyim ki?" diye karşı çıktı, kalçalarını benim için neredeyse eğilecek şekilde yukarı kaydırды. Ağzımı amına götürmeyi o kadar çok istiyordum ki, yerde sürünürken gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Clementine dudaklarında küçük bir sırıtışla, "Bir kez aldatan her zaman aldatır," diye devam etti.

"*Bir daha asla*," dedim. "Seni bir daha kaybetme riskini almayacağımı biliyorsun. Bana bir şans daha ver."

"Bu bir iş görüşmesi değil," dedi umursamazca.

Ama gözleri beni yakıyor gibiydi ve yaklaşırken gözlerimi kaçırıyordum. Kalçalarını daha geniş açtığında, uzun eteğinin o ince kumaşı dünyadaki her şeyden daha çok istediğim şeyi zar zor örttüğünde, sikimin pantolonumun içinde acı verici bir şekilde seğirdiğini hissedebiliyordum.

Göğsünün inip kalktığını, göğüs uçlarının spagetti askılı bluzuna doğru sıkılaştığını görebildiğimi sandım.

Bunu istiyor.

İlk adım, dilimi arzulamasını sağlamak. İkinci adım, diğer her şeyi arzulamasını sağlamak.

Ben yaklaştıkça gözbebeklerinin büyüdüğünü görebiliyorum ve dudaklarımdan küçük, lanet olası bir *inilti* çıkıyor, çaresiz ve acınacak halde olduğumun farkındayım ama elimde değil.

Bacaklarına uzanıyorum ve bir elimi her iki bileğine koyarak elbisesinin eteklerinin altından geçiriyorum. Yumuşak, saten gibi tenini hissettikçe sikim pantolonumun içinde bir delik açacakmış gibi oluyor.

Tanrım, onu çok istiyorum.

Ellerimi yavaşça bacaklarında gezdiriyorum, gözlerim onunkilere kilitlenmiş, nefesinin kesilmesini izliyorum.

Kalçalarına geldiğimde ellerimin titrediğini hissediyorum ve eteğini yukarı kaldırıyorum.

Gözlerimi en güzel manzara karşılıyor.

Mükemmel pembe amcığı önümde, uyarılmaktan dolgun, istekli ağızımla istediğim şey arasında sadece küçük bir tanga askısı var.

Eğildim ve tam onu tangasının üzerinden yalamak üzereyken eteğini aşağı sıyırdı.

"Belki de beni tekrar yakalamalısın," diye alay etti.

"Gitmene izin vermeyeceğim," diye h o m u r d a n d ı m ve onu ayak bileklerinden yavaşça çektim, böylece amı tam önümdeydi.

Sonra eğildim ve dilimle ona saldırdım, ince tangasının etrafında döndüm, sonra onu yutmak için kenara çektim.

Kahretsin, tadı harikaydı. Tatlı ve kremesi, yüzümü amına gömdüm, ne kadar ıslak olduğunu ve dudaklarının ne kadar kaygan olduğunu sevdim.

Am dudaklarını hararetle yaladım, tenini emdim, tüm uyarılmışlığını tüketmek, beni istediğine dair kanıtları yutmak istedim.

Ellerim kalçalarının üzerindeydi, onu nazıkçe aralıyordu ve klitorisinin nasıl kızardığını ve pembeleştiğini, ihtiyaçla gerildiğini gördüğümde tekrar yüksek sesle inledim.

Yavaşça daireler çizdim ve eli aşağı inip kısa saç kesimimi kavradığında tüm vücudumu bir ürperti kapladı.

Saçlarımı çekiştirdiğini hissettiğimde hemen boşalmak istedim ve aletimin ucundan precum damladığını hissedebiliyordum. Kalçalarını o kadar geniş açtım ki kendimi yavaşlamaya zorladım, bir parmağımı kaygan amına yavaşça bastırdım ve rahat olduğundan emin oldum.

Ama tek parmağıyla o kadar yüksek sesle inledi ki, daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi parmağımı aşağı doğru çekmeye başladığında kendimi kontrol etmekte zorlandım.

İkinci bir parmak daha ekledim, sadece bu ikisinin amını nasıl gerdiğini sevdim.

Dilim klitorisine yapışmıştı ve onu ağızıma alıp daha sert emmeye başladım, o da iki bacağıyla boynuma dolayarak yüzümü amının derinliklerine gömdü.

"Oh, Grayson, *evet*," diye nefes aldı ve ben inledim, dölümün pantolonuma bulaşmamış olmasını umarak onu nazıkçe içimden okşadım, parmaklarımı onun sevdiği şekilde kıvırdım ve o bir ses çıkardı

Gırtlaktan feryat ediyor, kalçaları boynumun etrafında çılgınca titriyor ve amı parmaklarımın etrafında sarsılıyordu.

Yüzüme sürerken küçük elleri saçlarımı kavradı ve çene çizgimi tırmalayan tırnaklarının hissi midemi ihtiyaçtan altüst etti, ter boynumdan ve sırtımdan aşağı yuvarlandı.

Salgısı ellerimi ve yüzümü ıslatana kadar klitorisini emdim ve son bir titreme yaptığında hepsini nazikçe yaladım. Clementine ağır ağır nefes alarak kanepeye doğru yığıldı.

"Arkanı kolla ihtiyar," dedi biraz dengesizce, üzerine eğilip onu kaldırıp kucağıma oturturken.

Sikim pantolonumun içinde ağrıyordu ama Clementine'in onu ne kadar çok istediğini bilmesini istiyordum.

"Bırak seninle ben ilgileneyim," dedim onun yerine, alaylarına istediğim gibi karşılık veremeyecek kadar gergindim.

"Clementine, eğer yalvarmamı istiyorsan, yalvarıyorum. Lütfen beni affet, bebeğim."

Tereddüt etti ve Harvey Adler aniden kapıyı çalmadan oturma odasına daldığında kalbim yere çakıldı.

"İhtiyacım olan kilit açma aletlerim var! Hadi gidip 50 milyon dolarımı geri çalalım."

Clementine

I Kitaplara bağılı, doğruluk ve adalet her şeyin üstünde olan Ajan Grayson Bentley'in bir kasaya girip 50 milyon dolar çalmak için bize eşlik etmesinin mümkün olmadığını düşündüm.

Kollarımı kavuşturarak, "Bu çok yasadışı," diye uyardım onu. "Öyle olmadığını söyleseydin daha çok şaşıırırdım," diye karşılık verdi. "Burada kal o zaman," diye denedim.

Dişlerini sesli bir şekilde sıktı. "Seni yatak odana kilitlememe ne dersin?"

"Taşaklarını tekmelememe ne dersin?"

"Peki ya sahip olacağımız tüm o bebekler?" diye itiraz etti.

Grayson siyah bir tişört almak için beyaz polo tişörtünü çıkarırken dudağımı ısırarak "Herkesle çocuk yapabilirim," dedim.

Göğsü kalın kaslarla doluydu.

"Başka birinden çocuk sahibi olmayacaksın," diye karanlık bir şekilde bana vurdu.

"Peki beni kim durduracak?" Ellerimi kalçalarımaya koyarak karşılık verdim, ama o üzerimde yükselirken en güçlü pozisyonda değildim, salıverilmem hala amımdan damlıyordu.

"Ben," dedi. "Diğer tüm erkekleri senden uzakta kovalayıp takip edeceğim."

"Bu zehirli," dedim sertçe, ama sözleri ve bana bakarken sert, sahiplenici çenesi karşısında vücudumdan geçen küçük ısı titreşimlerine engel olamadım.

"Gidelim," dedi.

* * *

Siyahlar içinde rıhtıma gittik. Rocky'nin bu marinayı neden kullandığı anlaşılıyordu. Az kullanılmış ve köhneydi. Bir dolandırıcı patronunun üs olarak kullanması için mükemmel bir yer.

"Bu teknelerin hepsi berbat," dedi babam öfkeyle. "Hiçbirinin denize elverişli olduğuna güvenmiyorum. En iyisi benimkini alalım."

"Ne zamandan beri teknem var?" Ben ağladım.

Ve işte babam en harap teknelerden birini işaret etti. "Sebastian amcan bunu bana ödünç verdi."

"Rocky bu rıhtımı kullanıyorsa," diye araya girdi Grayson. "Muhtemelen asıl iyi malı bir yerlerde depoluyordur. Beni takip edin."

Hepimiz marinanın etrafını dolaştıktan sonra, üzerinde ağır bir kilit olan büyük bir kulübe gördük.

"Grayson," diye tısladım, bir elimi kocaman kaslı ön koluna koyarak. "Bunu bir kez yaparsan, geri dönemezsin. Pis bir suçlu olacaksın."

Dönüp bana baktı, sert yüzü bir gülümsemeyle değişmişti.

"Tatlım, senin için her şeyi yaparım. Buna ikinci dereceden haneye tecavüz de dahil."

"Sadece tekneyi ödünç alıyoruz," diye söze girdi babam yardımcı olmayarak.

"Bunu sadece Clementine için yapıyorum," diye uyardı Grayson onu. "Ve çünkü bu seni başımdan savacak."

Kilitle bile uğraşmadı, sadece iki kapıyı da yırttı ve kapılar yırtılarak açıldı.

İçeride ay ışığında pırıl pırıl parlayan birkaç yeni tekne vardı.

Hepimiz bindik ve Grayson bizi dikkatle tekneye doğru götürdü. Babamın aceleci fısıltıları.

Körfezden açık okyanusa doğru ilerlerken dalgalı dalgaları örten sis gelmeye başladı.

Hayatımda ilk kez babamın ne yaptığının farkında olmadığından korkmaya başladım, ama sonra sis dağıldı ve onu gördüm.

Çam ağaçlarıyla kaplı küçük bir ada, yüksek ve dik bir kayalığın yanında küçük bir iskelesi var.

"İşte bu kadar!" Babam ağladı.

"Otur yerine!" Grayson sertçe söyledi. "Böyle zıplarsan bütün tekneyi devirirsin."

İskeleye yanaştı ve babamla beni indirdi, sonra tekneyi biraz geriye çekti.

"Daha kolay kaçmak için," dedi Grayson.

Sonra büyük bir sıçrama yaptı ve yanımızdaki çakıllı kıyıya kolayca indi.

Birlikte sığ bir merdivene tırmandık.

Tepede, ağaçların arasından ilk kez evi görebiliyorduk; büyük, neo-Gotik bir konak.

Grayson, "Clementine ve ben 20 dakika boyunca ağaçların yakınında bekleyeceğiz," diye uyardı. "Eğer o zamana kadar dönmezseniz, sizi almadan gideriz."

Babam kızgınlıkla bana baktı. "Bu koca öküzden böyle bir arsızlık mı göreceksin? On yaş daha büyük ve belki iki ayak daha kısa olsaydın, evlat, gerçekten üzülürdün."

"Onu durdurmanın hiçbir yolunu göremiyorum," diye itiraf ettim. "Onu uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Beyzbol sopasıyla vurdum, kafedeki açık mikrofon gecesine gitmesini sağladım. Hiçbir şey işe yaramadı."

"Doğru," dedi Grayson. "Bana ikinci bir şans verene kadar pes etmeyeceğim."

"Bah," diye yalan söyledim. "Birkaç kez seks yapmış olmamız ikinci bir şansın olduğu anlamına gelmez."

"Şeytanla arkadaşlık ediyorsun!" Babam hoş olmayan bir şekilde konuştu ama her zamanki gibi hiçbir şey Grayson'ın fikrini değiştirmeyecekti.

"Eğer iddia ettiğin kadar iyi bir kasa hırsızı isen," diye karşılık verdi Grayson. "Orada bulacağın kasa için yirmi dakika yeter de artar bile."

Babam başını salladı, yanağımı şefkatle okşadı ve sisin içinde eriyip gitti.

Grayson ve ben birlikte bekledik.

Dakikalar acı verici bir şekilde yavaş geçiyor gibi görünüyor ve her biriyle birlikte endişem de artıyor.

Sonunda Grayson saatine baktıktan sonra konuştu.

"Ona beş dakika daha veriyorum," dedi.

"Hayır!" Acı içinde ağladım. "Onsuz gidemeyiz. Rocky ve adamları onu yakalarlarsa öldürebilirler."

"Clementine, *senin* güvenliğinin benim için en önemli şey."

"Lütfen Grayson," diye yalvardım, kolunu tutarak. "Lütfen."

Büyük bir elini benimkinin üzerine koydu.

"10 dakika daha."

Ve sonunda onu gördüğümde neredeyse o andı.

Babam sağ salım dışarı çıktı, ama çimenlerin üzerinde hızla ilerlerken birkaç güvenlik görevlisinin ve Rocky'nin kendisinin de arkasından geldiğini gördüm.

"Kahretsin," dedi Grayson kısa ve öz bir şekilde. "Burada kal," diye tısladı ve sonra bir ışık gibi kayboldu, iri vücudu karanlıkta hızla ilerliyordu.

Gözlerim görmek için zorlanırken, kalbim boğazımda, Grayson'ın kaçan babamın yanına sessizce yanaşmasını izledim.

Babam ayağı takılıp yere yuvarlandığında neredeyse korkudan çılgılık atacaktım.

Kalbim boğazımdaydı, dudağımı öyle sert ısırıyordum ki kan tadı alıyordum.

Grayson aniden hareketlendi, yumruğu babamı kovalayan en yakındaki adamın yüzüne çarparak onu yere yuvarladı.

Sonra babamı ensesinden tutup kaldırdı ve koşmaya başladı.

Bacaklarım gerildi, yaklaştıkları anda hareket etmeye hazırdım ve sonra keskin, korkunç bir silah sesi duydum ve ayın ışığında Grayson'ın sağ omzundan bir kan püskürürken irkildiğini gördüm.

Ada etrafımda döndü ve kendimi sabitlemek için ellerimi toprağa sokmak zorunda kaldım.

Hayır! Hayır!

Grayson koşarken eğilmeye çalıştı ama o kadar büyüktü ki.

Dehşet damarlarımda dolaşırken bacaklarımda hareket etmeyeceğinden korkuyordum.

Nasıl kaçacaktık?

Merdivenlerden dikkatlice inmek ya da Rocky'nin teknelerinden birini kullanarak kendi tekнемize ulaşmak çok uzun sürerdi.

Lanet olsun! Kapana kısılmıştık.

Onlar yaklaştıkça Grayson'a iyi olup olmadığını sormak istedim ama dudaklarım korkudan kurumuş ve donmuştu.

Grayson eşitliği sağladığında beni kucağına aldı, yaralı kolunun altında sıkıca kavradı ve koşmaya başladı.

Planı neydi?

Doğrudan uçurumdan aşağıya doğru ilerliyorduk!

Ama Grayson durmadı, güçlü bacakları bizi hızla uçuruma doğru itti.

Arkamızdaki Rocky ve adamlarının öfkeli bağırışlarını belli belirsiz duydum.

Damarlarımda saf panik pompalanıyordu ve Grayson beni g  s ne sıkıca bastırmasaydı bir uyarı çığlığı atmak için ağzımı açacaktır.

Daha fazla silah sesi duydum ama neyse ki gece zifiri karanlık olduğu için bizi ıskalamış gibiydiler.

Ama ya sonraki atışlar onu vurursa?

Grayson çok büyüktü, çok büyük bir hedefti.

Lütfen o olmasın, panik içindeki zihnimin düşünebildiği tek şey buydu ve uçurumun kenarına vardık.

Sonra Grayson uçurumun kenarından aşağı atladı ve biz de denizin soğuk, dalgalı sularına g m ld k.

BÖLÜM 25

Grayson

W Suya sertçe çarptım ama Clementine ve Harvey'i sıkıca tutmaya devam ettim.

Bu karmaşadan kurtulduğumuzda uğraşmak isteyeceğim son şey, babasının dalgalarla uzaklaşmasına izin verirsem ne kadar sinirleneceğiydi.

Sudan gelen silah seslerini duyabiliyordum ve derin bir nefes alıp suya daldım. Hem Clementine hem de Harvey kollarımda çırpınmaya başladılar ama bunu görmezden geldim ve bacaklarımı teknenin olduğu yere doğru pompalamaya başladım.

Sonunda tüm su eğitimim işe yaramaya başlamıştı.

Akıntı dalgalı ve güçlüydü ama ben de öyleydim.

Birkaç güçlü kulaçta tekneye ulaştım ve Clementine'ı kenardan pruvaya doğru yuvarlayarak yukarı fırladım. Sonra bir kolumla yan tarafı kavradım ve Harvey'i çektim. Hâlâ o lanet olası bavula tutunuyordu ve tatmin edici bir gümbürtüyle kafasının üzerine inerken onu hızla içeri ittim.

Clementine oradaydı, beni yakaladı ve tekneye binmeme yardım etmeye çalıştı.

"Buraya gel baba!" diye tısladı.

"Deniyorum," diye homurdandı Harvey. "Ondan o kadar *çok* var ki!"

"Yoldan çekil!" Bacağımı yana sallayıp tekneyi hızla çalıştırırken onu alçak bir ses tonuyla uyardım.

Damarlarımda o kadar çok adrenalin pompalanıyordu ki omzumu fark etmedim bile, ama çok acıyacağını biliyordum.

kaltak sonra.

Tekneyi döndürürken arkamızda bir motorun çalıştığını duydum ve Rocky ile adamlarının peşimizde olduğunu anladım.

"Yere yatın!" Clementine ve babasına emrettim, o da bana itaat etti.

"Sen de in aşağı!" diye tısladı bana.

Dümen üzerinde daha fazla çömelip tekneyi sürmeye devam edemezdim.

"Boktan atışlar," dedim ama nedense bu onu rahatlatmamış gibi görünüyordu.

Atışların çoğu bizi ıskaladı ama birkaçı teknenin dışına isabet etti. Onların teknesi de bizimkinden daha şık ve hızlıydı.

Kahretsin.

Eğer bir şey yapmazsam, bizi geçip pruvamızın üzerinden geçebilir, metali kesip bizi batırabilirlerdi.

"Sıkı tutun, tatlım," diye emrettim ve iyi bir kız gibi yaptı.

Dümeni aniden çevirerek tekneyi döndürdüm ve gaza bastım, geriye doğru giderek Rocky'nin teknesine çarptım.

Dengelerini bozacağını biliyordum, bu yüzden vurur vurmaz pruvanın üzerinden geçip diğer tekneye girdim.

İlk adam çarpmanın etkisiyle sendelemeye başlamıştı ve teknedeki anlamsızca düşmesi için kafatasına iyi yerleştirilmiş bir dirsek atması yeterli oldu.

Ne yazık ki ikinci adam hâlâ ayakta idi ve çeneme doğru oldukça sert bir yumruk savurdu.

Tekneleri sert bir şekilde sallanıyordu ve diğer darbesinden kaçarak onu kaburgalarından sert bir şekilde bıçakladım.

Göz ucuyla Rocky'nin cebinden metalik parıltılı bir şey çıkardığını gördüm.

Kahretsin.

Sonra Clementine tekneye atlayıp bavulla Rocky'ye saldırınca kalbim duracak gibi oldu.

"Yere yat!" Acı içinde bağırdım, kafatasının çatırdadığını duyduğumda arkamdaki adama umutsuzca kafa attım, sonra ileri atıldım.

Ya sert dalgalı suya düşüp devrilirse? Ya o silahı ona doğrulttuysa?

Daha Rocky ona doğru tam bir dönüş yapmadan ellerim boğazına dolanmıştı ve öfkemle ellerimi birbirine kenetledim-

ıslık gibi bir ses çıkarırken nefes borusunu parçaladım, sonra boğazını sıktım ve boynunun parmaklarımın altında kırıldığını hissettim.

Tekne devrildi ve Clementine'e doğru hamle yaptım, tekne suyla dolmaya başlarken onu kollarımın arasına aldım.

"Bırak şu lanet çantayı!" Sert bir şekilde söyledim. "50 milyon dolar umurumda bile değil. Sadece seni önemsiyorum."

Dişleri takırdamaya başlamıştı ve onu kendime daha sıkı sarmıştım.

"Kıymetli kızım," diye tekrar tekrar söylüyordum, ellerim bronz-uzun saçlarına sıkıca sarılmıştı. "Teknede kalmadın. Yaralanabilirdin!"

"Seni vuracaktı Grayson," dedi dişlerini sıkarak ve kalbim şiddetli, vahşi bir umutla yerinden fırladı.

Kollarımı aşkıma doladım ve Harvey ile birlikte diğer tekneye atladım ve Rocky ile diğer iki cesedin sonsuza dek denizin dipsiz mavi derinliklerinde kayboluşunu sessizce izledik.

Clementine

B Kıyıya geri döndüğümüzde güneş ufukta yükseliyordu. "Seni her şey için affediyorum," dedi babam hemen, deri evrak çantasını sevgiyle okşayarak. "Sana pis muhbir dediğim tüm o sözleri geri alıyorum. Sen şeftali gibi bir damatsın."

"O senin damadın değil," diye zayıfça itiraz ettim.

"Henüz değil," diye onayladı Grayson, büyük bir kolunu belime dolayarak beni onun bedeninden sıcaklık almaya zorladı. "Ama yakında olmayı planlıyorum."

"İkinci düğüne gelemeyeceğim için üzgünüm," dedi babam, çevik bir hareketle kendi teknesine atlayarak. "O zamana kadar aktif bir arama emrim olabilir. Ama istediğin zaman beni Bermuda'da ya da Cayman Adaları'nda ziyaret edebilirsin. Torunlarımı da getir. Onları şımartmak istiyorum."

"Senin hiç torunun yok!" Neredeyse çılgılık atacaktım, geceki olaylardan sonra kendimi histerinin ince sınırında hissediyordum.

"Henüz değil," diye bağırdı itirazcı babam neşeyle. "Yapacaksın."

Motoru çalıştırdı. "Sancak tarafına sert bir iskele!"

"Bu hiç mantıklı değil," diye seslendi Grayson. "Nereye gittiğine dikkat et!"

"Kızıma iyi bak," diye emretti babam, Grayson'ın tavsiyesini duymazdan gelerek. "Bu sefer seni rastgele sarışınlarla düzüşürken yakalamayayım, yoksa milyonlarımdan birkaçını seni vurmak için kullanırım."

"Hayır efendim," dedi Grayson. "Clementine benim için o kadar."

"Güle güle o zaman!" Babam hızla uzaklaşırken seslendi.

Minik teknesinin sabahın erken saatlerinde dalgaların üzerinden atlayışını izlerken gözlerimin kenarından yaşların süzüldüğünü hissettim ve çok daha büyük bir teknenin yanına yanaşana kadar bekledik.

Grayson düşünceli bir ifadeyle, "Umarım amcan onu denize atmaz," dedi.

Ona döndüm, ellerim endişeyle omzunu yokluyor, kanı parmaklarıma bulaşıyordu.

"Hastaneye gitmeliyiz," diye çaresizce bağırdım.

"Tatlım, omzumdan neden bir parça et koptuğunu ya da babanın ve 50 milyon doların nerede olduğunu açıklamak gibi bir niyetim yok. Büro eninde sonunda babanın gittiğini anlayacaktır ama bana makul bir kılıf bulmam için biraz zaman ver."

"Aman Tanrım," diye bağırdım, gözyaşlarımdan yüzümden aşağı akmasına engel olmaya çalışarak. "Artık tam bir uluslararası suçlusun, değil mi?"

"Seni geri almak için her şeyi yapacağımı söylemiştim," dedi Grayson, yaralanmamış koluyla beni kendine doğru çekerek. "Ve bunda ciddiymdim."

Beni öpmek için eğildi ve ben de onu öperken gözyaşları yüzümden aşağı aktı, ağzıma tuzlu bir şekilde geldi.

"Artık eve dönelim," dedi. "Gösteri yarın ve o Peri Kurbağa Anne kafasına girebilmek için biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

"Bunu yapmana gerek yok," dedim burnumu çekerek ve rahatlama gözyaşlarımı silerek.

Bana baktı. "Neden olmasın?"

"Grayson, az önce vuruldun! Daha kötü bir yaralanma olmasa bile, sahnede zıplayıp şarkı söylemene gerek yok!"

Ama büyük ajan başını salladı.

"Yanlış Clementine," dedi. "Sana Peri Kurbağa Anne'yi oynayacağıma söz verdim ve lanet olası Peri Kurbağa Anne olacağım."

"Oh, Grayson," dedim. "O rolü ben uydurdum! Orijinal senaryoda bile yoktu. Sadece beni aldattığın için seni cezalandırmak istedim."

"Ah sevgilim, öyle olduğunu biliyorum," diye güldü Grayson, kalçaları beni arabaya doğru bastırırken. "Zaten Yaz Peri Mahkemesi'nin Yüce Kraliçesi varken neden bir Peri Kurbağa-anneye ihtiyacın olsun ki? Bir Kurbağa Anne oldukça gereksiz olurdu."

Boğazıma doğru eğilip dudakları soğuk tenime değdiğinde nefesimi tuttum. "Neden buna razı oldun?" Nefes nefese kaldım.

"Belli değil mi?" diye sordu. "Çünkü seni çok seviyorum ve yaptıklarımı telafi etmek için her şeyi yaparım, devasa bir piç gibi davrandıktan sonra bana tekrar güvenmen için seni ikna ederim. Bu yüzden şarkı söyleyip dans ederek Peri Kurbağa Anne'nin canına okuyacağım. Beni durdurmaya çalış."

Grayson

A Sahnenin düzgün bir şekilde kurulduğundan emin olduktan sonra Peri Kurbağa Anne kostümümü giymiş ve ön tarafta her şeyin yolunda gidip gitmediğini kontrol etmek için dışarı çıkmıştım ki Vivi'nin içine.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

Sırtarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Küçük sevimli bir peri kurbağası olmuşsun."

"Söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sordum. "Varsa çabuk söyle çünkü kulise gitmem gerekiyor."

Kaşlarını çattı.

"Grayson, bu sen değilsin. Hadi gidelim buradan," dedi, elleri bana uzanırken. "Bir grup çocukla sahnede dans etmek mi? Korkak gibi görüneceksin. Bütün departmanı sana gülmeleri için davet ettim."

Dün gece tam anlamıyla üç adam öldürmüşken bu komik bir hakaretti.

Ama Vivi'nin hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi.

"Kimi istersen getir," dedim. "Sadece kapıda ödediklerinden emin olun. Benimle bir daha konuşma."

"Hadi," dedi ve sesindeki mide bulandırıcı çaresizliği, beni geri kazanma ihtiyacını hissedebiliyordum. "Benden uzak kalamayacağını biliyorum. Geri geleceksin."

Ama bana hiç *sahip olmamıştı*. Clementine Adler ile tanışana kadar hiç kimse benden küçük bir parçaya bile sahip olmamıştı ve sonra ben farkına bile varmadan tüm kalbimi aldı.

"Seninle yaptığım şey hayatımın en büyük hatasıydı," dedim duygusuzca. "Benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ve sadece gözetlemem gereken kadına aşık olduğum gerçeğiyle yüzleşmekten kaçınmanın bir yoluydu."

Kurbağa yumurtaları yüzümün üzerinde hafifçe sallanırken yana döndüm. Vivi'nin yüzü öfkeden bembeyaz olmuştu.

"İyi," diye tükürdü bana. "Orada telefonumla video çekmeyeceğimi sanma. Lanet olası FBI'daki herkese gönderilmesini bekleyebilirsiniz."

"Her neyse," diye omuz silktim. "Gösterinin tadını çıkarın."

Kenara döndüğümde telefonu çaldı ve açtı. "Evet, Şef? Ne oldu? Aktif bir soruşturmaya müdahale ettiğim için mahkeme celbi alıyorum da ne demek?"

Bir an sessizlik oldu. "Külot mu?" Vivi çığlık çığlığa bağırdı. "Sen neden bahsediyorsun, külot mu?"

Şef'in öfkeli sesi telefonda patladı ve sonunda çok bastırılmış bir Vivi, "Evet efendim. Pekala, efendim. Eğer bu resmi bir soruşturmaysa, anlıyorum. Ve hepimiz açığa mı alındık? Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Ve başka bir şey söylemeden gitti.

Kendi kendime gülümsedim.

Benim tatlı Clementine'im bir melek gibi görünebilirdi ama gerektiğinde çok acımasızdı.

Sonra Açılış Gecesi zamanı geldi.

Sadece yirmi ya da kırk aksaklıkla gitti, ama en azından Enchanted Forest çoğunlukla dik kaldı. Dennis bana bir başparmak işareti yaptı.

"O boktan ağacı asmaya devam ettik!" diye tısladı bana yüksek sesle. "Evet, öyle yaptık, evlat," dedim. "İyi iş çıkardın."

O kadar parlak bir şekilde gülümsedi ki, bana yalvardığı gibi lanet bir enayi olacağımı ve izci oymağı için gönüllü olacağımı biliyordum.

Kendi rolüme gelince, sanırım 44 yaşında sihirli kurbağaları canlandıran erkeklere göre fena değildi.

Ama kesinlikle şarkı sözlerinin hepsini söyledim.

Tra-la-la-la-la-la

Troll-de-roll-de-pickle-de-pie

Dansı ya da reveransları da eksik etmedim, 44 yaşında bir adamın dizleriyle yapabildiğim kadar derine indim.

tam bir pirouette yapmaktansa göğüs göğüse dövüşte çok daha rahattı.

Yandan beni izleyen Clementine ile göz göze geldik.

Gözlerindeki gülümseme her şeye değirdi.

Lütfen beni affet, diye düşündüm.

Oyun biter bitmez ona doğru koşmaya başladım.

"Evlen benimle," dedim, dizlerimin üzerine çökerken aptal perdeli ayaklarım yoluma çıktı. "Seni çok seviyorum Clementine. Lütfen evet de."

Yüzüğü uzattım.

Çiçek şeklinde, etrafında iki küçük zümrüt yaprağı olan güzel bir sümbül safirdi. Bu kadar eşsiz ve sanatsal olmasını seveceğini umuyordum.

Ve öylece baktı.

Siktir, belki de bu aptalca bir fikirdi.

En büyük elması seçmem gerektiğini biliyordum. Hay sikeyim.

Yüzüğü geri alıp, ona iki katı büyüklükte bir yüzük alacağıma söz vermeli miyim?

Bu yanlış bir izlenim verirdi, değil mi? Eğer yüzüğü aniden geri alırsam. Aynı zamanda, şimdi bok gibi olmasından endişeleniyorum.

Ama bekleyip ne diyeceğini görmek daha iyi.

Ve yapıyorum, ona bakarken sırtımdan aşağı ter akmaya başlıyor, hala elimi yüzükle tutuyorum.

"Lütfen," diyorum, normalde derin olan sesim birkaç oktav daha yüksek çıkıyor. "Evim gibi hissettiren tek şey sensin. Senin için *her şeyi* yaparım Clementine. Bir sonraki yapımda solucan olacağım. Eğer istediğin buysa, lanet olası Crone Worm Queen olurum. Lütfen, lütfen beni affet. Eğer bu yüzüğü beğenmezsen, sana başka bir tane alırım. Senin için her şeyi yaparım, tatlım. *Lütfen*. Yaptığımın affedilemez olduğunu biliyorum ama ben artık o adam değilim. Bunu telafi edeceğim, yemin ederim edeceğim."

Bu, hayatımda arka arkaya söylediğim en fazla kelimeydi ve o hala bir şey söylemeyip elini hareket ettirmezken boğazımda kocaman bir yumru oluştuğunu hissettim.

"Lütfen," diye fısıldadım, birden dizlerimin bağı çözülecekmiş gibi güçsüzleşti.

Yüzüğü ona uzatırken elim titremeye başladı ve sırtımdan aşağıya dökülmesi gereken kurbağa yumurtalarından biri

jelatinimsi yapışkanı gözüme fişkırtarak yüzüme düştü. "Lütfen," diye mırıldandım ve bu sefer ağzım o kadar kuruydu ki Boğazı o kadar tıkanmıştı ki hiçbir kelime çıkmıyordu.

Clementine'in gözlerinin elimden kurbağa yumurtalarının yüzüme düştüğü yere kaydığını gördüm ve ben yere kusmayı düşünürken pembe dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Evet," dedi.

Bir an için kulaklarımdaki kan o kadar hızlı aktı ki verdiği cevabı halüsinasyon olarak algıladığımdan korktum ve yanlış duymadığımı umarak ona bakakaldım.

"Evet," dedi tekrar, gülümsemesi şimdi daha da genişlemişti, daha fazla yumurta gevşeyip tekrar yüzüme çarptı, biri boğazımda patladı ve göğsümün her tarafına jelatinimsi yapışkan madde fişkırttı.

"Tanrı'ya şükür!" Nazikçe uzattığı elini tutarak ağladım, titreyen parmaklarım sakinleşmek ve yüzüğü parmağına takmak için mücadele ediyordu.

Sonunda giydiğimde elini tuttum ve ters çevirip avucunu öptüm.

"Yaptığının affedilemez olduğunu biliyorum--" demeye başladım, avucunu tekrar öptüm, sert parmaklarım yumuşak tenini yavaşça okşuyordu ama beni durdurdu.

"Öyle değil. Seni affediyorum, Grayson."

Dizlerimin üzerinde olmasaydım, sözleri beni tekrar oraya gönderecek, içimde cızırdayacak ve her bir siniri ateşe verecekti.

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"Elbette affediyorum," dedi kulağımın üzerinde asılı duran bir kurbağa yumurtasını nazikçe kopararak. "Seni affetmemiş olsaydım, nasıl saydığına bağlı olarak, seninle ilk ya da ikinci kez evleniyor olmazdım. Her şeyi berbat ettin ama babamın 50 milyon dolar çalmasına yardım etmen ve onu mutlu bir şekilde gün batımına uğurlaman bunu telafi ediyor."

"Bu gerçekten hırsızlık değildi," diye itiraz ettim kendimi tutamadan. "Ne de olsa ona para sözü verdiklerini söyledi. . ."

Clementine daha da çok güldü, kurbağa başlığımın fermuarını açtı ve ellerini yüzüme koydu.

Öne eğildi ve beni öptü.

"Şimdi bu kostümden çık ve gel bana bir bebek yap. Bu sabah hapımı almadım."

Sırıttım ve onu kollarımın arasına alabilmek için ayağa kalktım.

"Bu kurbağa derisinden kurtulmama yardım etsen iyi olur tatlım, çünkü şu anda içine girmem gerekiyor ve o güzel nakışını yırtmak istemiyorum."

Kıkırdayarak bana itaat etti ve ben kostümü dikkatlice alıp bir sandalyenin üzerine asarken yine kıkırdadı. Sonra nişanlımı kucağıma aldım ve duvara doğru ittim, ellerimle eteğini yukarı kaldırdım, ağzımı onun ağzına dayadım.

Oh, lanet olsun, onun yumuşak kollarının boynuma dolandığını hissetmek ve onun benim olduğunu, benim de onun olduğumu ve birbirimizi özlediğimizi bilmek şimdiye kadarki en tatlı zaferdi.

Sol bacağı kolumun üzerinden geçirdim ve külotunu kenara çektim, bir şey bekleyemeyecek kadar sabırsızdım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağıma. "Seni çok seviyorum, Grayson."

"Seni seviyorum," diye inledim, sikimi içine sokarken elim saçlarında sımsıkı duruyordu. "Hadi bir bebek yapalım."

Epilogue

Clementine

We yine bir oyundayız, ama bu kez yaz mevsimindeyiz ve bu kez Shakespeare in the Park'ta *Julius Caesar*'ın bir prodüksiyonu var.

Dennis Grayson'a milyonlarca soru sorarken battaniyeyi serdim.

"Yani bu adamın gerçekten bıçaklanacağına yemin edebilir misin?" heyecanla bağırdı.

"Evet," dedi Grayson, ben soğuk sandviçler ve patates salatası için büyük piknik sepetini karıştırmaya başlarken yanımda yere oturdu. John's Military Prep çocuklarından bazılarını bir etkinlik için dışarı çıkarmak her zaman tam bir fantezi bölümüne yetecek kadar yiyecek anlamına gelirdi.

"Ama," diye ekledi Grayson, "Bebek Esther sonunu bilmiyor, o yüzden cinayet hakkında bu kadar yüksek sesle bağırma."

Dennis sırtarak, "Ah, doğru," dedi.

Grayson, sevimli tombul bacaklarını yere koyarken 1 yaşındaki Esther'in ellerini tuttu.

"Vay canına, şimdiden yürüyor mu?" Dennis suratını asarak dedi ki.

"Kaçırdım

o."

"Daha yeni başlıyor," dedi Grayson. "Bak, yürümeme yardım edebilirsin

etrafta dolaşıyor."

"Gerçekten mi?" Dennis ayağa fırlayarak heyecanla bağırdı.

Sonra dikkatlice ve nazikçe Esther'in bir elini tuttu ve Grayson diğerini tuttu ve bebeğimizi yumuşak bir yürüyüşe çıkardılar.

yeşil çimenler, parlak mavi gözleri mutlulukla parlıyordu.

Onu gezdirmelerini izledim, gözlerim Grayson'ın iri vücudunun Esther'in kolunu hiç germek zorunda kalmadığından emin olmak için neredeyse iki kat eğilmesine takıldı.

Kalbim sevinçten patlayacakmış gibi hissediyordum.

Grayson başını kaldırıp baktı ve sert yüzü bir gülümsemeye dönüştü. O harika bir baba.

Olağanüstü bir kostüm tasarımcısı asistanı.

Mükemmel bir FBI ajanı, şimdi ulusal güvenlikte çalışıyor.

Ve başından beri haklıymışım. Gelmiş geçmiş en iyi kocaya sahibim.

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim!

Bir sonraki kitaplarım çıktığında haberdar olmak istiyorsanız Amazon sayfamı takip edin:

GÜNEŞ IŞIĞI VE MÜREKKEP: İKİNCİ BİR ŞANS MOTOSİKLET KULÜBÜ ROMANTİZMİ

(Lütfen TWs/spoiler'ları kontrol ederek bu filmdeki kinayeleri onayladığınızdan emin olun)

Melek gibi Sunni, ayakta kalabilmek için aldığı kredileri ödemek için bir yıl boyunca kulüp fahişesi olmayı kabul eder. Narin, masum Sunni acımasız MC Kulübü başkanı Raker'ın dikkatini çeker. Ondan korkmasına rağmen Sunni ona aşık olur. MC kulübünün yaşam tarzını kabullenmekte zorlanır ve diğer motorculardan korkar, ancak Raker onun sadece kendisi için orada olduğuna yemin eder. Sonra bir gün sözünden döner ve Sunni'yi derinden sarsan çarpıcı bir ihanette bulunur. Sonrasında Raker hapse girer ve Sunni kaçır. 18 ay sonra Raker dışarıdadır ve yaptığı hataları telafi etmeye kararlıdır. Sunni onun kadınıdır ve ona aittir. Ama sonunda onun peşine düştüğünde onunla bir şey yapmayı reddediyor. Raker, kalbini açıp tekrar güvenebileceği bir aile babası olduğuna onu ikna edebilecek midir?

Tropes/Spoilers:
VIRGIN FMC GİZLİ
BEBEK HİLE
PAYLAŞIMI
KABA/SERT MMC (FMC'ye karşı şiddetli değil) YIKICI MC
DİLİ

Kindle Vella'daki WIP'lerimi unutma:

His Vengeful Tradwife

Popüler tradwife influencer'ı Tallulah Laurent, uzun boylu, esmer, günah kadar yakışıklı kocası Maverick'in kendisini iş arkadaşıyla aldattığını öğrenince intikam planları yapar.

Hades & Callisto

Ahlaksız, çıkarıcı Yeraltı Tanrısı Hades, Zeus'un bakire kızı Callisto'yu baştan çıkarmak için yola çıktığında, ona hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir cinsel zevk ve tanrılar gibi güçler vaat eder

Eğer onunla gelir ve Yeraltı Dünyası'nın Kraliçesi olursa. Ancak kız onunla yaşamayı kabul ettiğinde, Hades onu Yeraltı Dünyası Kraliçesi ilan etme konusunda garip bir şekilde yavaş davranır. Hades onu aptal yerine mi koymaktadır? Callisto, Hades'i çok uygunsuz bir pozisyonda yakalayınca kaçır.

Ne de olsa Pantheon'da daha çok tanrı var. . .

Tek sorun, Hades'in çok geride olmaması ve onun gitmesine izin vermeye hiç niyeti olmamasıdır.

ÇOK YAKINDA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.